

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

မုန်တိုင်းတစ်ခု၏

နောက်ကွယ်တွင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဒို့.အရေး

၆၃၇

3. အရှေ့

မြတ်ဗျူးသဘောထား:

- ပြည်ပစားကုန်ပုဆိန်စို့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်ဆွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပစားဖျက်သမားများအား ဘုံမှန် သူအဖြစ် သက်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ဆောက် (၄) ရပ်

- ✦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ✦ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
- ✦ စည်းကမ်းပြုညစ်ပေးမှု ခံနိုင်ရည်ရှိသော စိုက်ပျိုးရေးနှင့် စတင်ထူထောင်ရေး
- ✦ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစီးဌာနချုပ် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုပွံ့ပြားတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများဆက်လည်း ဘက်စုံပွံ့ပြားတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ ဓနကွက်စီးပွားရေးဖန်စီး ပြိုင်ဘက်ပြုစီမံခန့်ခွဲမှုလမ်းညွှန်ရေး
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးပွံ့ပြား တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အနုစားနိုင်ငံမှုစွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစီးဌာနချုပ် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလူမျိုးစိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာချိတ္တုပြင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့အစည်းများ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ခေပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် နှင့်သန့်ဓာတ်ဖြစ်ရေး
- တစ်မျိုးသားသား ကျန်းမာကျဉ်းရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

မယ်ခိုင်

မည်တိုင်းတစ်ခု၏ နောက်တွယ်တွင်

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၉၇၀၂၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၈၀၀၃၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ အောက်တိုဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင် စ၉၅. ၈၃
မုန်တိုင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင် / မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
၂၅၆ - စာ ၊ ၁၂. ၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) မုန်တိုင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင်

မုန်တိုင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင် ၉၂

- * မီးပင်လယ်ကိုကျော်ရင်
စမ်းချောင်းကြည်ကိုတွေ့မယ်တဲ့
မယ့်ဘူး... အပေ။
- * သမီးမျက်ရည်ကိုသုတ်ပေးပြီး
ကျိတ်ငိုခဲ့တဲ့
အမေ့ရဲ့နှုတ်သံက
စာရားလား... အပေ။
- * ချွေးသိပ်စကားပြောခဲ့တဲ့
အမေ့ရဲ့အသံတွေကို
မကြားနိုင်ခဲ့တာ
နှလုံးသားကပါ အပေ။
- * စာကယ်တော့
အမေ့အတွက်ပေးတဲ့
၅၂၈ ခုစာ
နည်းနေလွန်းလို့
ကုဋေပေါင်းများစွာ
ပေါင်းစည်းလိုက်ချင်ပါစာယ်။
- * အမေ့... မျက်ရည်တွေအတွက်
ရွှေပဒေသာစာပေ

စောင်းပန်နေချီန်မှာ

အမေက

ကောင်းကင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ...။

* ပိုးရွာရွာ နေပူပူ

အပြစ်တွေကို ခါးစည်းခံချီန်မှာ

အမေ့အရိပ်က

စိတ်တိုက်လေးအဖြစ်နဲ့

အပိုး... ပိုးလေးနေတုန်းပဲ။

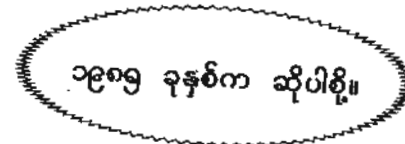
* ကျဉ်းကျပ်လွန်းတဲ့

စိတ်တွေကြောင့်

ကမ္ဘာကြီး ပြည်တီးတဲ့ဆီ

အော်ပစ်လိုက်ချင်စာယ်...။

အမေ... လို့...။ ။

အခန်း (၁)

နေရောင်အောက်တွက် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ နှင့် စူးရှသွားလေတော့သည်။

မှန်ပါသည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှအရွယ်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက် သည် ဝင်းပြောင်ထက်မြက်လှသော အသွားပါးစားမြောင်လေးတစ်ချောင်း နှင့်တုတ်တံတစ်ခုကို ချွန်ထက်နေအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြုလုပ်နေ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အာရုံစိုက်နေခဲ့သည်မှီ နဖူးကြောလေးများပင် တင်း၍နေ

လေ၏။

နေရောင်အောက်တွင် နီစပ်စပ်အသားအရေက ဝင်းပြောင်၍ ထင်းလို့လင်းလို့နေခဲ့လေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက ဗလာကျင်း ထားခဲ့သည်မို့ ကျောပြင်တွင် တွဲခိုနေသောချွေးစိုစိုများက အသီးလိုက် ပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြွေခ၍နေလေပါတော့သည်။

လေပြည်နုနုက တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ဝဲကျီစယ်လာချိန်တွင် မူ လိမ်ကောက်ကောက်ဖြစ်နေသော ဆံပင်နီကျင်ကျင်များက တည်ကြည် ခန့်ညားသော တည်တင်းတင်းမျက်နှာချောချောကို ဝှေ့ဝဲ ကျီစယ်၍ သွားပြန်ပါတော့သည်။

“အကျူ... အချိန်မစောတော့ဘူး လက်စသတ်ပြီး ပြန်ကြ ပို့ဟေ့”

ဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့ ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သော အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးမျှပုဂ္ဂိုလ်က သတ်ပေးစကားပြောလာချိန်တွင် မူ လူရွယ်က နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေပါသောတုတ်တံကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး တောင်တန်းတွေနား နီးကပ်နေပြီဖြစ်သော နေနီဝိုင်းကြီးကို မျက်လုံး စွေကာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လုပ်လက်စကို ဆက်လုပ်ပြီး အားလုံးပြီးသွား ပြီဆိုမှ မိမိလုပ်ထားသောတုတ်ချွန်များကို တစ်ချောင်းချင်းကောက်ကာ

ဝါးကျည်တောက်ထဲ စနစ်တကျထည့်လိုက်ပြီး ထိုဝါးကျည်တောက်ကို ကျောတွင်လွယ်ပို့ကာ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် စောစောက ကျို့တို့ ကျွဲတဲမုတ်ဆိတ်ဖြူများနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထံ လျှောက်သွားပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီည ဒီမှာအချိန်ကုန်တာ ပိုကောင်းမယ်အာ”

“ပင်ပန်းပါတယ် အကျူရယ်။ နေဝင်သွားတာနဲ့ အေးလာ တော့မှာ”

“အဘက ပြန်သွားပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ လင့်စင်ထိုးပြီး နားတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး ဆေးရိုးပင်အိုကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင်...

“ဆောင်းဝင်စဆိုတော့ အေးလာပြီလူလေးရယ်၊ အိမ်မှာ နွေး နွေးထွေးထွေးရှိတာ”

“အဘပဲ ပြန်လိုက်ပါ”

ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေ၍ ဆေးရိုးပင်ပေါ် ဝါးလုံးထောင် လိုက်ပြီး ဆေးရိုးပင်ပေါ် ကုပ်တက်ကာ ဝါးလုံးကို ပိုင်ဆုတ်၍ လင့်စင် ထိုးလိုက်ချိန်ထိ ဦးနှောက်မှာ မပြန်နိုင်သေးဘဲ လူငယ်ကိုမော့၍ကြည့် နေပါသေးသည်။

လင့်စင်ထိုးပြီးတော့မှ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေပါသော အဘကို

ငုံကြည့်ကာ...

“မိုးချုပ်နေမယ် အဘ”

“အေး၊ ဒါဆို အဘပြန်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုနောက်ဆုံးမော့ကြည့်ပြီး ထင်းခုတ်သောစားမ
ကို ခါးကြားထဲထိုးပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းမဲမဲနှစ်ခုကြားညှပ်ကာ
ခဲပြီးမှ ကုန်းကုန်းလေးပြန်သွားသော အဘရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နေ
နီဝိုင်းကြီးကိုပြန်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ရှိုက်လိုက်သည်ကို သူ့ကိုယ်
၌က သိလိုက်ပါမလား။

အရိုးပေါ်အရည်တင် ပိန်ပါး၍နေသော အဘရဲ့ကျောရိုးမှာ
အသက်အရွယ်အိုမင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကိုင်းသည်ထက် ကိုင်းလာခဲ့
ရပါသည်။

ညီပြာပြာမျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း တက်ကြွမှုနည်းပါးလာပြီး ညှိုး
ရော်၍ နေခဲ့ပါပြီဖြစ်သောလည်း အဘရဲ့ခြေထောက်တွေလက်တွေက
တော့ ခိုင်မာကြံ့ခိုင်ဆဲပါ။

မုဆိုးကြီးနော်ဝါးအဖြစ် နာမည်ကြီးသောအဘမှာ သူ့ရဲ့မွေး
စားဖခင်လည်းဖြစ်သလို အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဆိုလည်း
မမှားပေ။

ထာဝစဉ် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ လွတ်လပ်စွာနေခဲ့သော
အဘက သူ့ကိုသွေးသားရင်းချာတစ်မျှချစ်ခင်သလို သူ့ကလည်း အဘ
ကို သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။

အကယ်၍ သူ့ဘဝတွင် အတိတ်ဆိုးကြီးရှိမနေခဲ့ပါလျှင် ဧကန်
မလွဲပင် အဘနှင့်သူ့အကြားမှာ သားအဖေရင်းတမျှ နွေးထွေးမှုရှိနိုင်
လှပါသော်လည်း ကြမ်းတမ်းလှတဲ့အတိတ်ဆိုးကြီးကြောင့် ဒီအနှစ် နှစ်
ဆယ်ကျော်အတွင်းတွင် ရယ်သံမပြောနှင့် ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်ခဲ့သော သူ့
ခင်ထဲက ခံစားချက်ရင့်ရင့်ကိုလည်း သူ့မုန်းတီးလှပါပြီ။ ဆိုးဝါးလှတဲ့
အတိတ်ကို မေ့ပစ်ချင်လှပါသော်လည်း မမေ့ရက်နိုင်သလို ထိုနာကျင်မှု
ကြီးကိုလည်း လေထဲမှာ အလဟဿမပျောက်ပျက်သွားစေလိုပါ။ ဘဝ
တစ်ခုလုံးနှင့်ဆိုင်သော အရိပ်မည်းကြီးမဟုတ်ပါလား။

တစ်မနက်ခင်းလေးဆိုပေမယ့် ဘဝလေးခုကို ဇောက်ထိုးမိုး
မျှော်ဖြစ်စေခဲ့သည့် ထိုနာရီပိုင်းမျှကို သူ့နှလုံးသားက နာကြည်းလှပါ
သည်။

သူ့မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း နာကျင်မှုများနှင့်သာ ပြည့်နှက်
နေ၍ သာယာလန်းဆန်းမှုဆိုတာ စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရလေတော့ လူငယ်
တစ်ယောက်ပါလားဟုဆိုရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပင်ဖြစ်သည်ဟုပြောရမလား

ပင်။

အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်မျှသာရှိပါသေးသော်လည်း တည်ငြိမ်ခိုင်မာလှတဲ့မျက်ဝန်းစူးစူးများက အထူးတလည်ငြိမ်နေ၍ သူ့မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သူက ရှားပါးလှပါသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးတစ်စုံက တင်းစေ့နေတာမို့ အပြုံးအရယ်နည်းပါးပါတယ်ဆိုကာ ထွေထွေထူးထူး ရှင်းပြစရာမလိုလောက်အောင်ပင် ထိုနှုတ်ခမ်းအစုံကိုကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆံပင်ဖိရိဖရဲများက မျက်နှာချောချောကို ကပိုကရိုဖုံးအုပ်ထားတာမို့ လူချောလေးရဲ့ ခန့်ညားတည်ကြည်မှုမှာ အနည်းငယ်အကြမ်းဆန်ပေမယ့် တည်ကြည်ပြီး ရိုးစင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောစရာမလိုလောက်အောင်ပင် အပေါ်ယံသွင်ပြင်ကို မြင်ယံမှုနှင့် အလွယ်တကူခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထိုလူရွယ်က အင်္ကျီပွပ္ပကို အမြဲဝတ်လေ့ရှိပြီး ထိုအင်္ကျီပွပ္ပအပေါ်တွင် ဝေ့စကုတ်တစ်ထည်ကို ဖြစ်သလိုထပ်ဝတ်တတ်သည်မှာလည်း သူ့စတိုင်လ်ပင်ဖြစ်နေပါသော်လည်း သူ့ပုံနှင့်တော့ သိပ်ကို အချိုးကျ လိုက်ဖက်ညီလှပါပေသည်။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်ကြွိုင်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်တင်းတင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ မည်သည့်ဝတ်စုံမဆို အချိုးမကျစွာ ဝတ်ဆင်ပါသော်ငြား ကြည့်ရှုရ

သည်မှာ အဆင်ပြေလှပါသည်။

အမြဲတစေ လည်ရှည်ဖိနပ်ကိုသာ စီးလေ့ရှိသောလူငယ်က ပြန့်ကားနေသောဦးထုပ်အပိုင်းကြီးကိုလည်း မချွတ်တမ်းဆောင်းလေ့ရှိပြီး ဖေရောင်ဟက်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီကိုလည်း ဝတ်ဆင်တတ်ပါသေးသည်။ ထိုလူငယ်တွင် ထူးခြားတာတစ်ခုက ခါးတွင်လေးလက်မမျှအရွယ်ရှိ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို မချွတ်တမ်း ဆောင်ထားတတ်ခြင်းပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဝေးတစ်နေရာသို့ မျှော်ငေးနေတတ်ပြီး ထိုသို့ငေးနေသောအချိန်တိုင်း၌လည်း နှုတ်ခမ်းပါးတစ်လွှာက တင်းစေ့နေပြီး သာမန်ထက်ပို၍ တည်တင်းနေတတ်ပါသည်။

အကျူဆိုသော ထိုလူငယ်နှင့် အဘဆိုသော ဦးနော်ငါးတို့၏ ပတ်သက်မှုမှာ...

အခန်း (၂)

“ဒိုင်း!”

“ဒိုင်း!”

“ငါအရင်ပစ်တာ”

“မင်းအရင်သေရမှာ၊ အဲ့ဒါမှ ငါက ဆေးကုပေးလို့ရမှာပေါ့”

“မင်းအရင်သေရမှာ၊ မင်းရဲ့သေနတ်မချိန်ရသေးခင် ငါက ပစ်ပြီးနေပြီ”

“ငါက မင်းကို အရင်ဆုံး ဓားနှံပစ်လိုက်တာ”

“ငါ့သေနတ်က ပိုမြန်တယ်၊ မင်းအရင်သေတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မသေဘူး”

“ဒိုင်း! သေ၊ အခုသေတော့၊ ငါ မင်းကိုပစ်လိုက်ပြီ။ မင်း သေပြီ”

ဟု အကျွန်က အားကျမခံပြောလျှင် ကွန်ရက်ကလည်း အား ကျမခံပင် ခါးကြားထဲမှ ပလပ်စတစ်ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ကာ အကျွန် ကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်တွင် အကျွန်က လေးဖက်ထောက် ခုန်ရှောင်ပစ် လိုက်သည်တွင် သုံးထောင့်စင်ကလေးနှင့် တည်ထားသော မြေရေအိုး ကို ထိခိုက်မိသွားကာ...

“ခွမ်း!...”

ကျွန်ကသံနှင့်အတူ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ ငြိမ်ကျသွားကြ ပါတော့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကလေးနှစ်ယောက်ဆော့ကစားနေရာ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်ဆီသို့ ယောက်မကိုကိုင်ထားသော အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည့် ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြေးထွက် လာပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“သားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟုသိပ်သွက်သော သားငယ်အကျွန်က ခပ်သွက်သွက်ပင်ဆို သူ့ အနည်းငယ်အေးဆီးသော သားကြီးကွန်ရက်ကမူ ထောင့်ကြား နားကပ်ကာ သိမ်ငယ်သောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့်သာ မိခင်လုပ်သူကို သူမ တတ်ကြောင်း ငြင်းဆိုနေခဲ့ပါသည်။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံကိုကြည့် ခြင်း မိခင်ဖြစ်သောသူမက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် သားငယ်ကို မျက်နှာသေလေးနှင့် တရားခံ အသေလိုကြည့်ပြန်တော့ အကင်းပါးသောကလေးက...

“ကွန်ရက်ကြောင့်ဖြစ်တာ”

ဟုတစ်ဆစ်လျှော့ချကာ အပြစ်မရှိကြောင်း ဖုံးကွယ်နေပြန် ပါ၏။

ထိုအချိန်ထိ မိခင်လုပ်သူက ဘာမှဆက်မပြောသေးဘဲ သား ငယ်ကိုသာ သံမဲကာ စိုက်ကြည့်နေလေရာ...

“ဟင်! အိုးက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဟူသော အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ တည်ကြည်ခန့်ညားသော နှလုံးသွင်တစ်ခုက တံခါးဝရှေ့ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်တွင် မိခင်ရဲ့မျက်ဝန်း ဆက်တွင် ကူကယ်ရာမဲ့နေသောအကျွန်မမှာ သွက်သွက်လက်လက် နှင့် ပခင်ဆီပြေးကာ ပခင်ကိုဖက်တွယ်လိုက်ပြီး...

“သားလုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဟ၊ ငါ့သားက ဇွတ်ကိုငြင်းတော့တာပါလားကွ။ ဟား...

ဟား... ဖေဖေက သားကိုဘာမှမစွပ်စွဲရသေးဘူးလေ”

“မေမေက စွပ်စွဲနေပြီ”

ဟု တိတိတာတာလေးဆိုတော့ အဖေဖြစ်သူက ဇနီးချောကို ပြုံးစိစိလေးကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ထိုအကြည့်ကိုသဘောပေါက်သော မိခင်လုပ်သူက သားငယ်ကို ချစ်စနိုးလေးကြည့်ပြန်ပါသည်။ ထိုအကြည့်ကတော့ သားရဲ့စိတ်နှလုံးကို အလွတ်ရသောမိခင်ရဲ့မျက်ဝန်းမျိုးပါ။

“ရှင်အိုးတော့ ကွဲပြန်ပြီ ကိုအောင်သော်ရေ”

“ဒီလိုကွဲနှင့်မယ်ထင်လို့ ကိုယ်အသစ်ဝယ်လာပြီးသားပါ။ ကဲ၊ ဖိုးကြွက်ရေ သယ်လာခဲ့ဟေ့”

ဟု တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အပြင်ဘက်ဆီသို့လှမ်းအော်သတိပေးတော့ ကြွအိုးဖြူလေးကိုမ၍ အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူတစ်ယောက်က ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“အဲတော့၊ အိုးလေးက လှလိုက်တာ”

“ကြိုက်လား”

“ရှင်သားတွေလက်ချက်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“လူကြီးတွေက ပြုပြင်ရမှာပေါ့။ ရေအိုးစင်ကို အသေခိုက်လိုက်တော့မယ်လေ။ အရှင်ဆိုတော့ တိုက်မိရင် လဲကျရောပဲ”

“အိုးလေးက လှလိုက်တာနော်”

“ငွေကြေးကလည်း လှတာကိုး”

“ဟင်! ဘယ်လောက်တောင်ပေးရသလဲ”

“တနင်္ဂနွေညထဲက ဝင်လာတာတဲ့၊ ကြွထည်တွေတော်တော် လှတာကွ။ ကြွထည်ရှိတော့ အိမ်ပြောင်တာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လောက်တောင်ပေးရသလဲ။ လှဖို့ကို အဲ့ဒီလောက်ပေး ယယ်ရသလား”

“သာမန်ရောင်းဈေးဆိုရင်တော့ ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်လောက်ရှိမယ်”

“ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ခုက အသပြာ မပေးရဘူး”

“ရှင်စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ခင်မင်မှုပေါ့ မိန်းမရာ”

“ရှင်မိတ်ဆွေထဲမှာ ဒီလိုရက်ရောတဲ့လူ မရှိလောက်ပါဘူး”

“မိတ်ဆွေအသစ်ပါ၊ မကြာခင် အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေး
ဦးမယ်”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါရှင်၊ ဓားပြတွေသုံးစွဲနေပေါ့ပါဘိသနဲ့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ ငါက လူကဲခတ် ဒီလောက်မညံ့ပါ
ဘူး”

ဟုဆိုပြီး မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွဖက်ကာ...

“ဘာတွေချက်ထားသလဲ”

“အဆင်ပြေမှာပါ”

“ကဲ၊ ကိုယ်တော့ ဆာပြီ”

“အဆင်သင့်ပါပဲ”

“မေမေက မျက်နှာလိုက်တယ်”

ဟု သားငယ်က ဆိုလာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးမှာ
ကလေးတွေကို ကြည့်မိကြပြန်ပါသည်။

သည်တွင် သိပ်သွက်သောသားငယ်က...

“သားက ဆာပြီလို့ ကြာလှရှိပြီပြောနေတာ၊ မေမေက ဂရု
တောင်မစိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားက ကွန်ရက်နဲ့ ဗိုက်အဆာပြေအောင်
ဆော့ပေးနေတာ”

“ဟမ်”

“ဒါကြောင့် အိုးကွတာ သားတို့အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မေမေ
ကြောင့်”

ဟုသိပ်တတ်သောသားက ဆိုပါလျှင် မိဘပီပီပင် နားလည်မှု
ရှိရှိဖြင့် ချစ်သောသားငယ်ရဲ့ပါးရဲရဲလေးကို မိခင်လုပ်သူက ခပ်ဖွဖွလေး
လိမ်ဆွဲကာ...

“မဟုတ်တာတွေတော့ တော်တော်တတ်နေ၊ ဟွန်း! အစ်ကို
ကို ဘယ်လိုချောက်ကွန်းရမလဲ၊ ကိုယ့်အပြစ်မရှိအောင် ဘယ်လိုကြံဖန်
ရမလဲ၊ ဒါပဲတွေ့နေ”

“မေမေက သားကိုချစ်ပြန်ပြီပေမေ”

ဟု ဖခင်လုပ်သူကို ခွဲနဲ့ဟန်အပြည့်နှင့် မူယာဟန်ပန်များပြီး
ပြောပါလျှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သောဖခင်ဖြစ်သူမှာ ဇနီးချောကိုရော
သားနှစ်ယောက်လုံးကိုပါ ချစ်ရည်ရွှမ်းသော မေတ္တာမျက်ဝန်းမျိုးနှင့်
သဘောထားကြီးကြီးကြည့်ရှုပါသည်။

“အမြဲလို့ပြောရင် ဘယ်သူက ယုံမှာတဲ့လဲ အစ်ကိုရယ်၊ ညီက
သွက်သွက်၊ အစ်ကိုလုပ်သူက ရိုးအေးထုံကြီးနဲ့၊ ဒီသားနှစ်ယောက်တွေဟာ
ဘယ်လိုနက္ခတ်မျိုးနဲ့ယှဉ်မိမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“ကိုယ် အတွက်မှားသွားပြီနဲ့တူတယ် မိန်းမရေ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီလိုတော့နာမည်မျိုးကို မှည့်ခေါ်ရတာလဲ”

“သားကြီးက မနက်ရှစ်နာရီနဲ့လေးဆယ့်ငါးမှာ မွေးတယ်။ နေထွက်ချိန်ဖြစ်နေတော့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်စေချင်လို့ အဲဒီလိုမှည့်ခေါ်ခဲ့တာ။ လုံးဝထင်မထားပါဘဲနဲ့ သားငယ်ကို နာခိုက်ကြာမှပြန်ရခဲ့လို့ ကြုံတတ်တယ်က ထွက်လာသလို ခဲရာခဲဆစ်လေ။ ပြီးတော့ နေပူကျွဲကျွဲဖြစ်နေချိန်ရောက်ပြီ။ မွေးမွေးချင်း ဒေါသတကြီးနဲ့ ငိုလိုက်တာလည်း ပြာနှမ်းလို့။ အဲဒါကြောင့် သူ့ဘဝကိုထိန်းချုပ်ချင်တဲ့အနေတုဲ ဒီနာမည်ပေးမိတာ။ အင်း၊ သားငယ်ကိုသာ ကွန်ရက်လို့ခေါ်ခဲ့မိရင် တော်တော်မလွယ်ဘူးပဲ။ နာမည်က လူကိုစီးတယ်ဆိုတာက ကိုယ့်သားတွေနဲ့မှ တက်တက်စင်လွဲပြီနဲ့တူတယ်ကွာ”

ဟုဆိုကာ ဖြူဖွေးသောသွားများပေါ်သည်ထိ ပြုံးနေသောဖခင်လုပ်သူကို မိခင်လုပ်သူက ကျေနပ်စွာပင် ပြုံး၍ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကဲကဲ၊ ဒီသားတွေအကြောင်းသာပြောနေရရင် ရှင်တော့ ထမင်းမစားဘူးမလား၊ ရေချိုးပြီးမှလား... ရှင် ရေချိုးမယ်ဆို ဓနုဇ္ဈေးစပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ အလုပ်ရှုပ်ခဲလို့”

“ရပါတယ်၊ ဖြစ်မလား၊ ရာသီဥတုက အေးစပြုလာပြီ။ သွားပါ။ ကျွန်မ ရေနွေးစပ်ထားမယ်။ ရှင် ဆင်းလာခဲ့ပါ။ ပြီးရင် မိသားစုတွေ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုတော့ သားနှစ်ယောက်လုံးကို ဦးအောင်သော်မှာ စိုက်ကြည့်ကာ...

“သားတို့ရော ရေချိုးပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဖေဖေအတူချိုးမလား”

“ချိုးမယ်”

“သားလည်းချိုးမယ်”

ဟုတက်ညီလက်ညီဆိုကြတော့ သားအဖတစ်တွေမှာ ပြုံးစိစိနှင့်လုပ်နေကြပါ၏။

ဤသည်ကို အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ မအေကြီးမှာ ချစ်စနိုးကြီးနှင့် မျက်စောင်းရွယ်ရှာပါ၏။ သားအဖသုံးယောက်မှာ အခန်းထဲသို့ အတူဝင်သွားကြပြီး အကျီလေးတွေချွတ်၍ ရေချိုးရန်ထွက်လာသည့်ချိန်မှာတော့ အိမ်ရှင်မဖြစ်သူမှာ ရေအေးတစ်ဝက်နှင့် ရေနွေးတစ်ဝက်ကို ဇလုံ

ကြီးနှင့် သစ်သားကိုအခေါင်းထွင်းထားသောရေစည်ကြီးထဲတွင် အပြည့်
ဖြည့်ပြီးထားပါပြီ။ ဤရေဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး တစ်ဝတစ်ပြဲချိုးနေ
ကြသော ထိုသားအဖသုံးယောက်ကို ပြုံးပြုံးကြီးငေးနေခဲ့ရသည်က အိမ်
ရှင်မဖြစ်သူ မအေးကြီး၏ဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးပါဟုပြောလျှင် မှန်ကန်
ပေလိမ့်မည်။

၁၃

ဘဝတစ်ခုကို သဘာဝတရားကြီးက မျှမျှတတ မန်ဆင်းပေး
လေ့ရှိပါသည်။

ဘဝဆိုသည့်ဝေါဟာရလေးတွင် အပူပါသလို အအေးကိုလည်း
မျှတအောင် တန်ဆာဆင်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ဤသည်ကိုမှ ဘဝဟုဆို
လိုက်သည်တွင် ဘဝကို အပူတစ်ဝက်အအေးတစ်ဝက်ဟု ဆိုနိုင်လေရာ၊
အပူနည်းသောဘဝရပ်တည်မှုနှင့် အပူများသော ဘဝရပ်တည်မှုဟုသာ
ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဘဝဆိုတာမျိုးတွင် အအေးလည်း ရှိသင့်သလို အပူလည်းရှိ
ပါမှ အနှစ်သာရရှိရှိနှင့် ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်။

ဘဝဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလှတယ်ဆို
တာ မည်သူ့အတွက်မှမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

မုန်တိုင်းပြီးရင် လေပြည်လေညှင်း။ လေပြည်လေညှင်းပြီးပြန်

လျှင် မုန်တိုင်းထန်လာတတ်သည်ထိုတဝကြီးတွင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်
အမျိုးမျိုးက ဝတ္ထုတွေ့ရုံရှင်တွေထဲမှာထက်မက ထူးဆန်းမှုတွေ၊ တိုက်
ဆိုင်မှုတွေက ယုတ္တိရှိရှိ ခက်ခက်ခဲခဲတွေ့လာတတ်ရာ အခုလိုတည်ငြိမ်
ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိဖြစ်တည်နေသော ထိုမိသားစုထဲ မုန်တိုင်းဆိုတာ
မျိုးက ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလဲ။

ဝတ္ထုတွေ့ရုံရှင်တွေထဲက ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်တွေထက် ယုတ်မာ
ကောက်ကျစ်တဲ့လူစားတွေက အပြင်မှာရော ရှိနိုင်ကြရဲ့လား။

အဆင်ပြေချင်လျှင် တရစပ် စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်လေရာ
အောင်မြင်ပြီး အဆင်မပြေလာလျှင် လမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်အံ့ဖို့
သွားတာတောင် ဒဏ်ငွေဆောင်ရသည့် စင်ခါးခါးဘဝမျိုးက လက်တွေ့
မှာရော ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကံကြမ္မာရဲ့ တိုက်ဆိုင်စွာ မျက်နှာသာပေး
ခြင်းနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ရွတ်ချော်မှုကြီးရဲ့ ချုံခိုအလစ်တိုက်ခိုက်
မှုကြီးက ဘယ်လောက်ထိရက်စက်လေဦးမလဲ။

မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့ လေပြည်လေညှင်းကို ဝဝဂ္ဂရွိုက်ကြ
ရင်း ဘဝနိဒါန်းကို အချီရလျှင် အကျူနှင့် ကွန်ရက်တို့ရဲ့ငယ်ဘဝက
စရပေလိမ့်မည်။

အကျွန်ုပ်တို့ကွန်ရက်ဆိုတာ မိနစ်ပိုင်းသာခြားသည့်အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်ပါသည်။

မိခင်မှာ မဇာကြီးဖြစ်ပြီး ဖခင်မှာ ဦးအောင်သော်တို့ဖြစ်လေသည်။

သူတို့မိသားစုသည် သင့်တင့်သောငွေကြေးပြည့်စုံမှုနှင့် ကချင်ပြည်နယ်ရှိ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာငယ်တစ်ခု၏ မြို့ရွာတွင် ရှေးဆန်ဆန်အိမ်လှလှကြီးနှင့် သာယာပြည့်စုံစွာနေထိုင်ပြီး ဦးအောင်သော်မှာ ကုန်သည်လုပ်ငန်းဖြင့် မိသားစုကိုတာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးသူဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်သော်မှာ အသားနီစပ်စပ်နှင့် ရှမ်းကချင်ကပြားဖြစ်ပါသည်။

မဇာကြီးမှာ မန္တလေးသူဖြစ်ပြီး အသားဖြူဖြူနှင့် ရှမ်းမလေးတမျှ လှပသူဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သွယ်သွယ်နှင့်မို့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့မိခင်ဟု မထင်ရက်လောက်အောင်ပင် အပျိုစင်ရှုံးလောက်အောင် အသားအရေရော ရှပ်ဆင်းရွှပကာပါ လှပလွန်းသူဖြစ်၍ ဦးအောင်သော်မှာ ချစ်စရာကောင်းသော သားနှစ်ယောက်နှင့် လှပသောဇနီးသည်ကို သဲသဲလှုပ် ချစ်မြတ်နိုးရသည်နှင့်ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်

တွေကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဇနီးသည်ကလည်း ချစ်ခင်အားကိုးရပါသော ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားနှစ်ယောက်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စနှင့်ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေက ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိအောင် ပျင်းချိန်ဆိုတာ သူမအဖို့ နည်းပါးလွန်းလှပါတ်။

ခုလိုသာယာအေးချမ်းသည့် တိုမိသားစုရဲ့ခုလိုအချိန်ကို လေပြည်လေညှင်းတိုက်ခတ်ချိန်ရဲ့ အအေးဆုံးချိန်ပါဟုဆိုလာပါလျှင် မုန်တိုင်းထန်ချိန်က မရှိနိုင်တော့ဘူးဟု ထင်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။

သို့သော်...

အခန်း (၃)

“မိန်းမရေ မိန်းမ”

ဟု လွယ်အိတ်ကြီးနှင့်ပြန်လာသော ဦးအောင်သော်က အသံ
ဩဩနှင့်ခေါ်ပါလျှင် လက်ခုတ်ကလေးနှင့် မောကြီးက မီးဖိုချောင်မှ
ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး၊

“ဟင်၊ အစ်ကို အစောကြီးပါလား”

“သားတို့ရော”

“ရှိပါတော်၊ ရေချိုးပြီးလို့ အဝတ်လဲနေကြတယ်၊ ဒါနဲ့အဆင်
ပြေခဲ့ရဲ့လား”

“သိပ်ကိုပြောတာပေါ့၊ ကိုယ် မနက်ဖြန်ပဲ ရှမ်းပြည်နယ် ခထာ
လင်ဦးမယ်၊ စုဆောင်းထားတာလေးတွေ ရောင်းချတာပေါ့ကွာ”

“ငယ်လက်ရော ရှိရဲ့လား”

“အင်း၊ မိတ်ဆွေအသစ်က သိပ်ကိုအားကိုးတာကွာ။ သူ ကူ
ညီတော့ အားလုံးအခက်အခဲမရှိဘူး။ အတွေ့နေ့ကကျတယ်ကွာ”

“ရှင်၊ လူတွေကို သိပ်ပြီးစွတ်မယ့်နဲ့နော်”

“အင်းပါ၊ သတိထားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆို
တာ အပြန်အလှန်ယုံကြည်မှုထားဖို့လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသအရေး
ပါတယ်လေ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ရှင် သတိရှိဖို့
ပြောတာပါ”

“ဒီတစ်ချိန်သာအဆင်ပြေရင် ကိုယ်တို့လည်း ခြွံ့ပေါ်ပြောင်း
ပြီး နေကြမယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ပညာရေးလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

“ရှင်ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ကိုအောင်သော်ရယ်၊ ကျွန်မ
ကိုလည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ဒါထက် ရှင်ရဲ့မိတ်ဆွေအသစ်က ဘယ်လို
လူမျိုးလဲ။ ရှင်ယုံကြည်မှုမျိုးနဲ့ထိုက်တန်ရဲ့လား။ ဒါ ရှင်ကိုမယုံလို့ပြော
တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

“စိတ်ချပါ မိန်းမရယ်၊ ခေါင်းပြားအောင်သာအိပ်၊ ဟုတ်လား။
ကိုယ့်ကိစ္စအားလုံးကို ကိုယ်ကပဲ ကြည့်စိစဉ်မယ်၊ ကိုယ်က အိမ်ထောင်
ဦးစီးပဲ၊ တာဝန်ကျေရမှာပေါ့။ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးက ကိုယ့်တာဝန်။
မင်းက ကလေးတွေကိုဂရုစိုက်ဖို့နဲ့ ကိုယ်အပေါ် မယားဝတ်တရားကျေ
ဖို့ပဲဟုတ်လား”

“ကျွန်မမှာ လစ်ဟာမှုများရှိနေလို့လားအစ်ကိုရယ်၊ ပြောပါ”

“မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်က သဘောပြောတာပါ။ တာဝန်ကျေလွန်း
လို့ သိတတ်လိမ္မာလွန်းလို့တောင် ကိုယ်က အားနာနေတာပါ”

“ကိုယ်က သူစိမ်းစကားသိပ်ပြောတာပဲ”

ဟု မျက်စောင်းလေးရွယ်ကာ ခင်ပွန်းသည်ကို ဆိုလိုက်ချိန်
မှာတော့ ကိုအောင်သော်မှာ ချစ်မဝတဲ့ဇနီးသည်ရဲ့ပန်းလေးကို စွေခနဲ
ဖက်ကာ ရင်ချင်းအပ် ပွေ့ထားမိပါသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟုသောအသံသေးသေးလေးက စီညံ၍ ပေါ်လာချိန်မှာတော့
လူနှစ်ယောက်သားမှာ လန့်သွားကာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရုတ်
ချည်းခွာလိုက်ကြပေမယ့် ကိုအောင်သော်မှာတော့ ပြုံးပြီးကြိုပင်။

“ဘာလုပ်ဘယ်ထင်လို့လဲ”

“ဖေဖေနော်”

ဟုသားငယ်က ပြောလာချိန်မှာတော့ မျက်နှာနီရဲရဲလေးနှင့် ရှက်ပြီးလေးပြီးနေရှာသောချစ်ဇနီးရဲ့ပုံလေးကို စွေ့ခနဲဖက်တွယ်လိုက်ကာ ဇနီးသည်ရဲ့ပါးပြင်ကို မွှေးကြူပစ်လိုက်ပါသည်။

“အို! အစ်ကိုကလည်း ကလေးတွေရှေ့”

“ဟီး... ဖေဖေက ရှက်လည်းမရှက်ဘူး”

“မင်းတို့နှစ်ကောင် ဘာသိလို့လဲ၊ မွှေးကြည့်ပါလား၊ သားတို့ မေမေရဲ့ပါးက သိပ်မွှေးတာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ မယုံရင် မွှေးကြည့်လေ။ မောလာရင်တောင် အမောပြေတယ်”

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့၊ မယုံဘူးလား”

“ဟား... သိပြီ၊ ကွန်ရက်၊ ငါတို့ဆော့ပြီးမောရင် မေမေပါးကိုမွှေးရအောင်၊ အမောပြေတယ်တဲ့”

ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်သော သားငယ်ရဲ့စကားကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးမှာ ရယ်မိကြပြန်ပါသည်။

“ဒီသားအဖတွေ ရွတ်နေ့က်နေ့က်နဲ့၊ ကဲ၊ မဆာကြသေးဘူးလား၊ စားကြရအောင်လေ”

“ကိုယ် အပြင်မှာ စားလာခဲ့ပြီ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့ကွာ... ဒီတစ်ခါ ကိုယ် မိတ်ဆွေရတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်ကွာ၊ သူ့ကြောင့် မိတ်ဆွေတွေ ဆထက်ထမ်းဖို့ ပိုတိုးလာတယ်ကွာ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပိုကျယ်ပြန့်လာတာပေါ့ကွာ၊ အသိနောက်ကျတယ်ကွာ”

“ရှင်သောက်လာသေးလား”

“နည်းနည်းပါ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ဆိုရုံပါ”

“ကျွန်မသိပ်စိုးရိမ်တာပဲ အစ်ကိုရယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ မင်းစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကိုယ်ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဟုတ်လား... မင်းကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ၊ ခုဆို နှစ်ယောက်တောင် တိုးလာပြီ၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ့်ပါကွာ”

“ယုံပါတယ်... တစ်လောကလုံးမှာ ရှင့်ကိုသာလျှင် ကျွန်မ အယုံကြည်ဆုံးပါ”

ဟုပြောကာ ခပ်ပွန်းသည်ရဲ့မျက်နှာရိပ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်

တွင်...

“ချင်! ချမ်း... ချင်!”

“ဟော၊ ခြံမှာ ချူသံကြားရတယ်၊ သား ထွက်ကြည့်စမ်း”
ဟုဆိုတော့ သိပ်သွက်သောသားငယ်က ပြေးထွက်ကြည့်သည်

တွင်...

“မေမေရေ လူကြီးကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“သားလည်း တစ်ခါမှမသိဘူး”

ဟု ကလေးကရိုးရှင်းစွာပြောသည်တွင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်
လုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်များစွာနှင့် အပြန်အလှန်
ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

“ကိုယ်မသိဘူး ဘယ်သူနဲ့မှ ဒီနေ့ ချိန်းမထားတာ သေချာ
တယ်”

ဟုဆိုလျှင် မဇာကြီးမှာ ပို၍လန့်သွားရပါသည်။

သူမအတွေးထဲမှာတော့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်စားပြတိုက်ပြီ

ဟု ယူဆထားပုံရပါသည်။

ဒါကိုသဘောပေါက်သော ကိုအောင်သော်ကလည်း ဇနီးသည်

ကို အားပေးသလိုကြည့်ကာ...

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး အကယ်၍ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့
ရင်လည်း နောက်ဖေးပေါက်ကနေ မင်းတို့သားအမိသုံးယောက်လုံးပြေး
တော့ ဖြစ်ကမ်းဘေးမှာ လှေအဆင်သင့်ရှိတယ်၊ ဝန်းမော်မြို့ကိုသာ
စုန်သွားတော့ ဟုတ်လား အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းကို မင်းသိပါတယ်”

“ရှင်ကရော”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုယ်က ရတယ်”

“ကျွန်မပစ္စည်းတွေ သွားယူတော့မယ်”

“နေနေ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါသိရအောင်တော့ ချောင်းကြည့်ဦး
မှ၊ နို့မဟုတ်ရင် ထိုင်နေရင် အကောင်းသား၊ ထသွားမှကျိုးမှန်းသိဆို
ရင်ထုမနာဖြစ်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဇနီးသည်နှင့်သားနှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲဝင်စေ
ပြီးမှ နံရံမှာချိတ်ထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကြီးကို ဆွဲလွယ်
ကာ သုံးလက်မမျှသာအရှည်ရှိသော စားမြောင်နှစ်ချောင်းပါသည့် ခါး
ပတ်ကို ခါးတွင်ချည်ကာ သားရေပြားကိုလှန်ကာ ချောင်းကြည့်ပေါက်
မှအသာအယာကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်!”

သူအံ့သြသွားမိတာမှာ အမှန်ပါ။

မှန်ပါသည်။

ဒါ သူ့အယုံအကြည်ရှိနေသော ခိတ်ဆွေသစ် ဖော်ရဲလူပဲ ဖြစ်

၏။

အံ့သြနေသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာက ချက်ချင်းပင် ပြုံးရိပ်ဆင်

သွားရကာ လွယ်ထားသောငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကို နံရံတွင် ချိတ်

လိုက်ပြီးမှ အမြဲစေ့ပိတ်ထားသောတံခါးမကြီးကိုဖွင့်ကာ ဧည့်သည်ဖြစ်

သူကို ဝမ်းပန်းတသာပင် ဆီးကြိုလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟား... ကိုဖော်ရဲလူပါလား”

ဟုစတင်နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် အပြုံးမျက်နှာနှင့် ဖော်ရဲလူရဲ့

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပို၍ဝင်းလဲ့သွားရပြီး...

“ခေါင်းလောင်းကြိုးသာခွဲနေတယ်၊ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ဗျာ။ ဒါ

ခင်ဗျားပြောတာကို မယုံလို့မဟုတ်ဘူးနော်။ အိမ်ရှင်တွေများ ရှိပါ့မလား

လို့ စိုးရိမ်တာပါ။ ကြာတော့ သံသယဝင်လာတယ်။ အိမ်များ မှားသွား

ပြီလားလို့”

“မှားစရာလားဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ။ ဒီမှာက ကျွန်တော့်

တစ်အိမ်တည်းလေဗျာ”

“မြို့နဲ့တစ်မိုင်လောက်ဝေးတယ်နော်။ ခင်ဗျားက ဘာစိတ်ကူး
နဲ့ ဒီနေရာမှာ လာနေတာလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးကို သဘောကျလို့ပါလို့ ရိုးရိုးဖြေရှာပဲ
ဗျာ။ အိမ်ကိုရှားရှားပါးပါးရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲဖိတ်မိတယ်
ဗျာ၊ ဝင်ပါ”

“တော်တော်တိတ်ဆိတ်တယ်ဗျာ၊ လူအသွားအလာလည်းရှင်း
တယ်”

“ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ယာခင်သွားတုန်း တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ဘုရား
ပွဲရှိတဲ့နေ့ဆို ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က နားညည်းလွန်းလို့ဗျာ။ အဲ့ဒီနေ့တွေ
ဆို ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ကြတယ်လေ”

“ခင်ဗျားကိုတော့ ချီးကျူးတယ်ဗျာ၊ ဘာလဲ၊ အနောက်နိုင်ငံ
တွေကို အားကျလို့လား။ ကြည့်ပါဦး... အိမ်ကလည်း အပျံ့စားပါပဲ”

“ကျေးဇူးဗျာ၊ ဟား... ဟား... ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်
အိမ်ကို အဲ့ဒီလိုပြောရင် သိပ်သဘောကျတယ်ဗျာ”

“ဟား... ဟား... ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲဗျာ၊ ကြုံရင်
တော့ ခင်ဗျားကို အိမ်အလည်ခေါ်ရဦးမယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတိဏ”

“ကျွန်တော်က မဲခေါင်ကလေးများ။ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့် အိမ်က ပုံကဗျာဆန်လေးမလားပဲ”

“ပြောဗျာ၊ အဲလိုအကြောင်းအရာဆို ကျွန်တော်က စိတ်ဝင် စားတယ်ဗျာ။ ကဲ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အေးအေးသက်သာသက်သာပြောရအောင် လား”

ဟုဆိုကာ အိမ်တံခါးမလေးအတိုင်း ဖွင့်ဝင်ကာ သုံးထစ်သာရှိ သော လှေကားတိုင်းလေးကိုဖြတ်ကျော်ပြီး စင်မြင့်သဖွယ်ပြုလုပ်ထား သော ဘုရားလေးပေါ်ရှိ ကျွန်းရောင်ဝင်းလက်နေသောခုံကြီးများပေါ် တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

ထိုအခါမှ လူစိမ်းက အိမ်နံရံတစ်ဝိုက်ကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ပါ၏။

ဤတွင် ခဲပန်းချီတင်ထားသောမိသားစုပုံကို တွေ့လိုက်ရ သည်တွင်...

“ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးထင်တယ်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သားနှစ်ယောက်က အမြောတွေလေ၊ အကျွန်ုပ်ကွန်ရက်တဲ့၊ အမြောသာဆိုတယ် စဉ်းကတော့ တခြားစီဗျာ”

ဟု သားနှစ်ယောက်အကြောင်း ဆက်ပြောလိုက်ပေမယ့် လူ

စိမ်းက ဇနီးသည်ရဲ့ပုံကိုသာကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဇနီးချောချော ရထားတာပဲ။ ကံကောင်းတယ် ဗျာ”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးဇနီးပဲပေါ့ဗျာ”

“ညွှန်းလှချည်လား”

“ညွှန်းဆို၊ ညွှန်းလောက်တာကိုးဗျာ။ ခင်ဗျားသာ ညံ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ပြင်ဆင်သပ်ရပ်မှုကို ခန့်မှန်း ပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့အရည်အချင်းကို အတတ်သိနေမှာပဲ”

“အကူခေါ်မထားဘူးလား”

“ဇနီးကောင်းရှိမှတော့ အကူဆိုတာ ဘာလိုဦးတော့မှာလဲ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားအိမ်သားတွေလည်း မတွေ့ပါလား”

ဟုပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ကိုအောင်သော်က မျက်နှာကိုပြုံး ပြီးကြီးလုပ်ကာ...

“ဇာရေ၊ ဇာ”

ဟု အသံမြင့်ကာ အော်လိုက်ချိန်မှာတော့ လင်ဗန်းလေးမက ဝင်လာသောအိမ်ရှင်မကြောင့် လူစိမ်းမှာ မှင်တက်သွားမိသည်မှာ အမှန် ပါ။

အိမ်ရှင်မက ကျွန်ုပ်ရရလေးလောက်လာပြီးမှ စားပွဲသဖွယ်ပြုလုပ်ထားသော သစ်သားတုံးလေးပေါ် လင်မန်းကိုချလိုက်ပြီး...

“ရေခန်းကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သား သုံးဆောင်ပါဦး”

ဟု ယဉ်ကျေးချိုသာစွာပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ပြာနန်းနေတဲ့ ဇော်ရဲလူရဲ့နှလုံးသွေးများမှာ အတုံးလိုက်ပြုတ်ကျကုန်ရပါတော့သည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ဇနီးလေ၊ မဖာကြီးတဲ့”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးတော့ မဖာကြီးမှာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့မိတ်ဆွေမို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောအပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရှာပါသည်။

သည်တော့မှ နှလုံးသွေးတွေခန်းခြောက်နေသော ဇော်ရဲလူမှာ မလုံသောစိတ်ကို မပေါ်အောင်ဖုံးပြီး သကာမပါသောဟန်ဆောင်လုပ်ပြီးဖြင့်သာ မသက်မသာနှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဇော်ရဲလူပါ”

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

သည်တော့မှ ကိုအောင်သော်က ဇနီးသည်ရဲ့နောက်မှ အမြွှာသားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး...

“ဒါ ကျွန်တော့်သားတွေလေ၊ သားငယ်က အကျွတ်တဲ့ သိပ်

သွက်တယ်၊ အကြီးကောင်ကတော့ ကွန်ရက်တဲ့၊ စေ့စပ်ဆေးချာပြီး အနေ

အေးသူပေါ့ဗျာ၊ စကားလည်း နည်းတယ်ဗျ”

ဟု သားနှစ်ယောက်ကို ထုံးစံအတိုင်းပင် မိတ်ဆွေများနှင့် တခမ်းတနားမိတ်ဆက်ပေးသည့်အစီအစဉ်က ကိုအောင်သော်ရဲ့ချစ်စရာ စရိုက်လေးတစ်ခုဖြစ်လေတော့သည်။

“သားတို့၊ ဦးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ကြဦးလေ”

ဟု ဖခင်လုပ်သူက သတိပေးလျှင် အကျွတ်ကတော့ မျက်နှာမူန်တောတောကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲကာ ပြုံးပြပါသော်လည်း ကွန်ရက်ကတော့ ပြင်ဆင်စရာမလိုသော မျက်နှာပြုံးချိုချိုပုံဖြင့်သာ လူစိမ်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေပြန်ပါသည်။

သည်တွင် လူရည်လည်သော ဇော်ရဲလူက သားနှစ်ယောက်လုံးကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတော့သည်။ ဇော်ရဲလူက စီးပွားရေးသမားမို့ အကွက်ကျကျသိနေပေလိမ့်မည်။

သူနဲ့တောင် ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို တခမ်းတနားမိတ်ဆက်ပေးမှတော့ ကိုအောင်သော်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာမျှော်လင့်ထားသလဲဆိုတာ ရိပ်စားမိရုံမဟုတ်ဘဲ အတတ်ပင်ပြောနိုင်နေလိမ့်မည်။

“ခင်ဗျားသားနှစ်ယောက်လုံးက ထက်မြက်ပုံရတယ်နော်”

“အရွယ်နဲ့မမျှအောင်ကို ဉာဏ်ရည်မြင့်ကြတယ်ဗျ”

“ဟုတ်မှာပါ၊ အမေတုန့်ထင်တယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးလည်း ချောကြတယ်”

ဟု မသိမသာမြှောက်လုံးလေးနှင့်ဆိုတော့ ဇနီးသည်နှင့်သားတွေကိုသိပ်ချစ်သော ကိုအောင်သေးမှာ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မဆုံးနိုင်တော့ပါချေ။

သူစိမ်းဇော်ရဲလူရဲမြှောက်ပင့်ပြောဆိုခြင်းကို ကိုအောင်သော်က တဟဲဟဲနှင့် မိုးမြင်လေမမြင်သဘောကျနေခဲ့ပေမယ့် မဇာကြီးကတော့ မိန်းမသားနဲ့ ထိုမရိုးသားသော မျက်လုံးစိမ်းများကို အလိုမကျ လှတာကြောင့်...

“ကဲ၊အစ်ကိုတို့ စကားပြောရစ်ကြဦးနော်၊ လုပ်စရာရှိသေးလို့”

ဟုသာ စကားစကိုဖြတ်၍ သားနှစ်ယောက်ကို ဖက်တွယ်ကာ နောက်ခန်းဆောင်သို့သာ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

လှပကျော့ရှင်းသော ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်ကိုသိမ်း၍ ထွက်ခွာသွားသော မဇာကြီး၏နောက်ကျောကို သူစိမ်းဇော်ရဲလူမှာ မခွဲတရို့လေး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ငေးကြည့်ရင်း...

“ဒီအိမ်မှာ ဆိုရလို့မဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ကလေးနှစ်ယောက်အမေပါလို့ ဘုရားစူးကျိန်ပြောတောင် ကျွန်တော်ယုံကြည်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ရင်ထဲက ဆန္ဒအတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောပါလျှင် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကို အမွှမ်းတင်ခံရခြင်းဆို သိပ်နှစ်သက်သော ကိုအောင်သော်မှာ သဘောကျပြီးရင်း ကျနေပေတော့သည်။

“လူတိုင်း အဲ့ဒီလိုပြောကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင်မလိုက်ဘူး ပြောကြတာဗျ။ သူက လှတယ်လေး၊ အပျိုတုန်းကဆို ပိုလှသေးတယ်၊ ခုလောက် ဘယ်ကမလဲ”

ဟုထပ်ပြီး မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြုလျှင် ဇော်ရဲလူရင်ထဲ မချီတင်ကဲ တနံနံဖြစ်မိမှာပါလား။

“ဒါနဲ့ စောစောက ခင်ဗျားအိမ်အကြောင်းလေး ဆက်ပြောပါဦးဗျ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဇွဲစည်းတည်ဆောက်ပုံက ဂန္ထဝင်ဆန်ဆန်ဆိုပေမယ့် အိမ်တွင်းပစ္စည်းတော့ ခင်ဗျားကိုမခီဘူးပေါ့ဗျာ”

“အိမ်တွင်းပစ္စည်း၊ ဟုတ်လား”

ဟု မအူမလည်နှင့် မိမိအိမ်ကိုဝေဝကြည့်ရှုစဉ်မှာတော့...

“တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့။ သာယာလှပတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ပြောတာပါဗျာ”

“ကောက်ချက်ချ စောလှချည်လားဗျ”

“စီးပွားရေးလုပ်နေတာပဲ၊ အဖွဲ့ပြင် အပင်သိပေါ့ဗျ”

“ဒါတွေကြောင့် ကိုဇော်ရဲလူက နာမည်ကြီးတာထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကိုလာတာက လမ်းကြိုလို့လား။ တမင်တကာလား။ တကူတကလား”

“စီးပွားရေးသမားပဲဗျာ၊ လမ်းကြိုတယ်ဆိုတာက စကားလှပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ တမင်တကာစိစဉ်ပြီး တကူတကလာခဲ့တာပေါ့”

“လာရင်းကိစ္စက”

“ခင်ဗျားဆိုမှာ ပမာင်းတွေ သိမ်းထားတယ်လို့ မြတ်လှက သတင်းပေးတယ်ဗျ။ အခုဈေးကွက်ထဲမှာ ပမာင်းက လှုပ်လာတယ်”

“ဈေးကရော”

“ခင်ဗျားစိတ်သာချထားလိုက်၊ အရည်ကောင်းရင် ကျွန်တော့်မှာ ဝယ်လက်ကြီးကြီးရှိတယ်။ ရှင်းပြည်ဘက်တော့ ခဏကူးရလိမ့်မယ်”

“ရတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ များများရှိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငွေအိပ်

နေတာ ကြာပြီဗျ။ အလုပ်ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျားဖို့ မျိုးမျိုးမြက်မြက်ရစေရမယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေတွေပဲ။ ကဲ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်ပြီး မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးပဲဗျာ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေတွေပဲ”

ဟု နှုတ်ဆက်စကားလှလှလေးနှင့် ပခုံးကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပုတ်ပြီး ခြံထဲ လူစိမ်းကို လိုက်ပို့ကာ ပြန်ဝင်လာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စိကိုင်ကာ ထွက်လာသော မဇာကြီးက...

“ဘယ်တုန်းက ရလိက်တဲ့မိတ်ဆွေလဲ”

“မိတ်ဆွေကောင်းပါဗျာ”

“အစ်ကိုကသာပြောတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဟု ဇနီးသည်ကဆိုတော့၊ ပြုံးရုံပြုံးပြီး ဇနီးသည်ကိုကြင်ကြင် နားနာကြည့်ကာ...

“သံသယရှိတော့ သတိချပ်တတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချို့နေရာမှာတော့ ကောင်းပါတယ်။ မျှင်းက အပြောတိုင်းဆိုလည်း ဆိုမှတ်

နဲ့ မထိနိုင်ဘူး။ ကောက်သင့်တဲ့နေရာမှာတော့ ကောက်ပေးမှ လောကကြီးနဲ့ သဘာဝတကျမှာပေါ့။ ကဲကဲ၊ လာပါ။ . . အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်။ ကာလရဲ့အခြေအနေက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဓားပြရန် ကြောက်စရာလား။ ကိုယ်မရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်းလည်း သတိရှိဖို့မမေ့နဲ့နော်”

“ဟာ၊ သားရှိပါတယ်”

ဟု အကျွဲက ဖြတ်ပြောလျှင် ကိုအောင်သော်ရဲ့မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ပိတ်လုံးကို မစာကြီးက သတိထားမိကောင်း ထားမိလေလိမ့်မည်။

အခန်း (၄)

ခနီးထွက်သွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ ကိုအောင်သော်ပြန် ရောက်လာတော့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ဇနီးဖြစ်သူထံ အပ်နှံပါသည်။

“ဘာကြီးလဲ”

“သိချင်ရင် ဖွင့်ကြည့်လေ”

ဟုဆိုတော့ မစာကြီးမှာ တွေးဆခဲဖြင့် အထုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပါတော့သည်။

“ဟင်! ကိုအောင်သော်. . . ဒါ ဒါ”

“မမြင်ဖူးတာ ကျနေတာပဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်များတာကို တစ်ခါမှ တစ်ကြိမ်တည်းရဖူးတာမှမဟုတ်တာ”

“အခြေအနေက ဘယ်တူပါတော့မလဲ၊ ခုက မိတ်ဆွေကောင်းနဲ့လေ၊ ကဲ၊ ညစာကိုကောင်းကောင်းချက်ကွာ၊ ဧည့်သည်လာမယ်”

“ကိုဇော်ရဲလူလား”

“အင်း... ခြေ၊ ပစ္စည်းတွေကို သေချာပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးပြီး လုံလုံခြုံခြုံထား၊ ဟုတ်လား၊ ခေတ်ကာလက သိပ်မကောင်းဘူး”

ဟုဆိုတော့ လင်ယောက်ျားစကားဆို ဘုရားတစ်ဆူလို တန်ဖိုးထားကိုးကွယ်သော မဖေကြီးမှာ အထုပ်ကို ယွန်းဒေသတ္တရာရှည်လေး ထဲသို့ပြောင်းထည့်ပြီး သေချာသိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်းဘီရိတ်ခါးကြီးကိုဖွင့်ကာ စနစ်တကျထားလိုက်၏။

“ပစ္စည်းမန်သမျှကို ဘာလို့ ဒီလောက် သိမ်းထားချင်တာလဲ”

“ကို ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဟု သူမက မေးလိုက်စဉ်မှာတော့ ကိုအောင်သော်ရဲနဖူးပြင်မှာ ကျယ်ပြန့်သွားပြီး သူမကိုယ်လေးကို ရှည်လျားသောအရပ်ကြီးနှင့် စီးမိုးကာ သူမရဲ့ကျောနောက်မှ ဘီရိတ်ခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး စောစောက

ယွန်းဒေသတ္တရာငယ်ကိုပြန်ယူကာ ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“အမြဲသတိထားပြီးကြည့်နေတာ၊ ပစ္စည်းဘယ်လောက်ရှိလဲဘယ်ပစ္စည်းဟာ အလှပဆုံးလဲဆိုတာ မခံစားဘဲ ဘာလို့ ပြီးစလွယ်သိမ်းရတာလဲ”

“ဒါ ကျွန်မတာဝန်ပဲလေ၊ ခင်ပွန်းရှာဖွေသမျှကို အိမ်ရှင်မက သိမ်းဆည်းရမယ်လေ”

“မင်းကို သူများတွေထက် ပိုလိုတောက်ပစေချင်တယ်”

“အစ်ကို့မျက်လုံးထဲမှာကလွဲရင် ကျန်ဘယ်သူ့မျက်လုံးထဲမှာမှ တျှန်မ မလှချင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ကိုအောင်သော်မှာ ရှုမဝသောချစ်ဇနီးရဲ့မဟာနဖူးပြင်ကျယ်ကျယ်ကို မြတ်နိုးစွာခွင့်မွှေးလိုက်ပြီးမှ လည်တိုင်လှလှလေးပေါ်တစ်စုံတစ်ခုပန်ဆင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ခေတ်ကာလက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဘာမှမဝတ်ထားလေ၊ အန္တရာယ်ကင်းလေပဲ”

“ဝတ်စေချင်လို့ပါ၊ ကိုယ့်မိန်းမကို လှစေချင်လို့၊ မင်းမှတော့နာကို မနပ်မက်တတ်ဘဲကို၊ မင်းသေချာမကြည့်လို့ပါ၊ ဒါ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပန်းတိမ်မှာ အပ်ခဲ့တာ၊ ဒါကိုစောင့်နေရလို့ ကြာနေတာလေ၊ ဒါကြောင့်

ဒါလေးတစ်ခုတော့ အမြဲမချွတ်တမ်း ဝတ်ဆင်ထားပါ။ ဒီလောကကတ်ထဲမှာ ကိုယ်တို့မိသားစုရဲ့ပုံကို ထည့်ထားတယ်။ ဒါ ကိုယ်အမြတ်နိုးဆုံးပေါ့။ အမြတ်နိုးဆုံးက မင်းဆီမှာပဲ ရှိစေချင်လို့ပါ”

“ရွှေဆိုတာနဲ့ကို လူတွေအမြင်က ခမ်းနားလွန်းလို့ပါ”

“စိတ်ချပါ။ ဒီဆွဲကြိုးလေးအတွက်နဲ့တော့ မင်းဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ ဟုတ်လား။ ကိုယ်အသက်ရှင်နေသရွေ့တော့ မင်းမှာ စိတ်ရော၊ ကိုယ်ရော ဘာဆင်းရဲခြင်းမှမရှိစေရဘူး။ ကိုယ့်အသက်ထက် မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ”

ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးဆိုပစ်တော့ မကကြီးရဲ့မျက်ဝန်းထက်မှာ ခပ်ပွန်းအပေါ် အားကိုးယုံကြည်ခြင်းတို့က အတိုင်းအဆမဲ့ယိုဖိတ်သွားရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ခပ်ပွန်းသည်ဖြစ်သူကို ရိုသေအားကိုးစွာ ရွှန်းရွှန်းစိုစိုကြိုဆိုက်ကြည့်ပြီး...

“အစ်ကိုက ကျွန်မဘဝရဲ့အရှင်သခင်ပါပဲ”

ဟု တီးတိုးလေးဆိုကာ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေး တိုးဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကိုအောင်သော်မှာ ချစ်မဝတဲ့ဇနီးသည်ရဲ့ပခုံးလေးကို ကြင်နာ ယုယစွာ ထွေးပွေ့ကာ ဦးခေါင်းလေးကို ဖွဖုနမ်းနှိုက်လိုက်ပြီး...

“ဒါ ကိုယ်သိပ်သားယာကြည်နူးရတဲ့အချိန်လေးတွေပါ”
ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ နှစ်လိုဖွယ်ပြီးမိသွားကြပြန်ပါသည်။

“သားနှစ်ယောက်က ကျွန်မရဲ့ဘဝ အစ်ကိုက ကျွန်မတို့ဘဝရဲ့အရှင်သခင်”

“သိပ်အပြောတတ်ပါလားဟင်၊ ဒါနဲ့ ဟိုမျောက်လောင်းလေး ဆွေရော”

“ရှုံ့ပါ၊ အိမ်နောက်ဘက်ဆီးသီးပင်အောက်မှာ စစ်တိုက်မနုကြမှာပေါ့”

“ကဲ...ကိုယ် သားနှစ်ယောက်ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း...ကျွန်မလည်း ဧည့်သည်နဲ့ ရှင်တို့စားဖို့ ချက်ပြုတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဇနီးဖြစ်သူက မီးခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူက အပေါ်ထပ်သားရေကွက်ကိုချွတ်ပြီး ခုံပေါ်ပစ်တင်ကာ အိမ်နောက်ဖေးလှေကားအတိုင်းဆင်းလာတော့ သူ့ရဲ့အချစ်တော်သားနှစ်ယောက်ကို ဆီးသီးဆင်အောက်တွင် ပြေးလွှားနေကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟေး...”

ဟု ထုံးစံအတိုင်း အသံဖေးလိုက်တော့ အသံလာရာဘက်လှည့်ကြည့်လားသော ပြုံးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးလေးများမှာ ဝင်းပသွားကြပြီး

“ဟင်၊ ဖေဖေပြန်လာပြီ”

ဟု သံပြိုင်အော်ကာ သူ့ထံအလှအယက်ပြေးလာကြ၍ သူက လက်နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကားကာ ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ထိုလက်ကြီးထဲဝင်ကာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားခုန်တက်လာခဲ့ကြပြီး...

“ဖေဖေ သားအတွက် ဘာပါသလဲ”

“သားကိုရော”

“သားက ဘာရချင်လို့လဲ”

“သေနတ်ရချင်တယ်လို့ ဖေဖေကိုပြောထားတယ်လေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မကြာသေးဘူးဘဲ”

“ဟား... ဟား... ငါ့သားတော့ကွာ ကဲ၊ သားကြီးရော”

“ဖေဖေ ဘာဝယ်လာသလဲ”

“ဟ၊ ဟုတ်လှချည်လားကွ၊ ငါ့သားက ဖေဖေဝယ်လာတာကို

သိလိုလား”

“သားသိတယ်၊ ဖေဖေက ဝယ်ပြီးပြန်လာနေကျလေ”

“ဦးနှောက်ကတော့ကွာ တကယ်ပဲ။ ငါ့သားက ပညာတတ်

ကြီးဖြစ်မယ့်ကောင်ပဲကွ”

ဟုသားကြီးကိုရည်ညွှန်းပြီး ဆိုလိုက်သည်တွင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သောသားငယ်က...

“သားကရော”

ဟု မျှော်လင့်တကြီးဆိုလာပါသည်။

သည်တွင် ကိုအောင်သော်က သားငယ်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား

ကြီးကြည့်ကာ...

“အင်း၊ သားက သွက်တော့ စီးပွားရေးသမားလုပ်ကွာ”

“ဟာ၊ သားက ဇာတ်လိုက်ပဲလုပ်ချင်တာ”

“ဇာတ်လိုက်”

“အင်း၊ အဲ့ဒါမှလူဆိုးတွေကိုချလို့ရတယ်လေ”

“သားက လူဆိုးတွေနဲ့ချချင်လို့လား”

“လူဆိုးတွေကို နိုင်ချင်တာ”

“ဟားဟား... ငါ့သားတော့ကွာ တကယ်ပဲ”

“ဖေဖေ အခု ရှမ်းပြည်နယ်က ပြန်လာတာလားဟင်”

“အင်း”

“ရှမ်းပြည်နယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဖေဖေတို့လိုပဲ မိသားစုတွေ နေကြတာပေါ့ကွ”

“သားတို့လိုရော၊ ရှပ်တူတူလေးတွေရှိလားဟင်”

ဟုဆိုတော့ ဦးအောင်သော်မှာ တဟဲဟဲနှင့်နေလေတော့သည်။

“အစ်ကို”

ဟုပြုံးတူးကြောင်တောင်မျက်လုံးပြုံးလေးများနှင့်အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသောမောင်ကြီးကြောင့် ကလေးတွေကိုပွေ့ထားသော ကိုအောင်သော်မှာ ဇနီးသည်ဖြစ်သူကို ငုံ့လင့်တကြီးကြည့်ကာ မျက်ဝန်းအစုံတို့က မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ညှော်သည်ရောက်နေတယ် အစ်ကို”

“ဪ၊ ကိုဇော်ရဲလူလား၊ ညနေမှ လာမယ်ထင်နေတာ”

“တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး... ငါးယောက်”

“ငါးယောက်”

သူမျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ချိုးကာ အပြင်းအထန်စဉ်းစားလိုက်

ပါသည်။

စေ့စေ့ပေါက်ပေါက်တွေကြည့်လျှင် ကိုဇော်ရဲလူနှင့် သူနှင့်ပတ်သက်၍ ရှိတဲ့မိတ်ဆွေမှာ သုံးယောက်သာပါ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မှတ်ဆိတ်တွေဖြူနေတဲ့ကိုဖြူကြီး၊ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့်မြတ်လှ၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့်ဝွေမောင်၊ ဒါဆိုနောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲဟု သူလေးလေးနက်နက်တွေ့ကြည့်မိပါသော်လည်း အဖြေက ပေါ်ထွက်မလာခဲ့ပါ။

အသစ်တိုးမည့်မိတ်ဆွေလားဟု ရော်ရီမှန်းဆကာ စဉ်းစားခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး...

“ညှော်သည်တွေကို ညှော်ခံဖို့တစ်ခုခုစီစဉ်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ၊ အစ်ကို”

“ပြောလေ”

“အမှန်ပြောရရင် ဒီညှော်သည်တွေကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ချစ်ဇနီးရဲစိတ်ကို နားလည်ပါတယ်ဆိုသော အပြုံး

မျိုးနှင့် တုန့်ပြန်လိုက်ပြီး...

“သားတို့ မေမေကို ဝိုင်းကူလိုက်ကြဦးနော်”

“သားက ညှော်သည်နဲ့လိုက်တွေ့မယ်လေ”

“ဘာလို့လဲ”

“အေဇေ ဗီးပွားရေးသမားလုပ်ဆို”

“ဪ”

“သားကတော့ မေမေ့ကိုကူလုပ်ပေးမယ်”

ဟု ကိုယ့်အသိနှင့်ကိုယ် တာဝန်ကိုယ်စီ ဝေခွဲနေကြသော သားနှစ်ယောက်ကြောင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံးမှာ ပီတိဖြစ်မဆုံး နိုင်တော့ပါ။

ကိုအောင်သော်က သားငယ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး လှေကားထစ် လေးများအတိုင်း အိမ်ပေါ်ကိုပြန်တက်လာရာ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးကို ဆက်တီ ပေါ် ခန့်ခန့်ညားညားထိုင်နေကြသည်ကို စမတ်ကျကျ တွေ့လိုက်ရပါ သည်။

“ကျွန်တော်က ညနေပိုင်းမှရောက်မယ်ထင်တာဗျာ”

ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်ဆိုတော့ သူနှင့်တော်တော်ရင်းနှီးမှုများသော ကိုဇော်ရဲ့လူက...

“ထင်မှတ်ဘဲ လူစုံသွားလို့ဗျာ”

ဟုဆိုပါသည်။

ကိုအောင်သော်က အစီအရံချထားသော ဆက်တီများအနက် ခပ်ကြီးကြီးဆက်တီပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး သားငယ်ကို မိမိရဲ့ပေါင်ပေါ်

သို့ ပွေ့တင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါက အကြီးလား... အငယ်လားဗျ”

“အငယ်ကောင်လေ၊ အကျွ”

“ဦးကို သားသိပါတယ်၊ အရင်တစ်ခါလာတယ်လေ၊ ဦးဇော်ရဲ့ လူ”

“ဟိုက်! သွက်လှချည်လားကွ၊ ကိုအောင်သော်က ပတ်ကား လေး မွေးထားပါလား”

“သူက သူ့အစ်ကိုလိုမဟုတ်ဘူး သွက်တယ်၊ အကြီးကောင် ကတော့ နည်းနည်းအေးတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ မှတ်ဉာဏ်တော့ နှစ်ယောက် လုံး ကောင်းတာချည်းပဲ”

“ဒီလိုသားတွေရှိတော့ နောင်ရေးငြိမ်းချမ်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုအောင်သော်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်ဗျ၊ ဒါက ကိုဉာဏ်လင်းတဲ့ စိန် ကဲကျောက်ကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူဗျာ”

“ခုလို ပညာရှင်နဲ့သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကိုအောင်သော်နဲ့သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုအောင်သော်ရဲ့သတင်းက ဒီလောကထဲမှာ တော်တော်မွှေးနေတာမလဲ”

“ဘယ်လိုမွှေးတုန်းဗျ”

“သဘောကောင်းတယ်၊ ဖော်ရွေတယ်၊ ဇနီးချောချောလေးရှိတယ်၊ ငွေပေါတယ်။ ခပ်သွက်သွက်အမြှာသားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ စသဖြင့်ပေါ့ဗျ”

ဟု နူးညံ့သော အပြုံးရေရေနှစ်ချိုးကျူးတော့ ကိုအောင်သော်မှာ ပေါ်နေသောသွားများကို ဖုံးမနိုင်တော့ပါချေ။

ထိုနေ့က စကားဖောင်ဖွဲ့ပြီး ပြောနေကြသည်မှာ နာရီပိုင်းမျှ အချိန်ကုန်သွားခဲ့ရပါသည်။

ထိုသို့အချိန်ကုန်သွားခြင်းနှင့်အညီ ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာလည်း ပို၍တိုးလာခဲ့ရပါသည်။

စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသောအခါတွင်မူ နောက်ဖေးခန်းသီမှ မဇာကြီးက ယဉ်စလေးထွက်လာကာ...

“မိတ်ဆွေတို့အားလုံး ထမင်းစားလို့ရပါပြီ”

ဟု ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာခေါ်တော့ အားလုံးရဲရင့်ထဲမှာ ယဉ်ကျေးသိပ်မွေ့ပြီး ဣန္ဒြေရရလေးလှပနုနယ်နေသော မဇာကြီးကို အသီးသီးချိုးမွမ်းမိသွားကြပါသည်။

ထိုသို့ချိုးမွမ်းမိခြင်းက ကာမဂုဏ်ကြွယ်သောယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို ဆူပူရုဏ်းကြစေပါတယ်လို့ပြောလျှင် မလွဲမသွေပင် သိပ်လှ

သော ထိုအမျိုးသမီးကို ပြစ်မှားမိကြမှာမလွဲပင်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့အလှတရားဟာ ယောက်ျားတွေအဖို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလဲထိုးနိုင်တဲ့ အားအကောင်းဆုံးလက်နက်ဖြစ်တတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံတော့ မိမိဘဝအတွက် အန္တရာယ်များသော အဆိုးပါးဆုံးအဆိပ်ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ထိုအဆိပ်ပန်း (သို့မဟုတ်) အလဲထိုးလက်နက်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မဇာကြီး၏အရှင်သခင် ကိုအောင်သော်မှာလည်း မရှုစိမ့်သူ များပြားမှာတော့ ဂဏန်မလွဲပင်။

ထိုမရှုစိမ့်သူများထဲတွင် မဇာကြီးကို ခုမှမြင်ဖူးပါသော ကိုဉာဏ်လင်းမှာမူ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်ပင် မဇာကြီးရဲ့အလှတွင် ယစ်မှူးနေပေတော့သည်။

လုံးဝိုင်းသော တင်ဆုံကားကားလေးက ကျော့ရှင်းသေးသွယ်သော ခါးလှလှလေးနှင့်လိုက်ဖက်၍ နေလေတော့သည်။

မျက်နှာကိုအပြောင်ရှင်းထားကာ ကျော့ရှင်းနေပုံလေးများ ဒါကလေးနှစ်ယောက်အမေပါဟု ဘုရားစူးကျိန်ပြောရမလောက်ပင်။ နီညိုရောင်ရင့်ဖုံးအင်္ကျီလေးမှာ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ ချပ်၍ကပ်၍ပင် မြင်ရသူအပေါင်းရဲ့စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းချမ်းစေရသည့်အလှမျိုးရယ်ပါ။

လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း လှုပ်သွားသော ကိုယ်ခန္ဓာလှလှလေး
မှာ လပြည့်ညည သူယောင်မယ်သို့ ယိမ်းထိုးနေသည့်နှယ်။

စကားပြောလိုက်ချိန်တိုင်း ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်သောနှုတ်ခမ်း
ပါးလှလှလေးမှာ ပွင့်လှပွင့်ချင် နှင်းဆီဖူးရဲရဲလေးသမျှ ဖူးငုံ၍ ဆေး
မကျဘဲ ရိုးရှင်းသောမျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများမှာလည်း ရင်ထဲက သိပ်
ဖြူစင်ပါကြောင်းကို သက်သေထူနေသည့်နှယ်။

နဂိုဖြူသောအသားအရေမို့ နီညိုရောင် ရင်ဖုံးလက်ပြတ်လေး
နှင့် လိုက်ဖက်၍နေလေပါတော့သည်။ ရှပ်ဆင်းရူပကာသာ လှပသည်
မဟုတ်ပါ။ ထိုအမျိုးသမီးကို အဆင်းရောအချင်းပါ ပြည့်စုံသူဟုဆိုရ
မည်ပင်။

သပ်ရပ်တောက်ပြောင်သော အိမ်ရဲ့အပြင်အဆင်ပင်မကဘဲ
ချက်ပြုတ်ထားသောဟင်းလျာများမှာလည်း ခံတွင်းတွေ့လှ၍ အားလုံး
ရဲ့ရင်ထဲမှာပို၍ပို၍ ချိုးမွမ်းမိသွားကြပေမယ့် မည်သူကမှ သိပ်ကောင်း
တာပဲဟု နှုတ်က ဖွင့်ဟမပြခဲ့ပါချေ။

ထိုအချင်းအရာအရ မဇာကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့်ခံစားမှုက ရင်
ထဲ၌ ပို၍ကြီးထွားပါသည်ဟု အခိုင်အမာပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။

စာပြီးသောက်ပြီး၍ ထိုအိမ်က ပြန်လာကြတော့ လူငါးယောက်

လုံးရဲ့နှုတ်ဖျားမှာ စကားသံတိုက ဆိတ်သုဉ်းနေကြရပါတော့သည်။

သူတို့တွေးနေကြပေလိမ့်မည်။ မဇာကြီးရဲ့အကြောင်းအရာနဲ့
လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကိုပေါ့။

သို့သော်တွေးတောနေသောအကြောင်းအရာနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ
ပင် ဖော်ရဲလှက...

“ကဲ၊ ကိုညဏ်လင်း ဘယ်လိုအကဲခတ်မိသလဲဗျ”

“ဘယ်အရာကိုပြောတာလဲ”

“အလုပ်ပေါ့ဗျ။ အလုပ်လောက် ဘယ်အရာက အရေးကြီး
ဦးမလဲ”

“ရိုးရိုးသားသားနဲ့အမှန်ကိုပြောရရင်တော့ မဇာကြီးက တော်
တော်လှတဲ့အမျိုးသမီးပဲ”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်ထဲမှာ ဆန္ဒမှန်ကို မရှက်မကြောက်
ဖွင့်ဟလိုက်ချိန်မှာတော့ အားလုံးမှာ ငါးခနဲပွဲကုသွားကြပါတော့သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ပြောပုံက တုံးတိုကြီးနိုင်လွန်းလို့ပါဗျာ”

“မညာပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျာတို့ရင်ထဲမှာလည်း ဒီအကြောင်းတွေ
ကိုပဲ တွေးနေကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အကဲခတ်ကျွမ်းကျင်စာပေပေါ့”

“အေးဗျာ၊ ကိုအောင်သော်က သိပ်ကိုအားကျစရာပဲ”

“အားကျစရာဆိုတာ စကားတန်ဆာဆင်တာပါဗျာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ။ မနာလိုစရာလို့”

“မဇာကြီးကိုမြင်ပြီးတော့... အိမ်ကမိန်းမကို အခါတစ်ရာလောက် ပစ်ပြီးတော့ ပြေးချင်တယ်”

“မဇာကြီးသာ အပျိုဆိုရင်တော့ မိန်းမမရှိသေးတဲ့ကျွန်တော်က အရချိုင်မိမှာ ကေနိပဲ”

“ယောက်ျားမရှိတဲ့မိန်းမက အပျိုပဲလေ။ ကိုအောင်သော်မရှိရင်မဇာကြီးက အပျိုပေါ့”

ဟုဇော်ရဲလူက အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသော အသံတိမ်သေးသေးနှင့်ဆိုလျှင် ဘေးလုံးမှာ ဇော်ရဲလူထံ ရပြုပြီးကြည့်လာကြပါသည်။

ဒါကို ဇော်ရဲလူက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြပြီးမှ သစ်မြစ်ဆုံတစ်ခုတွင် နေရယူကာ ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့လက်တွဲခဲ့ကြတဲ့ကိုစွကို ခင်ဗျားတို့ မှတ်မိကြဦးမှာပါ”

ဟု လေးလေးနက်နက်ဆိုတော့ အားလုံးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ အရိပ်တစ်ခုက နစ်ဝင်သွားခဲ့ရပါသည်။

သူတို့ရဲ့ဘဝမှတ်တိုင်ကြီးတစ်ခုပဲလေ မမှတ်မိပဲနေကြမလား။ မှန်တာပေါ့။

တောင်စခန်းပြာမြို့က သူဌေးရဲ့အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ပြီး ဘာအခြေအမြစ်မရှိတဲ့ဆင်းရဲသားဘဝမှ ခုလို အခြေအနေ ထွန်းပြောင်ခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ အားလုံးမှာ မူရင်းရုပ်ပုံကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းအသွင်နှင့် နေလာခဲ့ကြသည်မှာ ခုဆို ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် ဇာတိရပ်ဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သွားခနဲပေါ်လာတတ်သည့်သဘောသဘာဝအရ ကိုအောင်သော်ရဲ့ပြည့်စုံချမ်းသာမှုကို မြင်တော့ ဟန်ဆောင်မှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်ကြတော့ပဲ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာများအပေါ် သွားရည်ကျခဲ့ကြ၍ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ ဇာတ်မြှုပ်၍နေသော ဖောက်ထွင်းရေးကျွမ်းသည့်ဉာဏ်လင်းကို တကူးတကူးခေါ်ပြီး အိမ်ရဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်စေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒီတစ်ချီရော အဲ့ဒီတုန်းကလို အပွဲပဲလား”

“ကလေးနုနုလောက်နဲ့ အောက်ပြည်က ခင်ဗျားကို တကူးတကလှမ်းခေါ်ဦးမလားဗျာ”

“အင်း၊ အိမ်အပြင်အဆင်နဲ့ လုံခြုံရေးကိုကြည့်ပုံအတိုင်းတော့

တောင်စခန်းပြာသူဌေးထက် မလျော့ပုံပဲ”

“အဲ့ထက် အများကြီးပိုတာပေါ့ဗျ”

“အခုတစ်ခါတောင် ဆယ်သိန်းလောက် ပါလာတာ”

“ဘာ၊ ဆယ်သိန်း”

“အံ့သြသွားသလား”

“အင်း”

“သူ့မှာ ပယင်းတွေ စုထားတာ တော်တော်များတယ်။ သူ ပြောပုံအရတော့ မကြာခင် မြို့ပြောင်းနေတော့မယ်ထင်တယ်။ ဒီမှာနေရတာ အန္တရာယ်များတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဒါဆိုတော်တော်ရှိနေပြီပဲ”

“မောကြီးလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့စိန်နဲ့တင် မင်းတစ်သက် ထိုင်စားလို့ရနေပြီ”

“ဘယ်ကမလဲ၊ ငါအရင်တစ်ခါတွေ့တုန်းက မောကြီးဆွဲထားတဲ့မြဟာ တော်ရုံမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ကိုအောင်သော့မှာ အတွင်းပစ္စည်းတော်တော်ရှိမှာပဲ”

“သွားရည်ကျလာပြီ၊ လုပ်ကွာ မြို့ပြောင်းသွားတော့မှ အားလုံးခက်ကုန်မယ်။ မြန်မြန်နဲ့မှဖြစ်မယ်”

“ရွာလည်ခေါင်က သူဌေးအိမ်ကိုတောင် တိုက်ခဲ့မှတော့ မြို့ပြင်က ဒီမိသားစုမှာ နေ့လယ်ဝင်စီးတောင်၊ ရတယ်”

“အောင်သော့ကို လျော့မတွက်နဲ့နော်”

“အင်း၊ သူဌေးဖြစ်ရချည်ရဲ့ကွာ”

“အောင်သော်က ငါတို့ကို သူ့လိုသူဌေးတစ်ယောက်ပဲ ထင်နေတာ”

“ဒီအထင်ကြီးမှုကို အသုံးချရမှာပေါ့”

“အစီအစဉ်သာ ပြီးမြောက်သွားလို့ကတော့ အိမ်က မိန်းမလည်ပင်းမှာ စိန်တစ်လုံး မြင်ရချည်ရဲ့”

“ငါတော့ မောကြီးကို တစ်ခဏလေး ပိုင်ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

မုန်းတီးဖွယ်အတိနှင့်ထိုအသံတွေက တစ်တောလုံးညီအောင်ဟိန်းထွက်သွားပါလေတော့သည်။

သူတို့စီစဉ်ထားသလိုပဲ အောင်မြင်တော့မှာလား။

အခန်း (၅)

“ပစ္စည်းတွေ အားလုံးထည့်ပြီးပြီလား”

“အင်း၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုတော့ သံသေတ္တာအသေးလေး နဲ့ထည့်ထားတယ်။ ပိုက်ဆံတွေတော့ ပုဆိုးထုပ်ထဲမှာပဲ အကုန်ထည့် ထားလိုက်တယ် အစ်ကို”

“ဟိုရောက်ရင်တော့ ငါ့မိန်းမကို ရုပ်ရှင်တွေထဲက သူဌေးမ အတိုင်း ထားရမယ်”

“ကျွန်မတော့ ရင်ထဲမှာ လေးတယ် အစ်ကိုရယ်”

“ဘာကြောင့်လဲကွ၊ မြို့ပေါ်ပြောင်းလို့ ပျော်ရမယ်အောင်ကို”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူးရှင်၊ ဒီအိမ်ကိုမစွန့်ခွာနိုင်လို့ထင်တယ်။ ဒါက ကျွန်မတို့ရဲ့မင်္ဂလာဦးအိမ်လေ”

“ဪ၊ မိန်းမရယ်၊ ဒီအိမ်ကိုရောင်းပစ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်အိမ်ပဲ။ ဘယ်အချိန်ပြန်လာလား၊ လာလို့ရနေတဲ့ဥစ္စာကို”

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

ဟု စိတ်မကောင်းကြီးစွာဆိုတော့ ကိုအောင်သော်မှာ ချစ်ဇနီးရဲ့ပခုံးလေးကို ဖွဖွလေးပုတ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ၊ သားတို့ရော သားတို့ရဲ့အရေးကြီးပစ္စည်းကို သိမ်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုတော့ ကိုအောင်သော်မှာ နံရံမှာချိတ်ထားသော တောပစ်သေနတ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး သားငယ်ကို လွယ်စေလိုက်ပါသည်။

“ဒါက သားကိုပေးတာလားဟင်”

“ငါ့သားကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ဟုဆိုတော့ ကလေးမှာ ပြုံး၍နေလေသည်။

“ယောက်ျားဆိုတော့ သတ္တိရှိရတယ်၊ လုပ်ရဲခံရဲပေါ့ကွာ၊ မိသားစုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရတယ်။ မိသားစုလေးကိုတောင် မစောင့်

ရှောက်နိုင်ရင် ယောက်ျားလုပ်ဖို့မထိုက်တန်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ၊ မေမေ့ကို အသက်ကြီးနေရင် စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“သိပ်တော်တယ်ကွာ”

“အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့က ဘာနဲ့ထွက်ကြမှာလဲ”

“လှေနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ကုန်းလမ်းက သွားရင် ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဓားပြကြောက်ရတယ်”

“ဒါကြောင့် အသိမပေးဘဲ ရုတ်တရက်ကြီးပြောင်းတာပေါ့”

“မင်းကိုအသိမပေးမိပေမယ့် အရာရာစီစဉ်ပြီးသားပါကွာ”

ဟု အကွက်စေ့သောကိုအောင်သော်က မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည်မှုရှိဟန်နှင့်ပြောပါသည်။

တကယ်ပင် ကိုအောင်သော်က အကွက်စေ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ် ကိုဖြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ တည်ဆောက်ပြီး ဖြစ်ကိုနောက်ကျောပေးထားကာ ကိုယ်ပိုင်လှေငယ်ကိုလည်း ထားရှိ၏။ သူ့သဘောက အရေးကြီးသည့်အခါ၌ သုံးဖို့ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ခုလည်း အများသူငှာတို့ မသိရှိလေအောင် ကုန်းကြောင်း

နှင့် ရွာကို ဖြတ်မသွားဘဲ လူမသိသူမသိပင် အိမ်နောက်ဖေးမှ လှေငယ် နှင့်သွားရမအောင် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတို့မိသားစုတွေ ပစ္စည်းများကိုထုပ်ပိုးပြီး ပြင်ဆင်ပြီးကြချိန် မှာတော့ မိသားစုပုံလေးနှင့် ဆွဲကြိုးသေးသေးလေးကိုသာ မဖောက်ကြီးက လူမြင်တင့်အောင်ဝတ်တော့...

“မနေ့ကဆွဲကြိုးက ဘာဖြစ်လို့မဝတ်တာလဲ”

“ကျွန်မက ဒါလေးကိုပဲကြိုက်တယ်”

“အဲ့ဒီစိန်လုံးဟာ ကာလပေါက်ဈေး နှစ်သိန်းခုနစ်သောင်း ရှိတယ်”

“ရှင်! အဲ့ဒီလောက်ထိ ဈေးကြီးလား”

“မင်းသိအောင်ပဲ ပြောပြတာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေက တော်တော်တန်ဖိုးများ မှာပဲဇန့်”

“ငွေသားရော စုစုပေါင်းသိန်းတစ်ရာဝန်းကျင်လောက်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်တာပဲ”

“ဘုရား... ဘုရား...”

“ဒါကြောင့် ကိုယ်က ရန်သူမျိုးငါးပါးကြောက်တာပေါ့။ ကဲကဲ

အားလုံးသိမ်းပြီးရင် အချိန်မလင့်ခင်ထွက်ကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ အထုပ်အပိုးတွေကိုသယ်ဆောင်ကာ ထွက်လာဖို့ ပြောတော့...

“ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်!”

အဝေးဆီမှ လွင့်လာသော ထိုအသံကို သဲသဲကွဲကွဲကြီးကြား လိုက်ရ၍ ဝိန်းစွင့်မိသွားပါသည်။

“မြင်းခွာသံပဲ”

ဟု သူမက တအံ့တဩလေးဆိုလိုက်ချိန်မှာ သွက်လက်သော သားငယ်က ချောင်းကြည့်ပေါက်ကို ဖွင့်ပြီးနေပါပြီ။

“လူတွေအများကြီးပဲ ဖေဖေ”

“ကိုဇော်ရဲလူတို့ထင်တယ်”

“အပေါက်ဖွင့်ပေးလိုက်ရမှာလား”

ဟုဆိုတော့ သူက တွေးဆဆလေးလုပ်နေပါသည်။

“နမိတ်မရှိပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒါတိုင်း ကိုဇော်ရဲလူက မြင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက လာဖူးလဲ”

ဟုဆိုပြန်တော့ ထိုစကားက သူ့ကိုနှိမ့်သတ်ပေးနေယောင်ပင်။ ထို့ကြောင့်ပင် နံရံအလှူချိတ်ထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားရွယ်ကြီးကို

ဆွဲယူကာ လွယ်လိုက်ပြီး...

“မဇာကြီး မင်းအခန်းထဲမှာ ဝင်နေပါ။ ကလေးတွေရော ခေါ်သွား”

ဟုဆိုတော့ မဇာကြီးမှ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်ဝင်ကာ ဘီဒိုနောက်ထဲက နံရံကြားထဲ ဝင်နေလိုက်ပါသည်။

ကိုအောင်သော် စီစဉ်ပေးထားသော မလွယ်ပေါက်ကလေး မဟုတ်ပါလား။

“သားကြီးနဲ့သားငယ်၊ ဒီအပေါက်လေးအတိုင်းဆင်းပြီး ကမ်းနားကလေးပေါ်မှာ သွားစောင့်နေ”

“မေမေရော”

“မေမေ၊ ဖေဖေကိုစောင့်လိုက်ဦးမယ်”

“သားလည်းစောင့်မယ်”

“အဲ့ဒါဆို သားကြီးက ဒီအထုပ်ကိုယူသွားပြီး ဟိုမှာသွားစောင့်နေဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိမ္မာအေးဆေးသောသားကြီးမှာ မိခင်ပေးသောရှုံ့အိတ်လေးကိုလွယ်ကာ ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

သားကြီးဆင်းသွားတော့မှ သားငယ်ကို တင်းကြပ်စွာပွေ့ချီလိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်ပေါက်လေးမှတစ်ဆင့် ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ တစ်ခါက အတူလာခဲ့ဖူးသောလူငါးယောက်ကို ခါတိုင်းနဲ့မတူစွာပင် မာထန်သောမျက်နှာဖေးမျိုးနှင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အိမ်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှင်းနေပါလား”

ဟု ဇော်ရဲလူက ဆိုလိုက်သည်တွင် ကိုအောင်သော်က အူးအူးအအမျက်နှာကို တည်သလိုပြင်ဆင်ကာ...

“ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွားအောင် သိမ်းဆည်းနေတာ”

“သိမ်းဆည်းနေတာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျာ၊ အကြောင်းမကြားဘဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့”

ဟု ပုံမမျက်ဆိုလိုက်ပေမယ့် ဇော်ရဲလူက ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ကာ...

“အိမ်သားတွေရော”

“မရှိကြဘူး၊ အပြင်သွားကြတယ်”

ဟု မူမမှန်သော ဇော်ရဲလူရဲ့မျက်လုံးများကြောင့် ကိုအောင်

သော်မှာ ညာလိုက်ရပါသည်။

“အပြင်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ထူးဆန်းလှချည်လား”

“ဒါနဲ့ လာရင်းကိစ္စက”

“အေးဆေးပေါ့ဗျာ၊ ခင်များကျောက ဓားရှည်ကြီးကို ချထားပါဦးဗျ”

ဟုဆိုတော့ သူက မူယုန်သော ထိုမျက်နှာများကို အကဲခတ်ပြီးမှ သတိရှိရှိပင် ကျောမှဓားရှည်ကိုဖြုတ်ကာ မိမိဘေးတွင် ချထားလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုဗျ၊ ခင်များဆီက ငွေချေးမလို့လာကြတာ”

“ငွေချေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း၊ များများမဟုတ်ပါဘူး သိန်းငါးဆယ်လောက်ပါ”

ဟု ဇော်ရဲလူက စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းများနှင့် အကဲစမ်းသလိုဆိုတော့ ကိုအောင်သော်မှာ ပြုံးရမလို့ရယ်ရမလို့နှင့်ပင် အောင့်သက်သက်ကြီးပြီးကာ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲဗျာ၊ ဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို။ ဟားဟား...”

“ငွေသားမရှိလည်း ပစ္စည်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကျိန်းသေ

သိပါတယ်”

“ဘာ!”

“ကျုပ်တို့နောက်ကျသွားပြီလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ခင်များမိန်းမနဲ့ကလေးတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို တခြားပို့ပြီးပြီလား”

“ဘာ!”

“ခု ခင်များက ကျန်ရှိပစ္စည်းတွေကို လာသိမ်းတာလား”

“ဘာ!”

သူ အံ့သြရလွန်း၍ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်ကုန်တော့ပါ။

ဇော်ရဲလူရဲ့ဇာတိရုပ်အမှန်က ဘယ်လိုလဲ။

“ကျုပ်တို့က အဲဒီဘာဆိုတဲ့စကားကို ကြားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ၊ ပြော၊ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ငွေ ပေးမှာလား၊ မပေးဘူးလား”

“မေတ္တာရပ်ခံနေတာလား၊ တောင်းနေတာလား”

“နှစ်ခုလုံးပဲ”

“မပေးဘူးဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“အခုအကြမ်းစီးမှာပေါ့။ ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ လိမ္မာမယ်မဟုတ်လား!”

“တောက်! ဇော်ရဲလူ၊ ခွေးလိုကောင်”

“ဘာ! ဖြန်း...”

ခွေးနဲ့အနှိုင်းခံရ၍ ကြမ်းတမ်းသောမူရင်းစိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ လက်ဖျန်နှင့်ပင်လွဲကာ ပါးကိုရိုက်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

ရိုက်ချက်က ပြင်း၍ ခေါင်းကြီးလည်ထွက်သွားရခြင်းနှင့်အတူ အသားနာသွား၍ ကိုအောင်သော်မှာ ကျားပျိုတစ်ကောင်နယ် ဒေါသစိတ်တို့က ရုန်းကြွလာရကာ ဘေးနားမှာရှိသောစားရုံညကို စားအိမ်ထဲမှဆွဲထုတ်ကာ ဇော်ရဲလူကိုပိုင်းခုတ်မယ်ကြံတော့ ဇော်ရဲလူရဲ့ပါတနာများရဲ့တုတ်နှောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

သူ၏ဘယ်လက်ကိုတော့ ဖြူကြီးက ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ညာလက်ကိုတော့ ငွေမောင်က ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါသည်။

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်က အားခြင်းမမျှလှတာမို့ သူ့ဘယ်လို့မှ ရုန်းထွက်မရနိုင်တော့ပါချေ။

“အား...”

“အော်ကွာ... ကြိုက်သလောက်အော်”

“ခွေးမသားတွေ”

“ကြိုက်သလိုပြော”

ဟု မှင်တေတေနှင့်ဆိုတော့ သူက အားမသန်တော့သည်ဖြစ်ရာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ပါးစပ်ထဲမှတံထွေးများကို ခြစ်ချုပ်ပြီး ထိုးခနဲနေအောင် ဇော်ရဲလူရဲ့မျက်နှာတည့်တည့် ထွေးထုတ်လိုက်ပါသည်။

ဇော်ရဲလူမှာ မျက်နှာပေါ်စင်လာသောအညစ်အပတ်များကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားရပြီး...

“ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်!”

အဆက်မပြတ်ပင် ချုပ်နှောင်ထားသော ကိုအောင်သော်ကို ထိုးချလေရာ ကိုအောင်သော်မှာ ပါးစပ်ထဲက သွေးများပင် စီးကျလာပြီး တဖြည်းဖြည်း အင်အားတို့ လျော့ကျစပြုလာခဲ့ရပါသည်။

“တော်ပြီ ဇော်ရဲလူ၊ ငါတို့ဒီလိုလုပ်နေရင် အချိန်ကုန်တယ်။ ဗွဲ့ည်းတွေ ရသလောက် ရှာကြရအောင်”

ဟုဆိုပြီး အားတွေကုန်လို့ ပျော့ကျနေပါသော ကိုအောင်သော်တို့ အကြင်နာမဲ့စွာပစ်ထားပြီးမှ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာကြပါလေတော့သည်။

မောကြီးမှာတော့ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မြင်နေပါလျက်

ကယ်နဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်သူမို့ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး သားငယ်ကိုတင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားကာ မျက်ရည်တို့က အလုံးလိုက်ပင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေရပါတော့သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးများယိုစိကာ လဲကျနေပါသော အိမ် ဦးနတ်ကိုဆွဲပွေ့ကာ ပြုစုချင်လှပေမယ့် သူမထွက်သွားလို့မဖြစ်တာ၊ သူမက သားတွေနဲ့မိခင်လေ။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့သားတွေ ထိခိုက် နစ်နာကုန်မှာပေါ့။

“ဟိတ်ကောင်တွေ၊ ဒီမှာ ဘာသေတ္တာလဲမသိဘူး”

ဟူသော တစ်ဖက်ခန်းမှအသံကြောင့် မဇာကြီးမှာ မျက်လုံး ပြူးသွားရပါသည်။

အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ လက်ဝတ်ရတာနာတွေထည့်ထားသောသေတ္တာ ကို သူမ မသိမ်းရသေးပါလား။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဖွင့်ကွာ”

ဟုဆိုကာ အားလုံးမှာ တဖွမ်ဖွမ်နှင့် ခိုက်ဖွင့်နေကြသည်ထင် ပါရဲ့။ ခဏအကြာတွင် ထိုတဖွမ်ဖွမ်အသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အရာ အားလုံးမှာ ဟုတ်တိုင်သက်သွားရပါသည်။

ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းက မကြာခင်မှာပင် ဝှေးခနဲဝါးခနဲဆူညံသံ

တွေ အစားထိုးသွားရပါသည်။

“ပွဲပြီကွ! ပွဲပြီ၊ ဟား ဟား ဟား”

“ပွဲပြီ! ဟား ဟား ဟား”

ဟု သတိမရှိနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် အပျော်ကြီးပျော်နေ ကြပါသော ထိုအုပ်စုကြောင့် မဇာကြီးမှာ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် မခံတော့ဘဲ နံရံကြားထဲမှ အရဲစွန့်ပြီးထွက်ကာ...

“သားငယ် ဖေဖေကိုသွားတွဲခေါ်ရအောင်”

ဟုဆိုပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်ထွက်ကာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနား တိုးကပ်သွားပြီး...

“အစ်ကို”

“ဟင်! မဇာကြီး၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ပြေးတော့၊ ငွေထုပ်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ပဲနေထိုင်သွားတော့... သွား တော့! သွား”

“ဟင့်အင်း၊ အစ်ကို့ကိုဆွဲခေါ်သွားမယ်”

“မရဘူး၊ အားလုံးသေကုန်ကြမလိမ့်မယ်၊ ပြေးတော့”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကိုရောပါမှ”

“ကလေးတွေ”

ဟုဆိုကာ သားငယ်ကိုကြည့်တော့ မောကြီးက အကင်းပါး
စွာ... ..

“သားငယ် မေမေစကားကိုနားထောင်နေ၊ မြစ်ကမ်းဘေး
ကိုသွားပြီး ကိုကိုနဲ့သွားနေ၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“မေမေ့ကိုချစ်ရင် မေမေစကားကို ဒီတစ်ခါလေး နားထောင်
ပါ သားရယ်”

ဟုဆိုတော့ ကလေးမှာ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ မထချင်ထချင်ပင်
ထသွားမယ်ကြံတော့... ..

“ဟား... ..ဟား... ..မိသားစုတွေ နံညီလို့ပါလား”

ဟူသော အသံနက်ကြီးက နောက်မှဘွားခနဲပေါ်လာ၍ မော
ကြီးရင်ထဲမှာ တုန်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟား ဟား... ..ကံကောင်းချင်ပြန်တော့လည်း မုဆိုးက ရွှေ
အိုးလည်းရ၊ သားကောင်လည်း မိပါလားဟေ့”

ဟု ဉာဏ်လင်းက ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် ဆိုပြန်တော့
အားလုံးမှာ ထိုအခန်းထဲမှထွက်လာကြပြီး သိပ်လှသောမောကြီးကို မွှေကံ
ခိုးဝေသောမျက်ဝန်းရွှဲကြီးများနှင့် စားတော့ပါးတော့မတတ်ပင် ပြုံးစိစိ

နှင့် ကြည့်လာကြပါသည်။

“ဟား... ..ဟား... ..မိန်းမချောချောရလို့ မာန်တက်နေတဲ့
အောင်သော်ရဲ့နှလုံးသားကို ဓားနဲ့မွှမ်းဖို့အချိန်တန်ပြီဟေ့”

မိုက်ခိုင်းသောဇော်ရဲလူကဆိုလျှင် အားလုံးမှာ ဝါးခနဲနေအောင်
ရယ်လိုက်ကြပြီး မောကြီးနားတိုးလာကာ မောကြီးရဲ့ပါးလေးကို လက်
ဖျားလေးနှင့် ထိတို့ကျီစယ်လာ၍... ..

“ခွေးမသားတွေ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် လဲကျနေရာမှ အားယူ
ကာ ထလိုက်ပြီး ဓားရှည်ကိုဆွဲကာ ခုတ်မိခုတ်ရာကို ခုတ်လိုက်တော့
ဉာဏ်လင်းရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဓားသွားမှာ လင်းခနဲဖြတ်ပြေးသွား
ရပါသည်။

“အား၊ တောက်ကံ! အရူးလိုကောင်”

ဟုဟင်ဆိုကာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မနားတမ်းတိုးနက်ပါလေ
တော့သည်။

သည်တွင် ကိုအောင်သော်ကလည်း အားယူကာ ပြန်ချလေ
ရာ ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ချနေသော
ရန်ပွဲကို ဇော်ရဲလူက ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းထုတ်ကာ ပစ်ပေါက်ခြင်းနှင့်

အဆုံးသတ်ဖော်လိုက်တော့သည်။

မှန်ပါသည်။

ဇော်ရဲလူပစ်ပေါက်လိုက်သော ဓားမြောင်မှာ ကိုအောင်သော်
ရဲ့ညာဘက်ရင်အုံကို ထိုးစိုက်သွားရပါသည်။

“အား...”

“ဟင်! အစ်ကို အစ်ကို”

ဟုအော်ကာ မတကြီးမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဖြေမဆည်နိုင်
အောင်ပင် ပွေ့ချီထားတော့ ဖခင်ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့ရပါသော
သားငယ်မှာ ပင်ကိုရှိသော ခပ်ဆတ်ဆတ်စိတ်ကလေးပေါ်လာကာ ဖခင်
လက်ထဲမှဓားရှည်ကိုဆွဲပြီး...

“ယား... ရွတ်”

ကလေးအားလေးနှင့်ပင် ခုတ်လိုက်သော်ညားလည်း ဇော်ရဲ
လူရဲ့ရင်ဘတ်မှာ သွေးများချင်းချင်းနီသွားရပါတော့သည်။

“တောက်! ကလေး”

အသားနာသွားသောဇော်ရဲလူမှာ ကျားနာတစ်ကောင်လိုပင်
ကလေးကို အားနှင့်ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အား...”

နံရံနှင့်နောက်စေ့ကိုဆောင့်မိသွား၍ ကလေးမှာ အားလို့ပင်
တစ်ချက်သာ အော်နိုင်တော့ကာ သွေးချင်းချင်းနီ၍ ငြိမ်သက်သွားပါ
တော့သည်။

“သားငယ်... သားငယ်... သား”

သူမမှာ ရင်ဘတ်ထဲ ဓားစိုက်ထားသောခင်ပွန်းကို ဆွဲရမှန်း
ငယ်... သွေးအိုင်ထဲလဲနေသောသားကို တွဲရမှန်းမသိနှင့် အရူးမီးပိုင်းခံ
နေရသည်ကို ထိုလူမျိုးများက ကျေနပ်သောအကြည့်များနှင့် လှောင်
ချယ်ကာ ကြည့်နေကြပါလေတော့သည်။

“ရှင်တို့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဟမ်း... လူစိတ်မှရှိသေးရဲ့
ဃား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ လူစိတ်ပျောက်ကုန်ပြီ”

ဟုဆိုကာ စူးရှသောမျက်လုံးရွှဲကြီးများနှင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ
မတကြီးနားတိုးကပ်သွားသည်တွင် မတကြီးမှာ အသက်ငင်နေသော
ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ရင်း...

“ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“လူစိတ်မရှိတော့တဲ့လူတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ချစ်ရမှာပေါ့၊ ချစ်ကြရအောင်လေ”

“ရှင်တို့ခွေးတွေ”

ဟုဆိုကာ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်ဝင်နေသော
ဓားမြှောင်ကိုဆွဲနှုတ်ကာ...

“ရှင်တို့ ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်”

ဟုကြောက်အားလန့်အားဆိုကာ ဓားမြှောင်လေးကို ဆန့်တန်း
ပြတော့ ဇော်ရဲလူအပါအဝင် မြတ်လှ၊ ငွေမောင်၊ ဉာဏ်လင်းတို့မှာ ပွဲ
ကျမတတ် ဟားတိုက်ကြပါတော့သည်။

သူတို့ရဲ့ရယ်သံတွေက အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးများနယ် ပိုင်နိုင်
လှပါသည်။

သူတို့တွေကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ကြည့်ပြီးလုပ်မိလုပ်ရာ
လုပ်နေသော မဇာကြီးကိုကြည့်ပြီး လူမိုက်ကြီးဖြူကြီးရင်ထဲ မကောင်း
ခြင်းတို့ တိုးဝင်လာရပါသည်။

အမြဲလှပကျော့ရှင်းပြီး ကူခြေရနေသော မဇာကြီးရဲ့ပြောင်းလဲ
နေသော ထိပ်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ မကောင်းခြင်းတို့ တိုးဝင်နေရသည်မှာ
အမှန်ပါ။

ပြီးတော့ ကလေးကို ခုလိုသွေးထွက်သံယိုလုပ်တာကို သူ မနှစ်
သက်ပါချေ။

ကလေးဆိုတဲ့ဘဝက လူကြီးတွေပြုသမျှ နှုတ်ရမှာ မဟုတ်ပါ
လား။

ကိုအောင်သော်ကို ထိုးနှက်နေချိန်က ယောက်ျားရင့်မာခြင်း
မို့ ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှမခံစားရပေမယ့် ခုလိုအားမသန်တဲ့ကလေးနှင့် အား
နဲ့သောမိန်းမသားကိုတော့ နိုင်ထက်စီးနင်းမပြုချင်တာအမှန်ပါ။

သို့သော် သူတို့အားလုံးကို ခေါင်းဆောင်နေသူက ဇော်ရဲလူပဲ
လေ။ သူ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။ တိတ်တဆိတ်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်
နေရုံမှလွဲ၍ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

အားလုံးထဲမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးကတော့ ကလေးသေသွားများကို
ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“အား...”

မဇာကြီးရဲ့အော်သံက ဖြူကြီးရင်ထဲ မချိမဆန့်ကြားလိုက်ရပါ
သည်။

မှန်ပါသည်။

ဓားမြှောင်လေးတစ်ချောင်းနှင့် မဝံ့မရဲရောက်တတ်ရာရာဖြစ်
နေသော မဇာကြီးကို ယောက်ျားရင့်မာကြီးလေးယောက်မှာ ကြက်ကလေး
ငှက်ကလေးဖမ်းသလိုပင် ဖမ်းမိသွားကြပါတော့သည်။

ဇော်ရဲလူမှာ သန်မာသောလက်အင်္ဂါနှင့် မအကြီးရဲ့ကိုယ်လေးကို စွဲခနဲပွေ့ချီပြီး...

“မင်းမသေသေးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ် အောင်သော်။ ကြည့်သွားပါဦး။ မင်းမိန်းမချောချောလေးကို ငါတို့ပိုင်ဆိုင်သွားဖို့ကိုကြည့်သွားပါဦး။ ဟား ဟား ဟား”

ထိုရယ်သံများကို ကိုအောင်သော်က မချီမဆန်ကြားနေရပေမယ့် သူ့မှာ အင်အားတို့ မရှိကုန်တော့ပါ။

ဇနီးဖြစ်သူကို သူစိမ်းတွေပွေ့ချီပြီး အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဝင်သွားသည်ကိုမြင်ပါလျက်နဲ့လည်း သူ့မှာ အင်အားတို့က ကုန်ဆုံး၍နေခဲ့ကုန်ပါပြီ။

ရင်အုံမှတဖက်ဖွက်နှင့် ယိုကျနေသောသွေးခွက်ကိုပင် မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ သွေးအိုင်ထဲမှာ အပုံလိုက်လဲကျနေသော သားငယ်ကိုသာ ဆွေးဆွေးလေကြည့်၍ မိမိကိုယ့်ကိုလှုပ်ရှားကြည့်ပါသော်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါချေ။

ဝေဒနာထက် ထိုးနှက်သည့်ခံစားချက်က ပို၍ခံရဆိုးလွန်း၍ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များသာ အဆက်မပြတ်တသောသောကျဆင်း၍ နေလေတော့သည်။

ဒါကို ဖြူကြီးရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားရလွန်း၍ ကိုအောင်သော်ရဲ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

အခန်းထဲမှ တဝန်းဝန်းဆူညံနေသံတွေကို ဥပေက္ခာပြုကာ...

“ကိုအောင်သော် တွေ့ဆုံကြုံခဲ့ဆိုတာ လူ့ဘဝပါ။ သူဟာ ငါဇနီး သူဟာ ငါ့သားဆိုတာ ဆုံကြတုန်း တစ်ခဏတာရယ်ပါ။ ဘဝကူးကောင်းအောင် ခင်ဗျားပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုသာ ရင်ထဲတွေးပါ။ ခင်ဗျားဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ ခင်ဗျားကောင်းရာမွန်ရာကိုသာ သွားပါတော့”

ဟု ဖြူကြီးက လေပြည်အေးနှင့်ဆိုတော့ ကိုအောင်သော်မှာ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

ဖြူကြီးက ပွင့်နေသော ကိုအောင်သော်ရဲ့မျက်ဝန်းကိုပိတ်စေလိုက်ပြီး ကလေးထံလျှောက်သွားချိန်မှာတော့ သူ့ကိုငှူကြီးရပ်ကြည့်နေသော ကျန်ကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် လန့်သွားရပါသည်။

ကလေးက သူလျှောက်လာတော့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အော်မည်အပြုတွင် သူက ဦးအောင် ကလေးရဲ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်တော့ အကြောက်လွန်နေသောကလေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ၌ပင် မှောက်သွား

ခဲ့ရပါသည်။

သူက အခန်းထဲတွင် ဝုန်းဒိုင်းကျနေသော ထိုအုပ်စုကို အကဲ
ခတ်ပြီး မေ့လဲနေသောကလေးကို ပွေ့ချီကာ အိမ်နောက်ပေါက်လေး
အတိုင်းပြေးဆင်းပြီး အသင့်ရှိသောလှေပေါ် ကလေးကိုတင်ကာ လှေ
ကို ကမ်းမှကွာစေအောင် ကန်လိုက်ပါသည်။

“မင်းကံပေါ့ ကလေးရယ်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့မင်းကို မသေစေလို
တာက ငါ့စိတ်ရင်းပါ”

ဟု မလှုပ်မယှက်လေး လှေပေါ်ပါသွားသောကလေးကို မေး
ကြည့်ရင်းပြောကာ ချာခနဲလှည့်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာရာ...

“ဟာ၊ ဟေ့ကောင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဗိုက်နာလို့ ခဏဆင်းသွားတာ”

“မင်းရော၊ မဖာကြီးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မပိုင်ဆိုင်ချင်တော့
ဘူးလား”

“ငါ ဝါသနာမပါပါဘူးကွာ”

“ဘုန်းကြီးဝတ် သူငယ်ချင်း”

ဟု သူ့ကို မခိုးမခန့်ပြောသွားသော ငြိတ်လှရဲ့ကျောပြင်ကို
ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိပါသေး၏။

သူတို့က အိမ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ရသလောက်ဆွဲယူကြပြီးချိန်
မှာမှ အခန်းထဲမှာ ဉာဏ်လင်းကာ ထွက်လာပါသည်။

“အသံတိတ်နေပါလား။ ဟေ့ကောင် မင်းအပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီ
လား”

“ရှင်းဖို့တောင်မလိုတော့ပါဘူး။ မျက်လုံးကြီးပြူးလို့ သေပြီ
လားတောင်မသိဘူး”

“စက်စက်ယိုအောင်လှတဲ့မိန်းကလေး နှစ်ဦးစရာပဲကွာ”

“တန်ပါတယ်ကွာ... ဟား... ဟား”

ထိုရယ်သံများကို ဖြူးကြီးရင်ထဲ နာကျင်မိသွားတာအမှန်ပါ။

အခန်း (၆)

မိုးစင်စင်လင်းချိုန်မှာတော့ သူက မိထားသောချေကို သန့်စင်
ပြီးနေပါပြီ။

ခဏနေလျှင် အဘက ရောက်လာတော့မှာမို့ လုပ်လက်စကို
အစသတ်လိုက်ပြီး အသားတုံးများကို မီးမြှိုက်ကာ အသည်းနှင့်ကလီ
စာများကို ငှက်ပျောရွက်နှင့်သေချာစွာထုပ်ပိုးပြီး မီးကင်လိုက်ပါ၏။

ရနံ့မှာ မွှေးပြီးကြိုင်ထွက်လာတော့မှ ဝါးတစ်လုံး ခပ်စိမ်းစိမ်း
ကိုခုတ်ကာ ဝါးထဲ ဆန်ဆေးထည့်ကာ ဝုန်းဝုန်းတောက်နေသောမီးထဲ
ထည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

အသားရနံ့ခပ်မွှေးမွှေးမှာ တောတစ်ဝိုက်လှိုင်၍ သင်းပျံ့နေရ
ပါသည်။

“တောဝင်စတည်းက ဒီအနံ့ရနေလို့ ဆာနေတဲ့ ဒီမိုက်ကို
မနည်းထိန်းချုပ်ပြီး လာခဲ့ရတယ် လူလေးရေ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အသားနီစပ်စပ်နှင့်အာမှာ ပြုံးပြုံး
ကြီးပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ထုံးစံအတိုင်း အဘကိုနှုတ်ဆက်စကားပင် မပြောတော့
ဘဲ သူလုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ ပုံမပျက် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေခဲ့ပါ
သည်။

သစ်မြစ်ဆုံတစ်ခုပေါ်တွင် မီးတင်းနေအောင် ကင်ထားသော
ကလီစာထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး မီးထဲပစ်ထည့်ထားသော ဆန်ထည့်ထား
သည့်ဝါးစိမ်းကိုဆွဲထုတ်ကာ ဓားကောက်လေးနှင့် ထက်ခြမ်းပိုင်းလိုက်
တော့ မွှေးကြိုင်သောရနံ့မျိုးနှင့် ထမင်းဖြူဖြူက ထွက်ကျလာရပါ၏။

“သိပ်အရသာရှိမယ့်ပုံပဲ၊ ဒီလိုလုပ်တဲ့ လူလေးရဲ့လက်ရာကို
မစားရတာကြာပြီကွယ့်။ အသက်ကြီးလို့လားမသိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ
အရသာကောင်းကောင်းကို တောင့်တမိတယ်ကွယ့်”

ဟုဆိုပြီး သူကမ်းပေးသော ဖက်ရွက်နှင့်ထည့်ထားသည့်ထမင်း

ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေသော ကလီစာမီးအုံးနှင့် စ၍
စားပါတော့သည်။

“ဘုရားပေးတဲ့ဆုပေါ့ကွ။ မင်းလိုကလေးကို ဘုရားသခင်က
အဘအတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပဲဗျို့”

ဟု အားရဝမ်းသာစွာပင် အချို့သောသွားများ ကျိုးနေကုန်ပြီဖြစ်
သောအဘက အားပါးတရပြောလျှင် သူ့ရင်ထဲ နာကျင်အောင်မျက်သွား
ရပါတော့သည်။

“လူလေး စားလေကွယ်”

ဟု အဘက သတိပေးလာတော့မှ လည်ချောင်းဝမှ ထမင်း
လုတ်ကို မြို့ချမိပါတော့သည်။

“စားပြီးရင် ကျွန်တော် မြို့ခဏသွားမယ် အဘ”

“ကောင်းသားပဲ၊ အသားခြောက်တွေနဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့သား
ရေတွေလည်း များနေပြီလေ”

ဟုဆိုပြီး ငါးကျဉ်တောက်ထဲမှာရေခွေးခွေးကို တစ်ကျိုက်မော့
သောက်ကာ အကျူကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ...

“လူလေး”

ဟု လေးတွဲစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

သူက အဘကို ဘာလဲဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ဖင်ကြည့်ပြီး အဘနှုတ်ဖူးက ထွက်လာမည့်စကားသံတို့ကို ဆက်လက် နားစွင့်နေခဲ့ပါ၏။

အဘဟာ သူ့ဘဝရဲ့ဒုတိယမွေးဖွားခြင်းမဟုတ်ပါလား။

“လူလေး၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့သင့်ပြီ”

ထူးထူးခြားခြားဆိုလာသည့်အဘရဲ့ ထိုစကားလုံးကို သူရယ် ချင်သွားမိသည်မှာ အမှန်ပါ။ သို့သော် မရယ်တတ်မပြီးတတ်သည့် သူ့ နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာက တင်းစေ့၍ပင်နေလေတော့သည်။

“လူလေးကို အဘချစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ပြောတာပါ။ အဘ က သိပ်ကိုအသက်ကြီးပါပြီ။ သေဘေးဆိုတာ လူတွေမလွတ်ကင်းကြ ပါဘူး။ အဘကို မကြာခင် သေမင်းက လာခေါ်သွားတော့မယ်။ အဘ လူလေးကို တစ်ယောက်တည်းမချန်ထားခဲ့ချင်ဘူး”

အဘရဲ့ဖြူစင်သောစိတ်ရင်းစေတနာက သူ့ရင်ထဲကို တည် တည်ကြီးကြီးကိန်းအောင်းလာခဲ့ရပါသည်။

အဘကို စိတ်ကျေနပ်မှုရှိစေရန် သူတစ်ခုခုပြန်ပြောချင်လှ ပေမယ့် နူးညံ့၍သာသောစကားလုံးများက လည်ချောင်းဝဌ်ပင် ပျောက် ဆုံးနေရပါသည်။

မုန်သောစကားကိုဆိုရပါလျှင် နူးညံ့သောစကားလုံးကို သူ့ နှုတ်ဖူးက ထွက်မလာတတ်သည်မှာအမှန်ပါ။

“အဘကိုတစ်ခုခုပြန်ပြောပါလား လူလေး”

“အဘ အသက်ရှည်ဦးမှာပါ။ အဘဆန္ဒ မပြီးမြောက်သေး သ၍ ဘုရားက အဘကိုအသက်ရှင်ခွင့်ပေးဦးမှာပါ”

ဟု တုံ့တိတ်ဆိုသော သူ့ရဲ့စကားကို ဦးနှော်ဝါးမှာ ပြုံးရမလို ငိုရမလိုခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဦးနှော်ဝါးရင်ထဲမှာ အတတ်သိပါသည်။ ဒီကလေးရင်ထဲမှာ ဆိုးဝါးတဲ့ခံစားချက်ကြီးကြီးက မဆန်မပြတ်နိုးအောင်း နေရမည် ဆိုတာကိုပေါ့။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တွေ့စတည်းက သူ့နာမည်ဟာ အကျူ ဆိုတာကလွဲရင် ဘာတစ်ခုမှမေးလို့မရခဲ့ပါချေ။

အမြဲ တည်တင်းနေပြီး တစ်ခုခုကိုသာ အာရုံစိုက်နေတတ် သည့်အကျူကြောင့် ဦးနှော်ဝါးမှာ သက်ပြင်းကို ခိုး၍တစ်မျိုး၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းတစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးသက်ပြင်းရှိက်ခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါ ခါရယ်ပါ။

ကလေးဘဝတည်းက အခြားကလေးတွေလို ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်းမရှိတဲ့ အကျူကို ဦးနှော်ဝါးမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးပြုံး

စေချင်မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် အကျွန်ုပ်မှာ ဘယ်သောအခါမှ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ ပြီးမပြီခွဲဖူးပါချေ။ မပြီးခွဲဖူးသလို အလိုမကျ၍လည်း တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှမငိုခွဲဖူးပါ။

အကျွန်ုပ်ကို အဲ့ဒီလို ခံစားချက်မဲ့တဲ့လူမျိုး မဖြစ်စေချင်မိတာ
အမှန်ပါ။

လူမဟုတ်ဘူးလို့ ဦးနော်ဝါးရင်ထဲ ခံစားနေရလို့ပါ။

ဒါကြောင့် ဦးနော်ဝါးက တစ်ဦးတည်းသောမွေးစားသားလေး
ဖြစ်တဲ့အကျွန်ုပ်ကို လူပီသစေချင်ပါ၏။ လူတစ်ယောက်နဲ့တူတဲ့ခံစားချက်
မျိုး ရှိစေချင်ပါသည်။

သို့သော် ထိုကိစ္စကို မိမိကိုယ်၌က မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးဆို
တာ အတတ်သိနေပါသည်။

သူမသေခင်လေးမှာ အကျွန်ုပ်ရဲ့အပြုံးမျက်နှာကို တွေ့ဖြစ်အောင်
တွေ့သွားချင်ပါသေး၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးနော်ဝါးက ခဲရာခဲဆစ်တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်
လိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

အသားခြောက်တွေရောင်းပြီး မြို့ကအပြန်တွင် အဘအတွက်
လက်ဖက်ခြောက်ကောင်းကောင်းနှင့် ပုဆိုးတစ်ထည်၊ အင်္ကျီတစ်ထည်
ဝယ်လာခဲ့ပါသည်။

အဘကတော့ သူပြန်အလာကို အိမ်ရှေ့ထွက်၍ စောင့်ကြို
နေခဲ့ပါသည်။

သူပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် အဘက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ရေ
တစ်ခွက် ခပ်တိုက်ပါသည်။

သူက ရေကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီးမှ မြို့ကဝယ် လာသောပစ္စည်းများနှင့် ရလာသောငွေအချို့ကို အဘထံ လှမ်းပေးပါ သည်။

“လူလေးရော သုံးဗွီမယူထားတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာသုံးစရာမှမရှိပါဘူး”

“လူလေး”

ဟုခေါ်သံကြောင့် သူက ငြိမ်၍ထွက်လာမည့်စကားသံကို စောင့် ဆိုင်းနေခဲ့ပါသည်။

“လူလေးကို အဘ ပေးစရာရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးနော်ဝါးမှာ ထသွားပြီး ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုပါလာခဲ့ပါသည်။

“လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မျက်ရည်ရှိရမယ်၊ အပြုံးရှိရမယ်၊ လူလေးကို တစ်ခုခုပြောချင်ပေမယ့် အဘရဲ့နှုတ်က ဘယ်တော့မှပြော မထွက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလေးရဲ့အသက်ကို အဘတိတိကျကျမသိပေမယ့် နှစ်ဆယ်ကျော်အလယ်အရွယ်ရှိပြီလို့ အဘခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးမဟုတ်တဲ့လူလေးကို အဘဆွဲခေါ်ထားဖို့မသင့်တော့ဘူးလို့ထင် တယ်။ လူလေးက အတိတ်ကိုမေ့နေတာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်

နေတာလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်ပေမယ့် လူလေးမှာ ကြီးမားတဲ့နာကျင် မှုရှိမယ်လို့ အဘခန့်မှန်းမိပါတယ်။ လူလေးကို လူပီသစေချင်တယ်။ စိတ်ဒဏ်ရာဆိုတာ စိတ်နဲ့ပဲကုပါ လူလေး။ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ လူလေးရဲ့ အတိတ်ကိုရှာပါ။ လူလေးကို အဘမျှော်နေပါမယ်။ လူလေး ပြုံးနိုင်တဲ့ အချိန်ထိပေါ့”

ဟု မပြောစဖူးစကားရှည်ကြီးကိုဆွဲငင်ကာ ပြောနေသောအဘ ကြောင့် ထိုအဓိပ္ပာယ်ကို သူတွေ့မတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

ညှိုးရော်သောမျက်ဝန်းဖျော့ဖျော့မှာ လွဲနေသောအရည်ကြည် ချားကို သူတွေ့နေရပါသည်။

အဘက တုန်ချိုနေသောလက်တစ်ဖက်ကို သူ့ဆီလှမ်းခွဲ၍ ထို လက်ကို သူကြည့်မိလိုက်ရာ သူ့နားထင်ကို တုန့်ထုသလို ခံစားလိုက် ခဲ့ပါသည်။

“အဘ... ဒါ၊ ဒါ”

“မေ့မျောနေတဲ့လူလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့ တစ်ခုတည်း သောပစ္စည်းပေါ့”

ဟု အဘက ပြောချိန်မှာတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွင် သွေးအိုင်ထဲ ထဲနေသူနှစ်ယောက်မှာ ထင်ဆန့်ပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။ ပြီးတော့ အဘတစ်

သည်းကွားသံ။

“အဲဒီအချိန် အဘ တောလှည့်နေတုန်း လှေတစ်စင်း မျော
လာတာတွေ့လို့ကြည့်ရင်း လူလေးနဲ့ ခုလိုဆုံရတာလဲ”

ဟု မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် အဘက ဆိုလိုက်သည်တွင်
သူ့စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားကာ...

“အား... အား... အား”

သူကျယ်လောင်စွာပင် အော်ဟစ်ပြီး အဘလက်ထဲမှ ရှုံအိတ်
ကို တယုတယယူကာ အားပါးတရရှိကြွေးပစ်ပါတော့သည်။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

မိမိကိုယ်ကိုလည်း မချီတင်ကဲဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်လက်သီး
နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုးပစ်မိ၏။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ရင်ဘတ်
မှာ ဓားတန်းလန်းနှင့်ဖခင်ဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း၊ သွေးအိုင်ထဲ လဲကျ
နေသောညီဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း အခန်းထဲမှ မိခင်၏အော်ဟစ်ညည်း
တွားသံကိုလည်းကောင်း။

သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုရော နားတွေကိုပါ ပိတ်ဝစ်ရင်း...

“အား...”

အာခေါင်ကြီးဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ပါတော့သည်။

စိတ်ကြိုက်ပေါက်ကွဲနေသောသူ့ကို ဦးနှောက်ဝါးက ကရုဏာ
သက်စွာကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

အသစ်တဖန် ပြန်မွေးဖွားစမ်းပါတော့ လူလေးရေ။

အခန်း (၈)

သူ့လက်မှတ်ရာများကို ဦးနှောက်က ဆေးထည့်ပေးရင်းမို့ အစ်နေသောသူ့ရဲ့မျက်ခွံဖူးဖူးတွေကို အကဲခတ်ကာ. . .

“အချစ်ပြီး အမုန်း၊ အမုန်းပြီး အချစ်လာတယ်တဲ့။ မျက်ရည် တွေလာပြီးချိန်မှာ အပြုံးက ကပ်ပါလာလိမ့်မယ်လို့ အဘယ့်ကြည်တယ် လူလေး”

“မရှိနိုင်ဘူး အဘ၊ ဘုရားက ကျွန်တော့်ဘဝကို မျက်ရည်ပဲ ပေးခဲ့တာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး လူလေးရယ်”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော့်နာမည် အကျွယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်”

“ကွန်ရက်၊ ကွန်ရက်ပါ”

“ဟမ်”

“အကျွန်ုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က သတ္တိရှိတယ်၊ ရဲရင့်ပြီး သွက်လက် ဖျတ်လတ်တယ်၊ မိသားစုကို အတတ်နိုင်ဆုံးကာကွယ်တယ်။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အကျွယ်ဟာ သူရဲကောင်းပဲ။ ကွန်ရက်ဆိုတဲ့ကျွန်တော်က ငတုံး၊ ငဖျင်း၊ ငကြောက်၊ သတ္တိမရှိတဲ့လူ၊ အလကားကောင်။ ကျွန်တော် ကွန်ရက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အကျွယ်ဖြစ်ချင်တယ်”

“လူလေးရယ်၊ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို သူများရဲ့နာမည်နဲ့ အသက်ဆက်ချင်တာလဲ။ အင်း၊ ဒါတွေထားပါတော့။ လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို အခြားတစ်ယောက်က အကုန်မှမသိနိုင်တာ။ လူလေးကို လူတစ်ယောက်လို ခံစားချက်ရှိစေချင်ပေမယ့် အဲဒီလိုသောကတွေကို တော့ မရှိစေချင်ဘူး။ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပြီပဲ။ စိတ်တည်ငြိမ်သွား အောင် ဘုရားကျောင်းမှာ ခဏသွားနေပါလား”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာပါ”

“ဪ၊ အင်း၊ ဒါဆိုလည်း ရွာဦးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း

နဲ့တာပဲ။ အဲ့ဒီမှာ ခဏသွားနားပါလား။ ခေါင်းလောင်းသံနဲ့ဆိုတော့ နည်း နည်းစိတ်ပင်ပန်းမှုလျော့တာပေါ့”

ဟု အဘက အကြံပေးသဖြင့် သူ့မှာ အဘရဲ့စကားကိုနား ထောင်ကာ ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ခဲ့ဖူးသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သစ်ရိပ်ငါးရိပ်များကြားတွင် တည်ဆောက်ထား သော ဒီဗျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်းကျောင်းဆောင်လေးမှာ စိတ်နှလုံးကို အေး ချမ်းစေရပါသည်။

ခုလို ဘုရားရိပ်ရောက်ပြန်တော့လည်း အိမ်တွင် အသံကျယ် ကြီးနှင့် အမြဲဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိသောမေမေ့ကိုပြေး၍ မြင်ယောင်မိသွားခဲ့ ပါသည်။

ထိုသို့မြင်ယောင်မိခြင်းက သူ့ကိုမျက်နှာညှပ်တို့ကြွေကျစေရ၏။

“အသုံးမကျတဲ့သားကို အပြစ်ပေးလိုက်ပါမေမေ”

‘တလုံးတခဲကြီးထွက်လာတဲ့သူ့အသံတို့ကို သူ့နားနှင့်မကြား နိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်မွမ်းကြပ်နေရပါသည်။’

သူက စောင်းတန်းလေးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာရင်း မြင်လိုက်ရသော ရေချမ်းစင်လေးမှာ ရေသောက်မည်ကြံကာ ရေခွက် ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ရေချမ်းစင်၏အလယ်တွင် ထိုးထားသော

ကမ္ဘာဦးကြောင့် လက်ထဲမှရေခွက်ပင် လွှတ်ကျသွားရပါသည်။

သူ့မျက်ဝန်းများမှာ ပြူးကြောင်ကာ ထိုကမ္ဘာဦးကိုမမှတ်မသန် စိုက်ကြည့်ရင်း ဝင်သက်ထွက်သက်ပင် မမှန်ချင်လာတော့ပါ။

မှန်ပါသည်။

ကိုအောင်သော် + ဇနီးမောင်နှံနှင့် သားမောင်ကွန်ရက်၊ မောင်အကျွယ်သားစုကောင်းမှုဆိုသော ကမ္ဘာဦးမော်ကွန်းကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူမယုံ၍ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ဒါ သူတို့ရဲ့မိသားစုပါပဲ။

သူ ဝမ်းသာသွားတာလား၊ ဝမ်းနည်းသွားတာလား မသိ၍ စောင်းတန်းတစ်လျှောက် ကြည့်မိသွားရာ စောင်းတန်းဘောင်တန်းတွေ မှာပါ ထိုကမ္ဘာဦးမျိုးကို စိတ်နိုး၍တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ့မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ ယိုကျနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရောင်လက်လာခဲ့ပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးတတ်သွားခဲ့၏။

ဒီဟာတွေကို သူ လျှူဒါန်းခဲ့တာမဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

ပြီးတော့ သူတို့ငယ်ငယ်ကလည်း ခုလိုရေစက်ချ၍ မလျှူခဲ့ဖူးပါ။ ဒါဆိုဖြစ်နိုင်တာက တစ်ခုပဲရှိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါလား။

သူနည်းတူ သူ့အိမ်သားစုဝင်တစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာပဲဖြစ်ပါသည်။

ယခု သူပြေးတက်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုတွေ့ပြီး ထိုကိစ္စကိုမေးမြန်းရန်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှင်မြူး၍ပြေးတက်လာခဲ့သောကြောင့် သူ့ခြေထောက်တွေမှာ ပေါ့ပါး၍နေခဲ့ပါသည်။

သူကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ဆရာတော်က တံမြက်စည်းလဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ဆရာတော်ကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ကာရှိခိုးပြီး...

“တပည့်တော်က ဒီရွာထဲကပါပဲဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲမှာမို့ မရောက်ဖြစ်တာပါ။ အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော် တစ်ခုမေးလို့ရလားဘုရား”

“ဒကာကြီးက ဘာသိချင်လို့တုန်းကွယ်”

“စောင်းတန်းနဲ့ ရေချမ်းစင်က ကမ္ဘာဦးမော်ကွန်းကြောင့်ပဲဘုရား”

“ဪ”

“အဲ့ဒါ ဘယ်အချိန်တုန်းက လှူဒါန်းသွားတာလဲဘုရား”

“တော်တော်ကြာပြီကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်ကပဲ”

“ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်”

“အင်း”

“ဒါ ဒါ ဒါဆို လှူ၊ လှူဒါန်းတဲ့လူက ဘယ်သူများလဲဘုရား”

“အိမ်... ဦးပွင့်ကြီးတစ်ပါးပဲကွယ်”

“ဗျာ!”

“သူက အဲ့ဒီလိုကမ္ဘာလုံးထိုးပေးပါဆိုလို့ အဲ့ဒီနာမည်တွေကို ထိုးပြီး သူလည်း တစ်လလောက်ပဲ သိတင်းသုံးပြီး ရေစက်ချ ပြန်သွားပဲကွယ်”

“ပြန်သွားတယ်၊ ဟုတ်လားဘုရား၊ ဘယ်... ဘယ်ကိုပြန်သွားတာလဲဘုရား”

“အိမ်၊ သိပ်တော့မမှတ်မိဘူးကွယ်၊ သာယာရွှေပြည်ဆိုလား ခင်မာရွှေပြည်ဆိုလားပဲ”

“ဗျာ!”

သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ နံသာရွှေမြင့်ဆိုတဲ့ သူတို့ရွာလေးပဲ ဖြစ်မည်ဆိုတာပေါ့။

သို့သော် သူအဆုံးစွန်မေးရပေလိမ့်မည်။

“ဒါနဲ့ အဲ့ဒီဦးပွင့်ရဲ့ဘွဲ့တော်ရော ဘုရား”

“ဦးကုသလို့ခေါ်တယ်ကွယ်”

ဟု ဘုန်းကြီးနောက်ဆုံးပြောချိန်မှာတော့ သူက ဝမ်းသာသွားကာ ဘုန်းကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်တိုက်ပြီး တက်ကြွသောခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဒီဆယ့်ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း ဒီနေ့သည်သာလျှင် သူဝမ်းအမြောက်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

နီးနီးလေးနဲ့ ဝေးနေပါလား။

သူမိသားစုဝင်က အသက်ရှင်ကျန်နေရစ်တယ်ဆိုတာ သူမသိလိုက်ဘူးဘဲလေ။

သေသွားပါပြီဟု မိသားစုဝင်က သူမိသားစုဝင်က ခုလိုအသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးသည်ကိုသိရ၍ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဝမ်းသာနေမိပါသည်။

မကြာခင် မိသားစုဝင်နှင့်တွေ့ရတော့မည်ကိုတွေးမိတော့ သူ

ပြေးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“အဘရေ အဘ”

ဟူသော တက်ကြွတဲ့ထိုအသံကြောင့် ဦးနော်ဝါးမှာ ဓားသွေး
နေရင်းပင် ဓားကိုချကာ ပြေးလာသောလူလေးကို မျှော်ကြည့်လိုက်ပါ
သည်။

ထွက်သွားတုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ပြုံးပျော်ပြီးပြေးလာတဲ့
လူလေးကိုမြင်တော့ ဦးနော်ဝါးမှာ မိမိမျက်စိကို မယုံနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်
သွားရပါသည်။

ဒါ လူလေးမဟုတ်ပါလေစ။

“သူတို့မသေဘူး အဘ၊ သူတို့အသက်ရှင်နေကြသေးတယ်။

ဖေဖေလား မေမေလား အကျွန်ုပ်လား ဒါမှမဟုတ် သုံးယောက်လုံးလား
ဟား...ဟား”

ဦးနော်ဝါးမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

လူလေးဟာ အပြင်မှာ ဘာဖြစ်လာသလဲပေါ့။

သို့သော် ကျေနပ်ပါသည်။ ခုတော့ လူလေးရဲ့အပြုံးကိုတွေ့ရ
ပြီလေ။

သို့သော်လည်း ဝမ်းနည်းနာကျင်ရပြန်ပါသည်။ မကြာခင်

လူလေး သူ့ကိုခွဲသွားတော့မယ်ဆိုတာ သိနေလို့ပါ။

သူသိနေသည့်အတိုင်းပင် နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းတော့ သူက
အိမ်ရှေ့နဲ့တံမြက်စည်းလဲ့နေစဉ် လူလေးက အိမ်ထဲမှ ကျောလွယ်အိတ်
ခပ်စုတ်စုတ်တစ်လုံးကိုလွယ်၍ ထွက်လာပြီး...

“အဘ ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ”

ဟု ခွင့်ပန်သလိုပြောပေမယ့် ဒါအသိပေးရုံသက်သက်ပဲဆို
တာ ဦးနော်ဝါး သတိပြုမိပါသည်။ ဒါ လူလေးက တခဏတာ သွားမှာ
လား။ ထာဝရတာလား လူလေးရယ်ဟု မေးချင်မိပေမယ့် ထိုစကားကို
ခင်ထဲမှာပဲ သိုငှက်ထားကာ စမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်လာသော မျက်ရည်မှန်
လေးများကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားရင်း...

“ခဏနော်၊ လူလေး”

ဟုဆိုပြီး တံမြက်စည်းကိုပစ်ချကာ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီးမှ စု
ဆောင်းထားသောအထုပ်လေးကိုဆွဲယူပြီး ပြန်ထွက်လာကာ လူလေး
ထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“များများကြီးမဟုတ်ပေမယ့် လမ်းစရိတ်တော့ ရမှာပါလူလေး”

“အဘဗျံ ယူထားအီ အဘက အသက်ကြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်
က ရပ်တယ်”

“ယူသွားပါ လူလေးရယ်၊ အဘမှာ မင်းကိုပေးနိုင်တာ ဒါပဲဦး
လို့ပါ”

“အဘရယ်”

“ကောင်းကောင်းသွား ဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ သတိပီရိယဦး
ပါစေ... ဟုတ်လား၊ ကိစ္စအားလုံး ကောင်းအောင်ဆောင်ရွက်ပါ။ တစ်
ချိန်ချိန်မှာ အဘကိုသတိရလို့ လူလေးပြန်လာမယ်ဆိုရင် အဘအိမ်က
လူလေးကို အမြဲတံခါးဖွင့်ထားတယ်နော်”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့်
သူ့ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲတမ်းနည်းသွားရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှ အဘကိုတောင်းပန်နေမိပါသည်။

အသက်ထက်ဆုံး အတူမနေပေးနိုင်တဲ့အတွက် တောင်းပန်
ပါတယ် အဘရယ်ဟု။

“အဘကို ကျွန်တော်ကန်တော့ချင်တယ်။ အဘက ခရစ်ယာန်
ဘာသာဝင်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့အဖိုအသေပေးမှုကိုလက်ခံပါအဘ”

ဟုဆိုကာ ငြေကြီးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ
အဘရဲ့မျက်နှာကိုထိမ်းကြည့်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါအဘ။ အကဲမျက်နှာကိုမဟုတ်ကြည့်မိရင် ကျွန်တော်

အဘကိုမထားခဲ့ရက်နိုင်လို့ပါဟု ရင်ထဲမှာသာပြောမိလိုက်ပါသည်။

မျက်ရည်လေးများနှင့် ကျန်နေရစ်မည့်အဘကိုတွေးမိပေမယ့်
မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သောမိသားစုရဲ့ပုံရိပ်က ကြီးစိုးနေ၍ သူ့အတွေး
တွေက လင်းလက်၍နေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၉)

နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီမို့ ဈေးနေ့တိုင်း သူနှင့်မေမေတို့ ဈေးဝယ် ထွက်ခဲ့ကြတဲ့မြို့လေးမှာ သူသိခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးသောအခြေအနေနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။ လမ်းတွေကလည်း သူ ငယ်ငယ်ကသိခဲ့သည့်လမ်း တွေ မဟုတ်တော့၍ အရာအားလုံးမှာ ဝေဝါးနေခဲ့ရပါသည်။

ဟိုးတုန်းက မေမေနှင့်အတူ ဈေးလာနေကျ မြေနီလမ်းကလေး က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟုတွေးရင်း ခရစ်ဂိုဏ်းဆကာ ထိုမြေနီလမ်း လေးကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။

သို့သော် ဘယ်လိုမှဆက်စပ်မရနိုင်အောင်ပင် ကျော့နှစ်ရပ်

လမ်းသွယ်လေးများက မင်းမူနေခဲ့ပြီမို့ သူ့မှာ ဘယ်သွား၍ ဘယ်လာ ရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့ပါ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သူ့ရဲ့နေအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နိုင်ပါ တော့မလဲ။

သို့သော် မိသားစုဆိုတဲ့စိတ်ဇောကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ချွေး ဖိစီးကျနေပေမယ့် မော့၍မောရကောင်းမှန်းပင် မသိနိုင်ဘဲ လိုက်ရှာ နေမိပါသည်။

“ဒီအရူးမကွာ... တော်တော်လွန်နေပြီ”

“မနေ့က ငါ့ဆိုင်က မုန့်ထုပ်တွေလည်း ဆွဲပြေးသွားတယ် လေ။ ငါမိတော့ ပါးစပ်နဲ့ အကုန်ကိုက်ဖောက်ပြီးနေပြီ။ ရိုက်နှက်ပစ် ချင်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အရူးဆိုတော့လည်း ခက်သား”

ဟုဆိုကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆံပင်ဖွာလန်ကျ အင်္ကျီခပ်စုတ် စုံတ်နှင့်အမျိုးသမီးကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီးဆိုလျှင် သူက အမှတ်တမဲ့ပင် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

အကွာအဝေးက နည်းနည်းလှမ်းသည်မို့ သိပ်ပြီးတိတိကျကျ မမြင်ရပါသော်ငြားလည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီးက အစားအစာကိုမြန်ရည် ယှက်ရည်စားနေပုံရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

တော်တော်ဆာလောင်နေပုံရသောအမျိုးသမီးကို စားကောင်း နှည့်အရာတစ်ခုခုကို ဝယ်ကျွေးချင်မိပါသော်လည်း အနီးနားဝန်းကျင် ဘွင် အဆင်သင့် မည်သည့်ဆိုင်မှရှိမနေခဲ့၍ ထွေထွေထူးထူးထပ်စဉ်း စားမနေတော့ဘဲ ထိုအမျိုးသမီးကိုသာ ကရုဏာသက်စွာကြည့်နေမိခဲ့ ပါသည်။

သူ ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် ထိုအမျိုးသမီးနားသို့ အမျိုးသမီးခပ် ငယ်ငယ်တစ်ယောက်က ချဉ်းကပ်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘာ လဲဆိုသောစူးစမ်းစိတ်နှင့် သူကြည့်နေမိရာ ထိုမိန်းမငယ်မှာ ထိုအမျိုး သမီးကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောနေပုံရပါသည်။

ပြီးနောက် သူမလက်ထဲမှတစ်ခုခုကို လှမ်းပေးနေပါ၏။

သူ အံ့သြရပါသည်။

အရူးဆိုတာမျိုးက စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို တစ်ခုခုလုပ် တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုမိန်းမလေးက အရူးမကြီးကိုမကြောက် ဘူးလား။ စေတနာရှင်သတ္တိခံလေးဟု သူ့ရင်ထဲသို့ချိုးမိသွားပါသည်။

အနီရောင်နှင့်အပြာရောင်ရောစပ်ထားသောလုံချည်နှင့် အင်္ကျီ ကို အထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထားပြီး လုံချည်ကို ဒူးခေါင်းခွေအောက်

ထိသာ တိုတိုဝတ်ဆင်ထားသည့်သူမကို သူငေးကြည့်နေဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပါ။

သူမရဲ့မျက်နှာကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပါချေ။

“စေတနာရှင်မလေးပေါ့။ ဒီအရူးမလည်း သူ့ရှိလိုသာ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေတာလို့ပြောရင် ရတယ်ကွယ်”

ဟု ထိုမြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသောသူ့ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလာသော ထိုစကားသံကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရသောလူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

သူက အပင်အုံကြီးရဲ့အောက်ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်နေသည်မို့ နားခိုရန်လာသောလူကိုနေရာရစေရန် မိမိရဲ့ကိုယ်ကိုဘေးသို့ အနည်းငယ်ရွှေ့လိုက်ပါသည်။

“မောင်ရင်က ခရီးသွားထင်တယ်”

ဟု သူ့ရဲ့ကျောလွယ်အိတ်ခပ်စုတ်စုတ်ကိုကြည့်ကာဆိုလျှင် သူက ဟုတ်ပါတယ်ဆိုသောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့်သာ တုန်ပြန်မိပေမယ့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှတော့ လူစိမ်းကိုမဆိုမိပါချေ။

သို့သော် စကားအလွန်ကြွယ်ပုံရသော ထိုလူကြီးက...

“အရင်ကတော့ ဒီနေရာက ဇရပ်ဟောင်းကြီးတစ်ခုပေါ့ကွာ။ အခုတော့ တော်တော်သာယာတဲ့ မြို့လယ်ခေါင်လမ်းမကြီးဖြစ်နေပြီလေ”

ဟူသော အမှတ်တမဲ့ကြားလိုက်တဲ့ ထိုလူရဲ့စကားကြောင့် သူ့အမြင်အာရုံထဲ ဇရပ်ပျက်ကြီးတစ်ခုက ဝိုးတဝါးပေါ်လာရပါသည်။ ထိုဇရပ်ပျက်ကြီးဘေးကို မေမေခွံသူတစ်ကြိမ်တော့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ထင်ပါရဲ့။

ထိုအတွေးကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ကြည်စင်စင်းပသွားရကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုသေချာစိုက်ကြည့်ပြီး...

“မြေနီလမ်း ဒီရွာရဲ့အကြီးဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့လမ်း၊ အဲ့ဒီလမ်းက ဘယ်ဟာလဲ”

ဟု တုံးတိတီးမေးလိုက်သည်တွင် ထိုလူကြီးမှာ သူ့ကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်လာပါသည်။

“လူလေးက ဒီရွာသားလားကွယ်။ ဪ၊ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့။ မြေနီလမ်းက ပြောင်းလဲသွားတာကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ မြေနီလမ်းကိုသိနေလို့ အံ့သြတာပါ”

“သိလား”

“မသိဘဲရှိမလားကွာ၊ ဒီလမ်းက တစ်ချိန်က အထင်ကရဖြစ်
ခဲ့တဲ့လမ်းပဲ။ ရွာထဲမှာတောင် နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်ခဲ့ကြသေးတယ်။
သူဌေးလမ်းလို့”

“ဘယ်လမ်းလဲ”

“ဒီလမ်းပါပဲကွာ၊ ခုတော့ ရွာလယ်လမ်းမကြီးပေါ့ကွာ”

ဟူသောစကားကို သူဆုံးအောင် နားမထောင်ဖြစ်တော့ဘဲ နီး
လျက်နဲ့ဝေးနေသော သူ့ရဲ့ကျော့နောက်ကလမ်းကို ချက်ချင်းပင်ဝင်လာ
ခဲ့မိပါသည်။

ပြောင်းလဲတာမှ တော်တော်ကိုပြောင်းလဲသွားခဲ့၍ သူ့မှာ ကျီး
ကနီးတောင်းမှောက်ပင် ဝေ့ဝဲရှာဖွေရင်း လမ်းလေးအတိုင်း တက်လာ
ခဲ့ရာ ပျဉ်ထောင်အိမ် အမြင့်အနိမ့်အသီးသီးတို့ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပါ
သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်လာမိသည်။ သူတို့ရဲ့မိသားစုအိမ်က
ဘယ်မှာလဲပေါ့။

နွေနေကလည်း ပူစပ်စပ်ဖြစ်နေတာမို့ နဖူးပြင်မှချွေးစတိုက်
ပင် စီးကျရင်း လည်ပင်းမှာ စုအိုင်လာခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် မိသားစုအိမ်လေးကို တွေ့ချင်ဇောနှင့် မနားမနေပင်

တစ်အိမ်ချင်း ကြိုးစားကြည့်နေပါသည်။

သို့သော် မိမိအသိအာရုံထဲ၌ရှိသော အိမ်လေးကိုမူ အရိပ်လေး
တောင် မမြင်ခဲ့ရပါ။

သို့သော် သူ့ဖွဲ့မလျှော့ဘဲ အဖန်ဖန်အပြန်ပြန်ဆက်ရှာနေမိရာ
နောက်ဆုံးတော့ သစ်ပင်အမြင့်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းနေသောနေရာတစ်ခု
ကို သတိပြုမိသွားရပါတော့သည်။

ထိုနေရာကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေမိပါသည်။ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါ အိမ်
ပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခြုံနွယ်တွေပိတ်နေတဲ့ ဒီနေရာက အိမ်ခြံဝင်းလဲဖြစ်
လိမ့်မည်ကို သူ တစ်ထစ်ချတွေးကာ တံခါးမဟုတ် ထင်ရသောနေရာကို
လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်ရာ တိုင်လုံးတစ်ခုကို စမ်းမိသွားပါသည်။

ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဝါးလုံးထိုးတံခါးပဲဆိုတာ သိလိုက်သောအသိ
က ဒါ သူ့ရဲ့မိသားစုအိမ်ပဲဆိုတာ သက်သေထူနေပြီမို့ သူ့ရင်ထဲဝမ်းနည်း
ဝမ်းသာကြီးခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဝမ်းသာခြင်းဆိုတာထက် ဝမ်းနည်းမှုက ပိုများနေခဲ့ပါသည်။

မိသားစုနေအိမ်က ဒီလိုပုံဖြစ်နေမှတော့ သူ့မိသားစုတွေ
အသက်ရှင်နေကြပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကြီးက နည်းပါးကုန်လွှဲ
ပါပဲ။

သို့သော် ထိုအိမ်ရိပ်နှင့်ဝေးကွာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီမို့ ခုလို မိမိနေအိမ်သို့ပြန်ရောက်လာပြန်တော့လည်း ရင်ထဲ၌ နွေးထွေးစွာခံစား ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်ထဲ၌ လူတွေရှိမရှိ မသေချာလှပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်ဝိုးတဝါးလေးနှင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ စမ်းတဝါးဝါး ဝင်လာခဲ့မိ ပါသည်။

လမ်းတွေနဲ့ မြို့ရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံက အရင်ကနဲ့ ဘာမှမတူအောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေမယ့် ထိုအိမ်လေးကတော့ ညှိတက်ပြီး ခြုံတွေ့ပိတ် ကာ အပင်သေးသေးလေးများမှာ ကြီးထွားပြီး အိမ်ကိုပိတ်နေသည်မှ လွဲ၍ အခြားမည်သည့်အရာမှ ပြောင်းလဲနေခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

အကျူနှင့် သူဆော့ခဲ့သော သဲပြင်ညီလေးမှာ ခုတော့ မြက် ထူသော တောင်ကုန်းမို့မို့လေးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူ့နားထဲမှာလည်း အကျူရဲ့အော်သံတွေ၊ မေမေရဲ့ဆူသံတွေ ကိုကြားနေရ၍ နေရာ၌ပင် ဒူးထောက်ကာ ထိုင်ချစ်ရင်း...

“အား...”

စိတ်ရဲ့ထွက်ပေါက်တစ်ခုအနေနှင့် ကျယ်လောင်စွာပင် အာ ခေါင်ကြီးဖြစ်၍ အော်ပစ်မိပါ၏။

ထိုအော်သံကြောင့် လမ်းရှေ့မှာ ဖြတ်သွားသော မိန်းမပျိုမှာ ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားရပါသည်။

“ဘယ်ကအသံလဲ”

ဟုနုတ်မှလည်း ပွစိပွစိလေးဆိုကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ် ပြီး နားစွင့်လိုက်ရာ၊ အနီးနားမှ တရှုတ်ရှုတ်ငိုနေသံကို မသဲမကွဲလေး ကြားလိုက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက အသံလာရာဆီသို့ စူးစမ်းရင်းကြည့်လိုက် ရာ လူမနေသောခြံကျယ်ကြီးထဲက ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

သူမ ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။

ဘယ်သူလဲ...

ဒါမှမဟုတ် သရဲများခြောက်နေရောသလား၊ ဒါလည်းနေခင်း ကြောင်တောင်ကြီးမှာတော့ ဘယ်သရဲမှမခြောက်လောက်ပါဘူးဟု ယုံ ကြည်ကာ အရဲကိုး၍တိုးကပ်သွားကာ ခြံစည်းရိုးသဖွယ် ကပ်ညှိနေသော သစ်ရွက်စိမ်းများကိုဖယ်ကာ ခြံထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်ပါလျှင် ကျယ် ပြန့်သော ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ ငါများမျက်စိမြင်မှားလေရောသလား”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကို မယုံကြည်၍ နောက်တစ်ကြိမ်

ထပ်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ အမှန်ပင်။ ယောက်ျားဖျိုတစ်ယောက်ရဲ့
ကျောပြင်ကို စောစောကအတိုင်း ပုံမပျက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူဘယ်သူလဲ...

ဘယ်ကလဲ... အရင်က ဒီမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးတာအမှန်ပါ။ ဒီလို
က အဒေါ်ကြီးလိုပဲ အရူးတစ်ယောက်လား...

ဟု တွေးဆဆလေးနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဝမ်းနည်း
ခြင်းက သူမရင့်ထဲ ကူးစက်လာခဲ့ပြီး အလိုလိုနေရင်း ထိုလူကိုသနား
လာမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မိမိစားဖို့ဝယ်လာခဲ့သော မရွေးမနှံ့တစ်ထုပ်
ကို ထုတ်ကြည့်ကာ ကျဉ်းမြောင်းသောထိုအပေါက်လေးမှ မလွတ်မလပ်
ဝင်ပြီး...

“အရမ်းဝမ်းနည်းနေသလား”

ဟု ကြင်နာစွာ မေးလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအသံကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး
ငိုနေသော အကျူအမည်ခံ ကွန်ရက်မှာ ကြောင်နသွားခဲ့ရပါသည်။

အသံလာရာဆီသို့ သူမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူသိတာပေါ့။ ဒီဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးကိုလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီ

ပိုင်းလောက်ကမှ သူ့အဝေးက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ဝတ်စုံပဲ။

“ရှင် ဆာလို့လားဟင်”

ဟုဆိုပြီး သူ့ထံမုန့်ထုပ်ကို လှမ်းပေးလာ၍ ကြည်စင်ရိုးရှင်းပုံ
ရသော ထိုမိန်းကလေးကို သူငေးစိုက်၍ ကြည့်မိသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုကြင်နာစွာကြည့်ပြီး ရိုးစင်းလှသော
အကြည့်လေးများနှင့် သူ့ကိုနှစ်သိမ့်နေခဲ့ပါသည်။

“ရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ ရှင်လည်း လမ်းပျောက်နေတာပဲလား။
မငိုပါနဲ့။ ရှင် ဒီမှာနေလို့ရပါတယ်။ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မသိတယ်။
သူက သဘောကောင်းပါတယ်။ ဘာမှမပြောဘူး... မငိုပါနဲ့နော်”

ဟုသာ သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ပြီး သူ့ဘေးနားမုန့်ထုပ်ကိုချကာ ထွက်
သွားသော မိန်းကလေးရဲ့ကျောပြင်ကို သူငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူတွေ့နေမိပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုဘယ်လိုတွေးနေသလဲပေါ့။

အခန်း (၁၀)

ဖုံအလိမ့်လိမ့်တက်နေသော ညှိစွဲနေသည့် ထိုကြမ်းပြင်ပေါ်
ခေါင်းအုံးမပါစောင်မပါနှင့် တစ်ညတာကျော်ဖြတ်လိုက်ရပေမယ့် မိသား
စုရဲ့အငွေ့အသက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးနေခဲ့ရပါသည်။

နေရောင်နီနီလာတော့မှ သူတို့ရဲ့မိသားစုနေအိမ်ကိုကြည့်လိုက်
ရာ တစ်ချိန်ကနှင့် ဘာမှမတူတော့လောက်အောင်ပင် ခြားနားနေခဲ့ရ
ပါသည်။

ပြောင်လက်တောက်ပနေသော ကြမ်းခင်းပြင်ရော၊ ရှင်းသန့်
ပြီး ကျက်သရေရှိလှသော နံရံကျယ်ကြီးတွေပါ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မသိနိုင်တော့ပါ။ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေသောနေအိမ်ကြီးဆိုမှက သူ့အတွက် မခမ်းနားလှပေမယ့် သူကတော့ သာယာလှပတဲ့ နန်းတော်ကြီးထဲရောက်နေရသူပမာ ကြည့်ရှုငေးမော၍ မဆိုးနိုင်တော့ပါ။

“ဟင်!”

အခန်းတစ်ခုသို့အရောက်တွင် ဆံပင်ဖြာလန်ကျနှင့် ကွေးကွေးလေးအိပ်ပျော်နေသော အမျိုးသမီးကိုမြင်လိုက်ရ၍ သူ အံ့သြသွားမိပါသည်။

“ဟိုအရူးမကြီးပါလား၊ သူက ဒီမှာနေတာထင်တယ်”

ဟုသာ သာမန်ကာလျှံကာပြောပြီး အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကြီး ဘေးမှကွင်းရှောင်သွားကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆော့ခဲ့ကြသော နေရာမှန်သမျှကို ငေးမောနေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

“အကျွန်ုပ်မင်းဘယ်ရောက်နေသလဲကွာ၊ မင်းသေသွားပြီလား၊ ဖေဖေရော၊ မေမေကရော၊ ဟား... မင်းတို့အားလုံးမရှိတော့ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဆို ဘယ်သူက စောင်းတန်းမှာ ကမ္ပည်းထိုးခဲ့မလဲ၊ အကျွန်ုပ် မင်းအသက်ရှင်နေသေးတယ် မဟုတ်လားကွာ၊ အကျွန်ုပ် မင်းဘယ်မှာလဲကွာ”

“သေပြီလေ၊ အကျွန်ုပ်က သေပြီ၊ ငါကြောင့်ပဲ အကျွန်ုပ်သေပြီ”

ဟုသောအသံက ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာ၍ သူပင်လျှင် လန့်ဖျန်သွားပြီး နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ စုတ်ပြတ်ပေရေနေသောအရူးမကြီးဖြစ်ပါသည်။

“အကျွန်ုပ်လည်း သေပြီ၊ သူ့အဖေလည်း သေပြီ၊ ငါ့ကြောင့်ပဲ နှစ်ယောက်လုံး သေသွားကြပြီ၊ သေကုန်ပြီ”

သူ အံ့သြသွားမိတာ အမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအရူးမကြီးကို သူ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တူသလို ခံစားမိလာခဲ့ပါ၏။

“သေကုန်ကြပြီ၊ ငါ့ကြောင့်ပဲ လူတွေအားလုံးသေကုန်ကြပြီ၊ ငါ့သားလည်းသေပြီ၊ ငါ့ယောက်ျားလည်းသေပြီ၊ အကုန်သေသွားပြီ” သူ့ရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဝမ်းနည်းမိသွားပါ၏။

“သေပြီ၊ ငါ့ကြောင့်သေပြီ၊ သားလေးလည်း သေသွားပြီ၊ အဖေလည်း သေသွားပြီ၊ သေကုန်ကြပြီ”

ဟု ဒီအကြောင်းကိုသာ ဆင့်ကာဆင့်ကဲပြောနေပါသော ထိုအရူးမကြီးကို သူက မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် အားမလိုအားမရကြည့်ကာ...

“အမေ... အမေ... အမေ၊ သားရဲ့မေမေပါဗျာ၊ ခုအမေ”

ဟုသာ မခေါ်ရတာကြာပြီဖြစ်သော အမေဆိုသည့်ငေါဟာရကို တနင့်တပိုးကြီး အားပါးတရခေါ်ကာ မိခင်ကြီးကိုပွေ့ဖက်လိုက်မိတော့သည်။

“မေမေရယ်... မေမေ”

“မေမေ... မေမေဟုတ်လား၊ မေမေဆိုတာဘာလဲ”

“မေမေရယ်”

“မင်းက ဘာလို့ ငါ့ကိုမေမေလို့ခေါ်ရတာလဲ”

ဟု ကြောင်တောင်တောင်မျှက်ဝန်းလေးနဲ့ မေးလာလိုက်စဉ်မှာတော့ အဖြေစကားတို့က နှုတ်ခမ်းဖျားက ထွက်မလာနိုင်ခဲ့တော့ပေ။ တုန်ယင်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တောင်စဉ်မရ ရောက်တတ်ရာရာကြီးဖြစ်နေရပါတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲလှနေသည့်မေမေက ဘာကြောင့် ဒီလို ပုံကြီးဖြစ်နေတာလဲ။ ဣန္ဒြေရှိပြီး သင်ရင်ခန့်ညားတဲ့မေမေက ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ။ မေမေရယ်... သားရဲ့မေမေရယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း နာကျင်ရလွန်း၍ မျက်ရည်များဆာကျနိုင်ပါတော့သည်။

သူ လုံးဝတွေ့မထင်ထားခဲ့ပါ။

သူ့ရဲ့မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားကြည့်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

အခုတော့ မြင်လိုက်ရသည့်မေမေပုံက သူ့ကိုကမ္ဘာလေးကို တွန်းလှန်ပစ်သည့်လေထုပြင်းပြင်းနယ် ဆိုးဝါးလွန်းလှပါသည်။

“မေမေရယ်၊ သားလေ၊ မေမေ၊ ကွန်ရက်လေ၊ မေမေ၊ မေမေ၊ သေတော့ဘူးလား၊ သား၊ ကွန်ရက်ပါ မေမေရဲ့”

“ကွန်ရက်”

“သားကြီးလေ မေမေ၊ သား၊ ကွန်ရက်ပါ”

“ကွန်ရက်”

“သားကိုမသိတော့ဘူးလား မေမေရယ်။ ဟင်၊ သားကိုမသိတော့ဘူးလား”

ဟုသာဆိုရင်း မျက်ရည်တို့က အုံ့ခနဲကျလာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ အရွေးမကြီးဖြစ်နေသော မဖာကြီးက သူ့ရဲ့ ပါးပြင်မှမျက်ရည်တို့ကိုသုတ်ပေးကာ...

“မငိုပါနဲ့နော်... မငိုပါနဲ့နော်”

ဟု ကြင်နာလာခဲ့ပါသည်။

ထိုကြင်နာမှုက သူ့ကို ပို၍ဝမ်းနည်းစေရပါသည်။

၁၃၄ ◻ ထိန်းနိုင်

“သားကို ဒီလက်ခွဲရိုက်လိုက်စမ်းပါ မေမေရယ်။ အသက်ရှင်
ခဲ့ပေမယ့် မေမေ့ကို နှစ်တွေအများကြီး ဒီလိုနေစေခဲ့တဲ့ သားရဲ့မျက်
ရည်တွေကိုမသုတ်ပေးဘဲ ရိုက်လိုက်စမ်းပါမေမေရယ်။ သားရင်တွေ နာ
လွန်းလို့ပါ။ အသုံးမကျတဲ့ဒီသားကို ရိုက်လိုက်စမ်းပါမေမေရယ်။ သား
ကို အပြစ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သားကိုရိုက်ပါ မေမေရယ်”

ဟုသာ သူက ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး အော်အော်ပြောနေခဲ့စေ
မယ့် ထိုအစူးမကြီး (ခေါ်) မဇာကြီးမှာတော့ သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်
ကြီးပင်ကြည့်၍နေခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

စိတ်ဖိစီးမှုများနှင့် ကံကြမ္မာရဲ့ရက်စက်မှုတို့ကြောင့် အေးအေး
ဆေးဆေးလေးရူးနေပါသော မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ရှုပ်ပွဲပေရေနေသည့်ဆံပင်
အံ့ကြွကြွကို ဟောင်းနွမ်းပေရေနေပြီဖြစ်သော ဘီးကျဲကျဲနှင့် စိတ်ရှည်
လက်ရှည်ပြီးသင်ပေးနေခဲ့ပါသည်။

အရူးမကြီးကလည်း ဒါကိုငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်၍နေပါ၏။

“နာလား ပေမေ”

ဟုမေးတော့ သူ့ကိုခေါင်းဆိပ်ပါသည်။

“မနာအောင်လို့တော့ ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ပေးမယ်။ နာရင်လည်း

ခဏလေးသည်းခံလိုက်ပါနော်။ မေမေ့ဆံပင်တွေက မပြီးတာ ကြာပြီ ထင်တယ်။ ငြိးလို့တောင် မရတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်မှ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ လျှော်ပေးရမယ်။ ဒါမှသန့်သွားမှာ”

ဟု သူက ဆံပင်တွေကို ရှင်းလင်းပေးနေရင် ကြင်နာစွာပြော လိုက်ပေမယ့်

“ဗိုက်ဆာတယ် ကောင်လေး ငါ ဗိုက်ဆာနေတယ်”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောလာသည်တွင် သူက တစ် တက်ကြွကြွဖြင့် ချက်ချင်းထရပ်ကာ...

“ခဏလေးနော် မေမေ၊ ခဏလေးပဲစောင့်ပါ။ သား ဝယ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ဟုဆိုပြီး သူက ပြေးထွက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူသိပ်ကြာကြာ မပြေးလိုက်ရပါ။ အိမ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွေ့တာနှင့် အဆင်ပြေမည့်အရာ ကိုရွေးဝယ်ကာ အိမ်သို့အပြေးပြန်လာခဲ့ပါသော်လည်း သူ့ရဲ့မေမေက အိမ်တွင်ရှိမနေတော့ပါချေ။

“မေမေ... မေမေ”

အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့်အော်ကာ အိမ်ထဲ၌ ဝေ့ဝေ့ ရှာဖွေပါ သော်လည်း မတွေ့ပါ။

“မေမေ... မေမေ”

ဟုဆိုထဲ၌ ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူက လက်ထဲမှမုန့်ကို ဖြစ်သလိုပစ်ချခဲ့ပြီး အပြင်သို့ပြေးထွက်လာကာ လမ်း တစ်လျှောက် ဝေ့ဝေ့ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မြင်မြင်သမျှသောလမ်းမှန်သမျှတို့ကို တစ်လမ်း ဝင်တစ်လမ်းထွက်နှင့် ပြေးလွှားရှာဖွေနေမိပါသည်။

သို့သော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့အရောက်တွင်...

“ဒီအရူးမ တော်တော်ဆိုးလာပြီ... တောက်က!”

ဟုသောအသံကြောင့် သူ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မေမေ ကို သူများရဲ့စားပွဲခုံခြေရင်းတွင် ဒူးတုတ်လေးထိုင်ကာ မုန့်တောင်းစား နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ထဲနာကျင်သွားရပါသည်။ သားတစ်ယောက် ဖြစ်သောသူက လုံးဝအသုံးမကျပါဘူးဆိုတာ မေမေ့ရဲ့ပုံက သက်သေ ထူနေတာမို့ ဒေါသလည်းဖြစ်ပြီး ယူကြိုးမရလည်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘာမုန့်မှမပေးဘူးကွာ... သွား”

“မုန့်တစ်ခုပေး၊ ဗိုက်ဆာတယ်”

“ဒီအရူးမ ပြောမရဘူးလာ၊ တောက်က!”

ဟုဆိုပြီး အသားနီစပ်စပ်နှင့် ထိုလူမှာ မေမေကိုရိုက်ရန်လက်ကို လေထဲလွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့ခေါင်းပေါ် မြွေပေါက်သလိုခံစားလိုက်ရကာ ထိုလူအနား ဘယ်လိုရောက်လို့ရောက်သွားမှန်းမသိမလိုက်တော့ပါ။

သူ့ကိုယ်သူသတိထားမိသောအချိန်မှာတော့ ထိုလူရဲ့လက်ကို ဖမ်းကာ ထိုလူကို အဝေးဆုံးသို့ တွန်းလွှတ်ပြီးနေခဲ့ပါပြီ။ အားလုံးမှာ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် မှတ်တက်သွားခဲ့ရပါသော်လည်း သူ့ရဲ့မေမေကတော့ လက်ခုပ်တွေတီး၍ပင် သူ့ကိုအားပေးနေခဲ့ပါသည်။

သူက ကမ္ဘာ့တိုင်းနှင့်ပင် လက်ခုပ်တီးနေသော မေမေရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

“သူ့ရဲ့ကောင်းလေး၊ ဟဲ့ဟဲ့၊ သတ္တိရှိတယ်”

“သားပြန်ရောက်ပြီပဲ၊ မေမေ သူ့များရဲ့စော်ကားခြင်းကိုထပ်မံရစေတော့ပါဘူး။ သားက ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မထိုက်တန်ခဲ့သူပါ။ ဖေဖေက မိသားစုကိုအသက်နှံ့ရင်းပြီး ကာကွယ်သွားခဲ့တယ်။ အကျွန်ုပ်လည်းအတူတူပဲ။ သားက အသုံးမကျခဲ့သူပါမေမေ”

“အသုံးမကျတယ်၊ သူ့ရဲ့ကောင်းကလေး၊ . . . ဟီးဟီး”

ရပ်ထဲတွင် နာကျင်လွန်း၍ မေမေကိုတာမှမပြောတော့ဘဲ လက်

ကိုသာဆွဲပြီးမှသာ အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့မှ သူ့ဝယ်ထားသော စားစရာကိုကျွေးလျှင် မြိန်ရည်ယုက်ရည်စားနေရှာသောမေမေ့ရဲ့ပုံကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာနာကျင်နေရပါသည်။ မုန်တိုင်းပြီးသောအချိန်မှာတော့ သူက . . .

“မေမေ ရေချိုးလိုက်ပါလား”

“ရေ”

“အနောက်မှာ မြစ်ရေရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ ချိုးပါလား”

“ရေနစ်မယ်၊ မသွားရဘူးလို့ မိန်းမပျိုကပြောတယ်”

“မိန်းမပျို၊ ဒါဘယ်သူလဲ”

“လှတဲ့ကောင်မလေး”

“ဒါဆိုရင် အိမ်မှာပဲ ချိုးလေ၊ မြစ်ထဲက ရေဆွဲပေးမယ်”

“မြစ် . . . လှေတွေရှိတဲ့နေရာလား”

“အင်း”

“လှေ”

“လှေတွေရှိတယ်”

“လှေ၊ ဟုတ်လား၊ လှေ၊ အင်း . . . အဲဒီလှေပေါ်မှာ ငါ့သားရှိတယ်၊ မြစ်၊ အဲဒီမြစ်ထဲသွားမယ်၊ ငါ့သားစောင့်နေတယ်။ သွားမယ်။

ငါ့ကိုပို့ပေးပါ။ ငါ့သားဆီ ပို့ပေးပါ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပါချေ။

“မေမေရယ်၊ ဒါတွေက ကြာနေပြီလေ။ မေမေ့သားက ဒီမှာလေ။ မေမေ ဘာကြောင့် မမှတ်မိရတာလဲ။ သားက လှေပေါ်မှာစောင့်နေတဲ့သားပဲလေ။ မေမေရယ် . . . သားလေ၊ သားကြီးလေ မေမေ”

“မငိုနဲ့ မငိုပါနဲ့ . . . ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး၊ မငိုပါနဲ့ . . . မငိုနဲ့နော်”

ဟုပြောချိန်မှာတော့ သူက မေမေ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချပစ်ပါတော့သည်။ ရူးနေတာတောင် သားတွေကိုမမေ့နိုင်တဲ့ မေမေ့ရဲ့မေတ္တာကို သူ့နှလုံးသားက မခံစားနိုင်လွန်းလို့ပါ။

သူ့ရဲ့ပခုံးလေးကို ဖွဖွလေးပုတ်နေရှာသည့်မေမေကြောင့် သူ့ရင်တွေပွင့်ထွက်လှပတတ် ခံစားနေရပါသည်။

“မေမေဒီလိုဖြစ်နေရတာ သားကို ကံကြမ္မာက ပြစ်ဒဏ်ပေးတာလား မေမေရယ်။ မေမေ့ကို သားစောင့်ရှောက်တော့မယ် မေမေ။ မေမေ့ကို ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးက ဆွဲထုတ်နိုင်အောင် သားကြိုးစားမယ်မေမေ။ အကျွန်ုပ်တို့ဖေဖေက မေမေပြောသလို တကယ်ပဲမရှိကြတော့ဘူးလား”

ဟု သူက မေးလိုက်ပေမယ့် သူ့စကားကို နားလည်ပုံမရဘဲ ပြုံးကြောင်ကြောင်ကြီးကြည့်နေသော မေမေကြောင့် . . .

“အကျွန်ုပ်လေ၊ မေမေ၊ မေမေ့ရဲ့သားအငယ်လေ။ အကျွန်ုပ်ကွန်ရက်ဆိုပြီး အမြွှာသားနှစ်ယောက်လေ။ ဖေဖေရယ်၊ မေမေ့ရယ်၊ သားကြီးရယ်၊ သားငယ်ရယ်လေ။ ဒီအိမ်မှာ အတူတူနေခဲ့ကြတာလေ။ မေမေမမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်။ မေမေ . . . မေမေ့နာမည်က မဇာကြီးလေ။ ဖေဖေက ဦးအောင်သော်လေ။ မေမေက ဖေဖေကို အစ်ကိုလို့ခေါ်တယ်လေ။ သားကို သားကြီးလို့ခေါ်ပြီး အကျွန်ုပ်ကို သားငယ်လို့ခေါ်ခဲ့တာလေ။ မေမေ မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင် . . . မေမေ”

ဟုသူကဆိုတော့ မဇာကြီးရဲ့မျက်ဝန်းထက်တွင် မျက်ရည်စတိုက် တွဲခဲ့ပြန်လားခွဲပြန်ပါသည်။

“မိသားစုလေ မေမေ၊ သားတို့မှာ မိသားစုလေးယောက်ရှိခဲ့တာလေ။ မေမေသိတယ်ဟုတ်လားဟင် သားက ကွန်ရက်လေ မေမေ”

ဟုသူက အစဖော်ပြီးပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ မဇာကြီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းကြမ်းတမ်းလာရကာ . . .

“ခွေးတွေ . . . လူစိတ်မရှိတဲ့ခွေးတွေ၊ သွား . . . ထွက်သွား၊ မင်းတို့ လူမဟုတ်ဘူး၊ ခွေးတွေ၊ သွား . . . သွား . . . ထွက်သွား”

သွား... သွား"

သူ့ကိုချည်း တွန်းထုတ်ကာ အော်နေသောမေမေကြောင့် သူ့ ကမ္ဘာမှာ ပျက်သုဉ်းလုမတတ် ကြောက်လန့်သွားရပါသည်။

"မင်းတို့ လူမဟုတ်ဘူး၊ ခွေးတွေ... ခွေးတွေ၊ ငါ့သားတွေ သွား... သွား... ထွက်သွား... သွား"

ထိုသို့ကြုံးအော်ပြီး နားတွေမျက်စိတွေကိုပိတ်ထားကာ...

"အီးဟီးဟီး... အစ်ကို... သား... သားလေး၊ အီးဟီးဟီး ငါတစ်ယောက်တည်းရှိတော့တယ်၊ သွေး... သွေးတွေ၊ သား... သား လေး၊ အစ်ကို၊ သားကြီးရော... သားကြီးရေ၊ သား... အစ်ကို... ထပါဦး၊ သားလေး ထပါဦး၊ သား... သား... အီးဟီးဟီး... သား ရေ... အီးဟီးဟီး"

နံရံတွေကိုကြည့်ပြီး အော်ချင်ရာလျှောက်အော်နေသောမေမေ ကို သူဘာပြောရမှန်းမသိနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် စကားလုံးတွေ က နှလုံးသားထဲ ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

"သား... သားရေ၊ အီးဟီးဟီး... သား... မေမေပါ၊ သား ရဲ့မေမေကို မော့ကြည့်ပါဦး... သားရေ... သား"

"မေမေ သားတောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်၊ နောက် သား

အဲ့ဒါတွေကို အစမဖော်တော့ပါဘူးမေမေ"

မေမေ့ရဲ့ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ရှုံးခဲ့ချင်ချင်လေတော့ သည်။

မေမေကလည်း သူ့ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချကာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေပါသည်။

အချိန်တွေကြာလာတော့ မေမေ့ရဲ့ငိုသံတွေက စသွားခဲ့ရပါ သည်။

သူက မေမေ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ မေမေက နံရံကို မှီကာ လျော့ရဲရဲလေး အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။

သူက အဝတ်အိတ်လေးကိုယူကာ မေမေ့ဘေးတွင်ချလိုက်ပြီး နံရံကိုမှီထားသောမေမေ့ကိုယ်လေးကို အသာအယာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့လျော့ချပေးကာ အဝတ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးပြုလုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မျက်ခင်းစိမ်းမှ မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖဝါးနှင့်သုတ်လိုက်ပြီးမှ အဘဇေးခဲ့ သောငွေထုပ်လေးကိုယူကာ အပြင်သို့ပြန်ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ လိုအပ် သောပစ္စည်းတွေက တော်တော်များတာမို့ ငွေတော်တော်ဖြုန်းလိုက် ရပါသည်။

ပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီး သူပြန်လာချိန်ထိ မေမေက အိပ်နေရာမှ

မထသေးပါချေ။

သူက အိမ်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အိုးသစ်နှင့် ထမင်းဟင်း
များကိုချက်ပြီးချိန်တော့မှ မေမေက အိပ်ရာမှနိုးလာခဲ့ပါသည်။

အိပ်ရာမှနိုးလာသောမေမေတွင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း
ဆိုတာမျိုးက ဘာမှမရှိတော့ဘဲ ဟက်တီပင်ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ပြန်
ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“ထမင်းနဲ့ရတယ်... ထမင်း”

“ဆာလား မေမေ”

“ဆာတယ်... စားမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ခူးခပ်ကျွေးလိုက်ရာ မြိန်ရည်ယှက်ရည်
စားနေသောမေမေကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရပါသည်။

အရင်ကဆိုလျှင် ထမင်းကို ဖွန်းခက်ရင်းနှင့်သာစားပြီး သေ
သေသပ်သပ်စားသောက်ဖို့ သူတို့ကို အမြဲသင်ပြပေးနေသော မေမေတဲ့
လေ။ ခုကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟင်းရည်တွေက တံတောင်ဆစ်ထိစီးကျပြီး
ကလေးတစ်ယောက်လို စားသောက်နေပုံမှာ သူ့ရင်ထဲ သံတိုင်တစ်ချောင်း
ကန့်လန့်ကြီးဝင်သွားသလို ဆိုနစ်ကြေကွဲစွာခံစားရပါသည်။

“ပြီးရင် မေမေရေချိုးနော်၊ သား၊ ရေဆွဲထားပေးတယ်”

“သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်လေး၊ ဟဲဟဲ၊ မိန်းမချောချော

ချီးမယ်”

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာလားဟင်”

“ချမ်းသာတယ်”

“ပျော်လား”

“ပျော်တယ်၊ နောက်လည်း ဒါမျိုးကျွေးနော်၊ သဘောကောင်း

ကောင်လေး”

ဟုဆိုတော့ သူက ပြုံးကာ ခေါင်းညှိမ့်ပြပါသည်။

“မေမေ ရေချိုးပြီးရင် ဘယ်ကိုမှမသွားနဲ့နော်၊ သူများတွေ

ဆီဆိုတာ မကောင်းဘူး”

“ဗိုက်ဆာမှသွားမယ်”

“ဗိုက်ဆာရင် သားကိုပြောပါ၊ အပြင်ကိုတော့ မသွားပါနဲ့”

“တကယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုတော့ မေမေမှာ သိပ်ပျော်သွားရပုံမျိုးနှင့် အားပါးတရ

မယ်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရပါသည်။

ဆာလောင်ချိန်တိုင်း ဖြေရှင်းရမည့် မေမေ့ရဲ့အခက်အခဲ
သူ တွေးမကြည်ပုံတော့ပါ။

“ရှင် ဝမ်းနည်းနေသလားဟင်”

ဟုနောက်ကျောဘက်မှအသံကြောင့် သူ လန့်သွားရပါသည်။
မှန်ပါသည်။

သူ့ကိုအရူးဟုတွေးမှတ်သွားသော မနေ့က မိန်းကလေး

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင်ကို အဒေါ်ကြီးလိုပဲ စိတ်
မကောင်းတဲ့လူလိုထင်သွားတယ်”

“ခုရော”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုချောင်းကြည့်နေခဲ့တယ်”

ဟု မနို့တရို့လေးပြောလာသောထိုမိန်းကလေးကို သူ စူးစူး
သလို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အမှန်က ရှင်တို့ကို မုန့်လာပေးတာပါ။ မထင်မှတ်ဘဲ ကြား
လိုက်ရတာ”

ဟုသာပြောပြီး တည်တင်းနေသောသူ့မျက်နှာကြောင့်
ဆက်ပြောလို့ဆက်ပြောရမုန်းမသိတော့တာနဲ့ တံတွေးသာမြဲချရင်း
မျက်နှာချောချောကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေးအကဲခတ်ကာ...

“ရှင် စိတ်မကောင်းကြီးမဖြစ်ပါနဲ့။ အဒေါ်ကြီးက တစ်ခါတစ်
ရံ အဲ့ဒီလိုပဲအော်ဟစ်သောင်းကျန်းတတ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ဟာ
သာ ငြိမ်သက်သွားပြန်တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ထိုင်
ပြီး ငိုနေတယ်။ သူ့ မဆာရင် အပြင်ကိုမထွက်ပါဘူး။ သူ့ဟာသာ အေး
အေးဆေးဆေးပဲနေတယ်”

ဟု မေမေ့ကို အလွတ်ရသလိုပြောနေသော ထိုမိန်းကလေး
ကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှ သွေးယိုကျသလို နာကျင်ခံစားရပါသည်။

သားတစ်ယောက်ဖြစ်သောသူပင်လျှင် မေမေ့ရဲ့အလေ့အထ
ကိုမသိဘဲ တခြားလူက မေမေ့ရဲ့အလေ့အထကို အလွတ်ရနေခြင်းက
သူ့ကို အသုံးမကျသူပါဟု ပြောနေသလို ခံစားရပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒါ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးတဲ့စကားပါ။ မင်း
နားထောင်ရတာ အဆင်ပြေချင်မှပြေမယ်။ ငါ မင်းကို တကယ်ကျေး
ဇူးတင်မိတာပါ”

“ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်မက ဘာကျေးဇူးတင်စရာကောင်းနေလို့
လဲ”

“မင်းမှာ အချိန်ရသလား”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေ့ကို ခဏကြည့်ထားပေးပါလား”

“ရှင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟူသော သူမရဲ့ရှည်လျားတွေပြားတဲ့အမေးစကားကို ခွန်းတုန် မပြန်တော့ပါဘဲ ချွတ်ပုံထားခဲ့ပါသော ရှင်အင်္ကျီကွက်စိပ်ကို ကောက် ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူ့မှာ သွားစရာလမ်းက တစ်ခုပဲရှိနေပါသည်။ ဒါကတော့ ညူးကုသလဆိုသည့်အမည်ရှိသည့် ဦးပဉ္စင်းအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ဖြစ် ပေတော့သည်။ ထိုကမ္ဘာဦးမော်ကွန်းက မေမေရောထိုးခဲ့တာတော့ ဘယ် နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သူ ပို၍သိချင်မိပါသည်။ ဒါ ဘယ်သူလုပ်သွားခဲ့ သလဲပေါ့။

မေမေ့အင်္ကျီက အသက်ရှင်နေသေးသလား။ သူတို့လုပ်သွား ကြတာလား။ ဒါဆို မေမေ့ကိုတော့ သူတို့ဘာကြောင့်ပစ်ထားကြသလဲ။

အင်္ကျီနဲ့မေမေသာ အသက်ရှင်လျက်ရှိဦးမယ်ဆိုလျှင် မေမေ့ ကို ဒီလိုတော့ မပစ်ထားပါဘူးဆိုတာကို သူတစ်ထစ်ချယုံကြည်နေမိပါ သည်။

ထို့ကြောင့် အဲဒီကမ္ဘာဦးကို ဘယ်သူထိုးသွားတာလဲဆိုတာကို

ပို၍စိတ်ဝင်စားမိပါ၏။

ညူးကုသလဆိုတာဘယ်သူလဲ။

မေမေ့ရဲ့မိတ်ဆွေလား။ မေမေ့ရဲ့မိတ်ဆွေထဲမှာ အဲဒီလိုကောင်း တဲ့လူက ရှိလို့လားဆိုတဲ့ အဖြေကိုသိရန်အတွက် ဒီရွာမှာ တစ်ကျောင်း တည်းသားရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ချည်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက စောင်းတန်းလေးကိုဖြတ်တော့လည်း သူတို့မိသားစု၏ အလှူရေစက်ချက်မှည်းတွေချည်းဖြစ်နေ၍ သူမအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပိုမိုမြန်ဆန်လာကာ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါ၏။

သူ့ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်တော့ တံမြက်စည်းလဲနေသောကိုရင် လေးကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ ကိုရင်”

ဟုဆိုတော့ ကိုရင်လေးက အခန်းတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြ သဖြင့် သူက ချောင်းဟန်သံပေးပြီး ထိုအခန်းထဲသို့ ရိုသေဝတ်တွားစွာ ခါးကိုင်၍ ဝင်လာခဲ့တော့ တရားစာဖတ်နေသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူက ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ခြေရင်းတွင်ထိုင်ကာ ဦး သုံးကြိမ်ချပြီး . . .

“တပည့်တော်တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ ဘုရား”

“ဒကာက ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“တင်ပို့ဘုရား”

“တည်းခိုချင်လို့လားကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ စောင်းတန်းမှာ ကမ္ဘည်းထိုးထားတဲ့ အလှူအတွက်ပါဘုရား။ တပည့်တော်က သားကြီးကွန်ရက်ပါ”

“အိမ်”

“တပည့်တော်သိချင်တာက အဲဒီကမ္ဘည်းကို ဘယ်သူထိုးသွား သလဲဆိုတာကိုပါဘုရား”

ဘုန်းကြီးမှာ သူ့စကားကို နားရှင်းပုံမရပေမယ့်လည်း...

“ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပဲကွယ်”

“ဦးကုသလ”

“တော်တော်ကို အပြောအဆိုနည်းပြီး တရားဓမ္မကျင့်ကြံတဲ့ ကိုယ်တော်ပါကွယ်”

“တပည့်တော် အဲဒီဦးပဉ္စင်းနဲ့တွေ့ပါရစေဘုရား”

“ခက်တယ်ကွယ်၊ သူက တစ်ခါတစ်ရံမှရောက်လာတာတာ ကွဲ့။ ဝါတွင်းရောက်လာရင် ဝါးတွင်းသုံးလပတ်သာ သီတင်းသုံးပြီး ပြန်

ဦးသွားတတ်တယ်”

“အဲဒီဦးပဉ္စင်းနဲ့ တွေ့နိုင်မယ့်နေရာကို ညွှန်ပြပေးလို့ရမလား ဘုရား”

“အိမ်၊ ခက်တယ်ကွဲ့၊ ဒါကို ဆရာတော်လည်း အတိအကျ ပြောနိုင်ဘူးပဲ”

ဟူသောစကားက ကွင်းဆက်ပြတ်သွားပြီမို့ ခေါင်းငိုက်စိုက် ပြန်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါပြီလေ။

အခန်း (၁၂)

ရည်လွန်း၍ ခုံးဝင်နေပြီဖြစ်သော မေမေ့ရဲ့ခြေသည်းတွေက
လက်သည်းညှပ်နှင့် ကိုက်ဖြတ်နေစဉ်...။

“အိုး... အဒေါ်ကြီးက သိပ်ကိုစိန်ကျနေပါလား”

ဟူသောနှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ သူမကရောက်လာပြန်ပါသည်။

သူမက သူမလက်ထဲမှချိုင့်ကြီးကိုပြကာ...။

“မုန့်ဟင်းခါး လာပို့တာ”

ဟုဆိုပြီး သူတို့ရှေ့မှာ ချိုင့်ကိုချပေးလျှင် မေမေ့ကတော့ ဟ

မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ စတင်စားသောက်လျှင်...

“အဲဒီလိုပဲ မေမေ့ကိုကျွေးနေကျလား”

“အင်း၊ ဆိုပါတော့”

“အဲလိုလုပ်တော့ မင်းရဲ့အိမ်ကမိသားစုတွေ ဘာမှမပြောကြဘူးလား”

ဟုမေးတော့ သူမက မချိုးပြုံးလေးပြုံးကာ...

“ကျွန်မမှာ မိသားစုမရှိပါဘူး”

“ဟင်”

“ကျွန်မဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ကျွန်မရဲ့အဘွားက ဆုံးပါတယ်။ အဖေခွဲအမေက ကျွန်မကိုမွေးပြီးတော့ ရေနစ်တယ်လို့ အဘွားက ပြောပါတယ်။ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့စောင့်ရှောက်မှုကြောင့်သာ ကျွန်မ ရှင်သန်လာခဲ့ရတာပါ။ ဦးလေးကြီးက ကျောင်းလည်း ထားပေးတယ်။ နေစရာလည်းပေးတယ်။ ကိုယ့်ဖာသာတစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်နိုင်အောင်လည်း လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ မွေးဖွားရှင်သန်ခြင်းဟာ ဦးလေးကြီးပါပဲ”

“အဲဒါကိုမေးမိတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင့်ကို တစ်ခုမေးလို့ရမလားဟင်”

ဟုဆိုတော့ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့၍...

“ရှင်က တကယ်ပဲ အဒေါ်ကြီးရဲ့သားလားဟင်”

“အင်း”

“ဒီလောက်ကာလတွေအများကြီး ရှင်က ဘယ်သွားနေခဲ့တာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို သူ့ကိုယ်သူထက် မင်းက ပိုသိချင်သေးသလား”

“ရှင်!”

“မင်း နားမလည်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိတယ်။ မင်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ငါ့ကိုအပြစ်တင်ပြောဆိုနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါကို ငါက ဘာမှမဖြေရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းက ငါ့ဘဝထဲက ဘာမှမဟုတ်လို့ပဲ”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဓားမကြီးကိုဆွဲလာကာ ရှုပ်ထွေးနေသောခြံနွယ်တွေကို ပိုင်းခုတ်ပစ်ပါတော့သည်။

အံ့ကိုကြိတ်ပြီး မြင်မြင်သမျှကို စိတ်ထင်တိုင်း ခုတ်နေတာမို့ တစ်ခဏတွင်းတွင် ခြံနွယ်တို့က ရှင်းလင်းစပြုလာခဲ့ပါသည်။

နဖူးမှချွေးစေးတို့က ဒီးဒီးကြွေကျနေခဲ့ပေမယ့် သူမရပ်မနား

မိပါ။

သူပင်ပန်းချင်လှပါသည်။

အကယ်၍ ကိုယ်က မပင်ပန်းဘူးဆိုလျှင် စိတ်ထဲမှာနေထိုင်
မကောင်းလွန်းလို့ပါ။

မောပမ်းပြီး မထနိုင်အောင်ကို အလုပ်တွေ မရပ်မနားလုပ်ဖို့
ချင်လှပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား။”

သူပြန်မဖြေဘဲ မိမိလုပ်ရင်းကိစ္စကိုသာ ဆက်လုပ်နေ၍ သူ
ကို ထိုမိန်းကလေးက ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ဒါကို သူဂရုမစိုက်ပါ။

အချိန်ကြာလာတော့ ဝင်သက်ထွက်သက်ပင် မှုတ်နိုင်အောင်
ထိ မောပမ်းလာရပါသည်။

ထိုအချိန်မှ လက်ထဲမှစားကိုလွှတ်ချကာ မြေပြင်ပေါ် ထိုင်ချ
ပစ်ပါတော့သည်။

“ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့”

သူက မောလွန်း၍ ထိုင်ကာ ငြိမ်ကျနေစဉ် သူ့မျက်နှာ
ရောက်လာသောရေတစ်ခွက်ကြောင့် သူ့မျှော့ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံး

ကြောင်ကြောင်လေးနှင့်မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မေမေက သူ့ရဲ့နဖူးပြင်မှချွေးများကို လက်ဖြင့်ခပ်ဖွဖွသုတ်
ပေးပြီး သူ့ပခုံးလေးကိုပုတ်ကာ သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားမှုကို နှစ်သိမ့်ပေးနေပုံ
သောမေမေကြောင့် သူ့မှာ မျက်ရည်ကျမတတ်ပင် ကြည်နူးသွားခဲ့
မိပါသည်။

ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ သူ့ရဲ့အပျော်ဆုံးအချိန်ကိုပြောပါဆိုလျှင်
ဆောင်းမခံပင် ယခုလို ပြောပစ်မိမှာ မလွဲကေန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

ဒီလိုနှင့် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ထားပြီး မေမေနှင့် သူနှင့် သာ မိသားစုနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတွင် နေသားကျလာပြန်တော့ ကံကြမ္မာ က သူ့ရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို မနှစ်သက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ တစ်နေ့တွင် သူ့ရဲ့နေအိမ် သို့ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်အဘက ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

အဘက ဘာကိုစွန့် ဘယ်ကဘယ်လို သူ့ရှိတဲ့နေရာကို တန်း တန်းမတ်မတ်ရောက်လာခဲ့ရတာလဲ။ သူ့ကိုယ်၌ကတောင် သူ့နေခဲ့တဲ့ ထိုအိမ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲရှာခဲ့ရပေမယ့် အဘက ဘာကြောင့် လာသလဲလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုက္ကရောက်လာခဲ့ရတာလဲ။

သူအံ့သြလွန်း၍ လွယ်အိတ်စုတ်တစ်လုံးနှင့် ဝင်လာသော အလကို နွေးထွေးစွာမသီးကြိုနိုင်ဘဲ ငူငူကြီးရပ်ကာ မမှိတ်မသုန်စိုက် ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“လူလေး”

အဘကတော့ သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း နွေးထွေးစွာခေါ်တော့ သူက ယောင်နုနုနှင့်...

“အဘ... အဘ ဘယ်ကဘယ်လို”

“လူလေး သိပ်အံ့သြသွားတယ်မဟုတ်လား အဘလည်း ဒီလို ပဲ အံ့သြရတာပါပဲ”

ထိုစကားက ရှုတ်ထွေးနေသောအတွေးကို ပို၍ရှုတ်ထွေးစေ ရပါသည်။

အဘက သူ့ကိုကြင်နာစွာကြည့်ကာ...

“လူလေး စိတ်ပျော်နေပုံရတယ် မျက်နှာက ဝင်းဖန်နေတယ်”

“ဪ အဘကိုပြောရဦးမယ်၊ ဟိုမှာရှိနေတာက ကျွန်တော့် ရဲ့အမေရင်းပါ။ မတူကြီးလို့ခေါ်တယ်”

“ဪ”

ဟုသာဆိုကာ မြက်ပင်တွေကို တစ်ချောင်းချင်းနှုတ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်လိုက်ရပါသည်။

“လူလေး ထွက်သွားပြီးလို့ တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ အဘ အိမ်ကို အထုပ်တစ်ထုပ်ရောက်လာခဲ့တယ် လူလေး။ သားကြီး ကွန်ရက် ထံသို့ဆိုပြီး ရေးထားတယ်”

“ဗျာ!”

“အဘလည်း အံ့သြလွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ရတယ်”

“အထုပ်လာဖို့သွားတဲ့လူကို အဘသိလား”

“မတွေ့လိုက်ဘူး အဘဦးလာတော့ ကွပ်ပျစ်မှာရောက်နေ တာပဲကွယ့်။ အဘလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုမေးတော့ ဘုန်းကြီးတစ် ယ်းက ဒီရွာကိုသွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ လမ်းညွှန်ခဲ့လို့ အဘ လိုက် လာခဲ့တာ။ အဘတွေ့လိုက်တယ်။ စောင်းစာန်းက ကမ္မည်းကို၊ ဒီရွာကို ရောက်လာတော့ ကိုအောင်သော်၊ မတူကြီးရဲ့အိမ်ဆိုပြီး မေးလို့ လိုက် လာတာပဲ။ လူလေးရဲ့မိဘတွေက တော်တော်နာမည်ကြီးတယ်၊ မေး တိုင်း လူတိုင်းက သိကြတယ်”

“တောင်ပန်ပါတယ်၊ အဘကို ကျွန်တော် သံသယရှိသွားမို့ လိုက်တယ်”

“ရပါတယ် လူလေးရယ်၊ အဘကို ဒီလိုပြောဖို့မလိုပါဘူး။
ဒါနဲ့လူလေးရဲ့အမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလား”

“စိတ်ကြောင့်ပါ”

“အေး၊ စိတ်ကြောင့်ဆို စိတ်နဲ့ကုရင် ပျောက်ကင်းမှာပါ”

“မပျောက်ကင်းစေချင်ပါဘူး အဲ့လိုဖြစ်နေတာမှ သူစိတ်ချမ်း
သာနေပါသေးတယ်”

“အဲ့လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လူလေးရယ်။ အသက်ကြီး
ပြီလေ။ ဘုရားတရားသိတော့ ဘဝကူးကောင်းတာပေါ့”

ဟူသောအဘရဲ့စကားကြောင့် သူ့ကို တစ်ခဏတော့ ငေးမိုင်
သွားစေခဲ့ပါသည်။

ငေးမိုင်သွားသောသူ့ကို အဘက ငေးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ အိတ်
ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလာခဲ့ပါသည်။ သူက ထိုအထုပ်ကို ယူ
လိုက်ပါ၏။

“လူလေးက ဘဝနဲ့ချီပြီး အရေးကြီးနိုင်တယ်ထင်လို့ အဘက
လာခဲ့တာပါ။ တစ်ရက်လောက် နားပြီးရင်တော့ အဘပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးဖွားခြင်းက အဘရဲ့ပြုစုမှုအောက်မှာပါ။
အဘက အသက်ကြီးပါပြီ အကယ်၍နေနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်

နဲ့အတူနေဖို့တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

ဟု ယဉ်ကျေးသော အသုံးအနှုန်းနှင့်ပြောလျှင် အဘက သူ့ကို
ကြင်နာစွာကြည့်ကာ...

“လူလေးက တကယ်ပဲ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီပဲ။ အဘ
သိတယ်၊ လူလေးကို လူတစ်ယောက်ပီသလာအောင် အဘက မစွမ်း
ဆောင်နိုင်ဘူးဆိုတာကို။ လူလေးရဲ့အတိတ်ကို အဘက အတတ်မသိခဲ့
ပေမယ့် လူလေးကိုတွေ့ကတည်းက အဘသိနေခဲ့ပါတယ်။ အရွယ်နဲ့မျှ
တဲနာကျင်မှုတွေကို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ အားတင်းထားပါ
ထုလေး။ ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးရယ်ပါ။ အဲ့ဒီတိုတောင်းတဲ့အချိန်မှာ
ဘဝကိုအဓိပ္ပာယ်ရှိရှိတည်ဆောက်ပါ။ တာဝန်ကျေတယ်ဆိုရင်ပဲ သူက
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။ မွမ်းကြပ်နေရင်လည်း ဒါက ခဏတာပဲမို့ သည်းခံ
ပါ။ ဘုရားက ဒီအတိုင်းတော့ မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်နေပါဘူး။ သည်းခံ
ခြင်းရဲ့ရလဒ်အဖြစ် အမြဲထွက်ပေါက်တစ်ခုတော့ လက်ဆောင်ပေးတတ်
ပါတယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ကံကြမ္မာက မတရားဘူး အဘရယ်။
ကောင်းတဲ့လူတွေကို အကြာကြီးရှင်သန်ခွင့်ပေးပြီး ကောင်းတဲ့လူတွေ
တို့တော့ ဘာလို့ သေမင်းက စောစောသိမ်းသွားရတာလဲ”

“တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ပေးတာက အသိရှိ
ပါ၊ လူလေးရယ်။ ကောင်းအောင်နေရင် အနာဂတ်တိုင်းက ကောင်းကြ
မှာပါ။ ပြင်မရတဲ့ကံကြမ္မာကို အပြစ်ပုံချလည်း စိတ်သက်သာရာရမှာ
မဟုတ်တာ။ စိတ်သက်သာမယ့်နည်းလမ်းမဟုတ်ဘဲ အကောင်းဆုံးနည်း
လမ်းကိုရွေးချယ်ကြစို့လား လူလေး။ ကဲ၊ လူလေးရဲ့အထုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်
ပါဦး။ အမှန်ပြောရရင် အဘလည်း သိချင်မိပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ထိုအထုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်!”

သူ အံ့သြလွန်း၍ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိနိုင်လောက်
အောင်ပင် မှင်တက်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ဒါ တစ်ချိန်က မေမေဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသောလည်ဆွဲပါပဲ။ ပြီးတော့
ရွှေအချို့ရော ပါနေ၍ သူအံ့သြရပါသည်။

ဒီပစ္စည်းတွေက ဓားပြတွေနောက် ပါသွားပြီးပြီ။ ဘာကြောင့်
လဲ။

ဟု သူက နဖူးကြောကိုတွန့်ချိုးနေအောင် စဉ်းစားမိတော့
မျက်နှာငါးခုက သူ့အာရုံထဲ ထင်းလင်းကာ ပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာလဲကွာ... ဘာအဓိပ္ပာယ်
လဲ။

“လူလေး”

“ဒါ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုပဲ အဘ။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်ကျန်
ရစ်ပါတယ်ဆိုတာကို သူတို့သိနေကြတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ လူလေး”

“ဒီပစ္စည်းတွေက အမှန်တော့ ဓားပြတွေလက်ထဲ ပါသွားပြီး
သားပါ”

“ဟမ်”

“ဒါ တစ်ချိန်က မေမေဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့လည်ဆွဲပေါ့”

“ဟမ်”

ဦးနှောက်ထဲ အံ့သြသွားမိသည်မှာအမှန်ပါ။ ဘာသဘောလဲ။

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး အဘ။ ပစ္စည်းရချင်လို့
ဓားပြတိုက်ပြီးမှ ဘာလို့ ဒါက ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပြီးမှ ရောက်လာ
တာလဲ။ ပြီးတော့ တွေ့ခဲ့တဲ့ကမ္ဘာလည်းအလှူတွေက ဘာတွေလဲ။ သေချာ
တာတစ်ခုက ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာဆိုတာမရှိဘူး။
ဒီအလှူတွေကို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ဒါကို ကျွန်တော်

၁၆၆ ◻ မယ်နိုင်

မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ မေမေက ခုလိုရောဂါသည်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်က လက်မခံချင်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေက ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အကျွန်ုပ်လားလို့ပြောရအောင်လည်း အကျွန်ုပ်က သွေးအိုင်ထဲမှာ ဘယ်သူလဲဗျာ။ . . ကျွန်တော် တကယ်မတွေးနိုင်တော့ပါဘူး။”

“အေး၊ စဉ်းစားစရာပဲကွယ်”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အကြွေးတစ်ခုရှိနေသလို ခံစားရတယ် အဘ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ယောက်ျားဖြစ်ဖို့မထိုက်တန်ခဲ့သူပါ။ ဖေဖေလိုလည်း မိသားစုကို မကာကွယ်ခဲ့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် တာဝန်ကျေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လူဖြစ်ဖို့တောင် မထိုက်တန်တဲ့လူပါ။ ကျွန်တော် တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး”

“အဲ့လိုပြောဖို့ အချိန်စောနေပါသေးတယ်”

“အဘ၊ မေမေနဲ့ခဏနေလို့ရမလား”

“ဟမ်”

ဟု အဘက မေးခွန်းချီတဲ့အနေနှင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူက တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် မပြောချင်သည့်စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပဲ နေရာမှ ထထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၁၄)

ညရောက်တော့ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော မေမေ့ရဲ့ခြေထောက်ကို ရေခဲလုံသန့်သန့်နှင့်စိမ်စေကာ ပုခုံးပါးကို ဆပ်ပြာနှင့်နှော၍ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောစေလိုက်ပြီးမှ မေမေ့ကို အသင့်ခင်းထားတဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်စေကာ သူက အိပ်နေသော မေမေ့ရဲ့ဘေးတွင် ဒူးတုပ်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ မေမေ့ကိုကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် အိပ်မပျော်သေးသောမေမေ့ကို ကြာရှည်စွာငေးကြည့်နေမိပါသည်။

မေမေက သူ့ကို ဘာစကားမှမပြောဘဲ ပြုံးပြချိန်မှာ နေခဲ့ပါ

သည်။ သူကလည်း ပြီးနေသောမေ့ကို ကြင်နာစွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။
မေမေက သူ့ရဲ့ခေါင်းလေးကိုပုတ်ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

မေမေအိပ်ပျော်သွားတော့မှ သူက သူ့အိပ်မည့်အခန်းထဲသို့
ဝင်လာကာ မီးအိမ်မှမီးကို ငြိမ်းလိုက်ပါ၏။

နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားမိနေ၍
အတော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့ပါသည်။ မိုးသောက်ယံအချိန်တော့ ရာသီဥတုက အေးလာ၍ သူနိုး
လာခဲ့ပါသည်။

ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာခဲ့သောသူ့ရဲ့နားထဲတွင် လမ်းလျှောက်သံ
သဲ့သဲ့ကိုကြားရ၍ အာရုံစိုက်ပြီးနားထောင်နေရာ ထိုလမ်းလျှောက်သံက
အိမ်နောက်ဘက်သို့ဖြတ်သွားသည်ဟု အာရုံခံစားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူက အိပ်ရာထက်မှ ရုတ်ချည်းထကာ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကိုဆွဲလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ဟောက်သံကိုကြားရ၍ ဒီလမ်းလျှောက်သံ
က အဘယျတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မေမေအခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သူ့မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

မုန်ပါသည်။

အိပ်ရာထဲတွင် မေမေက ရှိမနေခဲ့တော့ပါ။

“ဘယ်သွားတာလဲ၊ အပေါ့အပါးများ သွားတာလား”

ဟု တွေးဆဆဖြင့် မှုန်ငါးငါးဓာတ်မီးရောင်လေးနှင့် ရော်ရီ
မှန်းဆကာ ဆင်းလာခဲ့သည်တွင် ငိုသံသဲ့သဲ့ကို မြစ်ကမ်းဘေးဆီမှ ကြား
လိုက်ရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွားမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မြစ်ကမ်းဘေးသို့ပြေးဆင်းလာခဲ့ရာ မြစ်ကမ်း
ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ ငိုနေသောမေ့ကို အသည်းနှာ
ဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သားဇေ့ . . . သား”

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရပါသည်။

“မေမေ”

“ငါ့သားလေး ငါ့ဆီလာခဲ့တယ်၊ ငါ့သားလေး ငါ့ဆီလာတယ်၊
လျှောက်လေးနဲ့ ပြန်ပေါ်လာတာပါ။ သားကြီးဇေ့ . . . သား”

“မေမေရယ်၊ အဲ့လိုမျိုးမလုပ်ပါနဲ့ မေမေ။ သားရင်တွေ မှင့်
ထွက်တော့မယ်၊ မေမေ ဘာကြောင့် သားကိုမသိရတာလဲဟင်၊ သားက

ကွန်ရက်ပါ မေမေရဲ့။ မေမေရဲ့သားကြီး ကွန်ရက်ပါ။ သားက ဒီမှာလေး
ဘာကြောင့် ဒီမှာလာနေတာလဲ။ သားက ဒီမှာပါ မေမေရဲ့။ သားကို
သေချာကြည့်ပါဦး”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ သားရေ... သား၊ မေမေက
ဒီမှာ၊ သား ဘယ်မှာသွားရှာနေတာလဲ။ မေမေက ဒီမှာပါ။ သားကြီး
သားကြောက်နေပြီလား။ မေမေ ခုခံဆင်းလာခဲ့မယ်။ သားရယ်၊ သား”

ဟုဆိုကာ ရေထဲဆင်းမည်ကြံတော့ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြာ
ဝေသွားရကာ မေမေရဲ့ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“သားက ဒီမှာပါ။ မသွားပါနဲ့ မေမေရယ်။ ဆက်သွားရင်
မေမေသေလိမ့်မယ်”

“သေမယ်”

“မေမေသွားမယ်ဆိုရင် သားကိုသတ်သွားပါတော့မေမေရယ်”
ဟုဆိုတော့ ဒေါ်ဇာကြီးရဲ့မျက်နှာတွင် ခြောက်ခြားသွားကာ..

“သတ်မယ်၊ ဟင့်အင်း... မသတ်ဘူး၊ မသတ်ပါနဲ့၊ သား
လေးကိုမသတ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ အီးဟီးဟီး... ငါ့သားလေးကို မလုပ်
ကြပါနဲ့”

ဟုသာအော်ပြီး မေ့လဲသွား၍...

“မေမေ... မေမေ”

သူ့မှာပျက်ကျနေသော မေမေရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွေ့ချီကာ ကုန်း
ပေါ်သို့ပြေးတက်လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ... မေမေ”

သို့သော်လည်း မေမေက ထူးမလာခဲ့ပါ။ ဒါနဲ့ သူလည်းစိတ်
ပူပြီး မေမေကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“အဘ... အဘ ထပါဦး၊ မေမေဘာဖြစ်သွားသလဲမသိဘူး၊
ထပါဦး”

ဟုဆိုတော့ အဘမှာ အိပ်မုန်စုန်များနှင့် ထလာကာ မီးအိမ်
ကို ညှိလိုက်ပါသည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လာသလဲ လူလေး”

“မေမေကိုကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး”

ဟုဆိုတော့ အဘက လည်ပင်းကို စမ်းလိုက်၊ မျက်လုံးကိုဖြ
ကြည့်လိုက်နှင့် သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီးမှ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပင်ပန်းလို့နဲ့တူတယ်၊ သတိလစ်သွားမှ
ရတယ်။ နှာခေါင်းကို ရှူဆေးလေး တို့ပေးပါကွာ”

ဟုဆိုတော့ သူက ရှူဆေးဘူးကို ပြေးယူလိုက်ပြီး နှာခေါင်း

ကို တုံ့ပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာခင်မှာပဲ အားအူးအဲအဲနှင့်သတိရလာပြီးမှ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

အချိန်က စောသေးသည်မို့ အဘက ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါ သော်လည်း သူက အိပ်မရတော့၍ ခြံထဲဆင်းကာ ပေါက်တူးတစ်လက် နှင့် မြက်ပင်တို့ကို ရှင်းလင်းနေလိုက်ပါသည်။

ခဏအကြာတွင် အလင်းရောင်ရေးရေးကို မြင်ရစပြုလာခဲ့ ပါသည်။

သူက ခြံအပြင်ဘက်သို့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ချိုင့်လေး ကိုဆွဲ၍ သဘက်ကိုမြှူကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာပုံရသောမိန်းမ ပျိုကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

မိန်းမပျိုက သူ့ကိုမြင်တော့ ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“အစောကြီးပဲရော”

“အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီး ပြန်လာတာလေ”

“နေ့တိုင်း ချက်ပို့တာလား”

“ဆိုပါတော့ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဆွမ်းချက်နေချိန်က ဒီဘက်က အော်သံကြားတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်မ ချက်ချင်းပြေးလာပေ

မယ့် လမ်းက မှောင်သေးတော့ ကြောက်လို့၊ အင်း၊ ရှင့်ပုဆိုးတွေလည်း ရေစိုလိုပါလား”

ဟူသောစကားမှာတော့ သူက ပေါက်တူးကိုပစ်ချကာ သူမ ဘေးရှိတစ်လံအကွာမှ သစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“အမှန်က ငါ ဒီနေ့ခရီးထွက်မလို့ပါ”

“ရှင်!”

“ပေါ်နေတဲ့ကွင်းစကို ဆွဲထုတ်မလို့၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို ငါစိတ် မချနိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ်ကြီးက ခုတစ်လော တော်တော်ဆိုးလာ တယ်။ ခဏခဏအော်ငိုလာတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်တို့အိမ် ဧည့်သည်ရောက် နေတာမဟုတ်လား”

“အင်း၊ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ မိဘလိုပါပဲ”

ဟုဖြေပြီး သူမကိုကြည့်မိလိုက်တော့ ထင်းခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ သူမလည်ပင်းမှဆွဲကြိုးကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ မာထန်သွားရကာ ဆတ် ခနဲပင် ထိုဆွဲကြိုးကို သူမလည်ပင်းမှဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဒါဘယ်ကရတာလဲ”

ဟူသော သူ့ရဲ့ဒေါသနှင့်အမေးစကားကို သူမ ထိတ်လန့်သွား

ရသည်မှာ အမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်...

“အဒေါ်... အဒေါ်ကြီးပေးထားတာပါ”

“ဘာ!”

သူ အံ့သြသွားမိပါသည်။

မေမေက သိပ်မြတ်နိုးခဲ့သည့် ဒီဆွဲကြီးလေးကို ဘာကြောင့်

သူမကိုရက်ရက်ရောရောပေးလိုက်တာလဲ။

ဒီအချင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မေမေနဲ့သူမရဲ့ရင်းနှီးမှုကို သူသိသွားရပါသည်။

ထိုအခါကျမှ ဒေါသရောင်တောက်နေသော သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းမှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျသွားရပြီး ဆွဲသီးလေးရှိခလုတ်လေးကို နှိပ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်! ဒီလိုမျိုးဖွင့်လို့ရသလား”

ဟု တအံ့တသြလေးပြောလာသည်တွင် သူက ဆွဲကြီးထဲမှပုံလေးကို သူမကိုမြင်စေလိုက်ပါ၏။

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဒါ... ဒါ”

“ငါတို့မိသားစုလေး၊ ဒါက မေမေ၊ ဒါက မေမေ၊ ဒါက ငါ့ရဲ့

အမွှာညီအကျွ... ဒါက ငါ”

“ငါ့မေမေက အရမ်းလှတယ်နော်”

“အင်း၊ ဒါက အဒေါ်ကြီးပေါ့နော်”

“မယုံလို့လား”

“အံ့သြလို့ပါ”

“တစ်ခါတစ်ရံ ငါ့စိတ်တွေက ရိုင်းရိုင်းချင်ရိုင်းရိုင်းနေလိမ့်မယ်။ ဒါကို မင်းနားလည်ပေးပါ။ ငါက လူတွေကိုမယုံကြည်ချင်လို့ပါ။ ယုံကြည်မိရင် ယုံကြည်မိတဲ့လူက ဒုက္ခပေးလိုက်ရင် ဘဝတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိ စုတ်ပြတ်သွားတတ်တဲ့သာဓကကို ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိခဲ့ရတာမို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ထိန်းချုပ်ထားလို့မရတတ်ဘူး။ ငါ အခု မင်းကိုယုံကြည်မိသွားပြီမိန်းမယျို။ မင်းက ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်စကားပြောဖူးတဲ့မိန်းကလေးပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့စကားလုံးတွေက ရင့်သွားရင် ပြင်ဆင်နားထောင်လိုက်ပါ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ရိုးသားတဲ့ ရှင်မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ငါတို့မိသားစုဟာ တစ်မနက်ခင်းလေးမှာပဲ လူစိတ်မရှိတဲ့ သူတွေကြောင့် စုတ်ပြတ်သွားခဲ့ရတယ်။ ငါအိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာရော”

အကျွန်ုပ်က သွေးဆိုင်ထဲလဲနေပြီ။ ဖေဖေကို ဓားနှစ်ဖက်လိုက်ပြီး မေမေ့ကို အခန်းထဲဆွဲခေါ်သွားကြပြီ။ ငါဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကြောက် ဒုးလှုပ်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို ကပ်ထားတဲ့ ခြေထောက်ကိုတောင် မခွာနိုင်တော့ဘူး။ ဒါ့နဲ့မှာ လူတစ်ယောက်က လဲနေတဲ့ဖေဖေရှေ့မှာထိုင်ပြီး တစ်ခုခုပြောနေတယ်။ နောက်တော့ ဖေဖေ ခေါင်းညွတ်ကျသွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အဲ့ဒီလူက ငါ့ဆီပြေးလာခဲ့တယ်။ ငါဘာမှမသိတော့ဘူး။ ငါသတိရလာတော့ ငါက အဘရဲ့ဆီရောက်နေပြီ။ အဘက ငါ့ကိုမေးတယ်။ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်လုံးတည်းဖြေခဲ့တဲ့ ငါ့နာမည်ဟာ အကျွန်ုပ်လို့။ ဘာကြောင့် အဲလိုပြောခဲ့လဲသိလား၊ ကွန်ရက်ဆိုတဲ့ငါ့ကိုယ်ငါ မုန်းလို့ပဲ။ ငါက အကျွန်ုပ်အဖြစ်ပဲ ဆက်လက်ရပ်တည်သွားချင်တယ်။ အကျွန်ုပ်လို့ သွက်လက်ရဲရင့်သူတစ်ယောက်အဖြစ်ပေါ့။

“အကျွန်ုပ်က ရှင့်ရဲ့သူရဲကောင်းပေါ့”

“ငါတို့ရဲ့ဖေဖေက သူ့မိတ်ဆွေတစ်စုကိုသိပ်ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီယုံကြည်မှုက ငါတို့မိသားစုအသိုက်အမြွှာကို ဝါးဖြိုသွားခဲ့တယ်။ ငါ့ငါ့ကိုယ်ငါထက် အခြားဘယ်သူ့ကိုမှမယုံကြည်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါဟာ အကျွန်ုပ်ဆိုတာထက် အဘကို ဘာမှထပ်မံပြောပြခဲ့ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်

ကြာလာသည်နဲ့အမျှ ငါနားလည်လာတယ်။ လောကမှာ ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေလည်းရှိတယ်ဆိုတာလေ။ အဘက ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေပါ”

ဟုဆိုပြီး ပင့်သက်ရှိက်ကာ...

“စက်ရပ်နဲ့တူတဲ့ငါ့ကို အဘက လူတစ်ယောက်လို ပြုံးစေချင်တယ်။ ငိုစေချင်တယ်၊ ခံစားစေချင်တယ်။ အဘက ငါ့ရင်ထဲကိုတယ်မြင်ရမလဲ။ ငါ့ရင်ထဲက ငိုနေတဲ့မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို အဘက ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ။ အကျွန်ုပ်ကို ငါ ဘာကြောင့် သဘောကျလဲသိလား။ အကျွန်ုပ်က အရှည်ကြီးကိုမတွေးဘူး။ လတ်တလောကို ရဲရဲရင့်ရင့်ဆုံးဖြတ် လုပ်ဆောင်တယ်။ ငါကတော့ အဝေးကြီးကိုတွေးပြီး တွေဝေနှောင့်နှေးနေတတ်တယ်။ အကျွန်ုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ငါက ဘယ်တော့မှ အကျွန်ုပ်မဖြစ်လာနိုင်ဘူးဆိုတာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဗီဇဆိုတဲ့ အနက်နဲ့ဆုံးစိတ်တစ်ခုကို ပြောင်းလဲပစ်လို့မှမရတာ။ ဒါပေမဲ့ အကျွန်ုပ်လို့ဖြစ်ဖို့ ငါအမြဲကြိုးစားခဲ့ပါတယ်”

“လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ကောင်းတာလည်း ရှိသလို မကောင်းတာလည်း ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ အခြားလူနဲ့နှိုင်းယှဉ်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုတော့ လူတိုင်း ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းဆိုတာရှိကြလို့ပဲ။ ရေငုပ်
သမားက တောင်တက်ချင်မှတက်နိုင်မယ်။ အဲ့လိုပဲ တောင်တက်သမား
တိုင်းကလည်း ထင်းခုတ် မကျွမ်းကျင်ကြပါဘူး”

“မိန်းမချို”

“ဟင်”

“မင်းဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

“ရှင်!”

ရုတ်တရက်ပြောချလာသောသူ့စကားကြောင့် သူမမှာ ကြောင်
နသွားခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ပြောမိတဲ့ သူ့စကားကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ
မလုံမလဲဖြစ်သွားကာ ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထပြီး ပေါက်တူးကိုကိုင်
ကာ မြက်ပင်များကိုသာ ဆက်လက်၍ ရှင်းလင်းနေတော့ သူမမှာ
လည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့်ပင် ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမရဲ့နောက်ကျောလေးကို မခိုတရီလေးခိုးကြည့်ပြီး သူက
ပြုံးနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူမ သိလိမ့်မည်တော့မဟုတ်ပါ။

အခန်း (၁၅)

“ဟိုမိန်းကလေးက လူလေးနဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲ”

ဟုမြက်ပင်တွေကို သူနှင့်အတူ ရှင်းလင်းရေးလုပ်နေပါသော
အဘရဲ့အမေးစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ထူမှုသွားရပါ
သည်။

“စိတ်ရင်းသဘောလှမယ့်ပုံပါပဲ။ ရုပ်ရည်လေးကလည်း မဆိုး
ဘူး၊ လူလေး၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို သဘောကျတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ၊ အဘကလည်း”

“မရှက်ပါနဲ့ကွာ၊ အဘက အိမ်ထောင်မရှိပေမယ့်လည်း ကလေး

ရာကနေ ကြီးလာတာပါ။ လူလေးက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ။ ကောင်မလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ပြန်သွားတာ”

“အဘတို့တယ်”

“ရှက်သွားပြီနဲ့တူတယ်... အိမ်ဘက်ကို ပေါ်မလာတော့ဘူး ပြေးနေတဲ့လူကို လိုက်၊ ပုန်းနေ၊ ရှာ၊ ရှောင်နေရင် လိုက်တွေ့ပေါ့ကွာဟား... ဟား... ဒါမှ လူ့ဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကိုတွေ့ရှိမှာ”

“ဟာ၊ အဘကလည်း”

“အဘက မလည်းနဲ့၊ မယုံရင် ပြောသလိုလုပ်ကြည့်ပါလား ဆိုရိုးစကားတောင် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာတဲ့။ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်ရတာတဲ့။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ပြန်ပေါ်မလာပုံထောက်ရင် နေမျှားမကောင်းလို့လား။ သတင်းလေး ဘာလေး သွားမေးပါလား”

ဟုဆိုတော့ သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးလုပ်နေပေမယ့် မေမေကတော့ အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာပြီး...

“မိန်းမပျိုဆီ ငါလည်းလိုက်မယ်၊ ငါ မိန်းမပျိုကိုလွှမ်းတယ်။ တွေ့ချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ အဘက သူ့ကိုပြုံးစိစိကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအကြည့်ကြောင့် မလုံသည့်သူ့ရဲ့စိတ်မှာပို၍ အရှက်သည်းသွားရပါသည်။

ဒါကို အဘကလည်း မိုက်မိကာ...

“သွားလိုက်ပါကွာ၊ မင်းအမေလည်း သွားချင်နေတဲ့ဥစ္စာကို ထိုက်ဖို့လိုက်ပါကွာ”

ဟု အဘက လူငယ်တစ်ယောက်လို ရွတ်နောက်နောက်ဆိုတာ သူ့ကိုတွန်းလွှတ်နေ၍ သူ့မှာ ဖူးပွင့်ခါစ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကောင်လေးတစ်ယောက်လို ရင်ထဲ၌ နွေးနွေးကြီးခံစားရပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း မိန်းမပျိုကိုတွေ့ချင်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ချက်လည်းရှက်နေမိ၏။ မေမေရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး လာနေရပေမယ့် လှမ်းထိုက်တဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းက လူပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်နယ် တက်ကြွထန်ဆန်းနေရပါသည်။

မျက်နှာမှာလည်း ပြုံးစိစိနှင့် နှလုံးသားတွေ ကျွမ်းထိုးမိုးပျံ့ပင်သိင်းထိုး၍နေခဲ့ပါသည်။

မေမေက ပြုံးစိစိဖြစ်နေသောသူ့ကိုကြည့်ပြီး...

“ပျော်နေတာလား”

ဟုပင်မေးလာခဲ့ပါသည်။

သူက မေမေ့ကိုပြုံးပြလိုက်ပါ၏။

ဦးနော်ဝါး ပြောသောစကားတွေမှာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ သူ့
အပြုံးကို ဖန်ဆင်းနိုင်သောလူမှာ ဦးနော်ဝါးကိုယ်တိုင်မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူနှင့်မေမေက ယှဉ်ကာယှဉ်ခင်းခြံကျဉ်းလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
သည်တွင် ကြိုဆိုနေသောခြံဝင်း၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းက စိတ်ကိုဝေဝေဝေ
ဖြစ်စေခဲ့ရပါသည်။

“မိန်းမပျို မရှိဘူးထင်တယ်မေမေ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ မယောင်မလည်လေး ချောင်းကြည့်တော့
ပြတင်းပေါက်ကိုကျောပေးပြီး ထိုင်နေသောဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို တွေ့
လိုက်ရပါသည်။

“ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါလား”

ဟုလည်းနှုတ်မှ ဖွဖွရေရွတ်ကာ မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး...

“မသွားနဲ့စို့လား မေမေရယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးကြွေး
တယ်”

“ငါရှိမီးမယ်၊ မိန်းမပျိုနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ကလေးစာစပ်ယောက်လို ဆိုပြန်တော့ သူက မေမေ့ရဲ့ဆံ့
ကို လိုက်လျောဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေရပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင်...

“မိန်းမပျို... မိန်းမပျို”

ဟု အိမ်ရှင်ရဲ့နာမည်ကိုခေါ်ကာ အသံပေးပြီးမှ မေမေ့ရဲ့လက်
ကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်တွင် လှေကားရင်း၌ မိန်းမပျိုနှင့်
ဆုံမိပါသည်။

“ဟင်! အအေါကြီးပါလား”

“မေမေက မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့တာ”

“ဪ... ရှင်က မလာချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့လေ”

ဟုမျက်စောင်းလေချီကာ...

“လာလေ၊ ဒီမှာ ဦးပွင်းကြီးလည်း ကြွလာတာနဲ့ ဖိတ်ဆက်
ပေးရဦးမယ်”

ဟုအိမ်ရှင်က ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် ဖိတ်မန္တကပြု၍ သူတို့သား
အမိနှစ်ယောက်လုံးမှာ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားပြီး ဦးပွင်းကြီးကို ဦးသုံး
ကြိမ်တိုက်နှိမ့်ကာ ဦးပွင်းကြီးရဲ့မျက်နှာကိုဖူးလိုက်ချိန်မှာတော့ သူက
ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်သွားရပါတော့သည်။

“ခင်... ခင်ဗျား”

သူကိုယ်၌က ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားရသလို ထို

၁၈၄ ◻ ထယ်နိုင်

ဦးပွင်းကြီးမှာလည်း သူတို့သားအမိကို မမှိတ်မသုန်ပင် ဖျော့တော့
စွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ထိုဦးပွင်းကြီးမှာ တစ်ချိန်က ကိုအောင်သော်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဦး
ဖြူကြီးဆိုတာပါပဲ။

သူတို့သားအမိကို ဖျော့တော့စွာကြည့်နေပါသော ဦးပွင်းကြီး
ကို မဇာကြီးဆိုသောအမျိုးသမီးလည်း မြင်သွားကာ...

“အား... အား... လူယုတ်မာကြီး။ အား... သူ့ကိုမုန်း
တယ်၊ သားရေ... ကိုအောင်သော်၊ သား... သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ အား”

ဟုသာ အော်မိအော်ရာအော်ကာ မေ့လဲကျသွားသောမေမေ
ကြောင့်...

“မေမေ... မေမေ... မေမေ”

မေ့မျောနေသောမေမေ့ကိုပွေ့ချီလိုက်ပြီး မိန်းမပျိုကိုရော ထို
ဦးပွင်းကိုပါ ဒေါသတွေ ဝုန်းဝုန်းတောက်နေသောမျက်ဝန်းမျိုးနှင့် စိုက်
ကြည့်ကာ...

“တောက်!”

သူ ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ။

မှန်တိုင်းတစ်ခုအံ့နောက်ကွယ်တွင် ◻ ၁၈၅

တရားရေခြုံထားတဲ့ ဒီဦးဖြူကြီးကို သူ့ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။

အကျူ၊ ငါနေရာမှာ မင်းဆိုရင်ရော မင်းဘာလုပ်မှာလဲ။

မင်းဘာလုပ်မှာလဲ အကျူ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီလူယုတ်မာ

ကို ငါတွေ့ပြီ။ ငါဘယ်လိုလက်တုန့်ပြန်ရမလဲ အကျူ။ မင်းဆိုရင်ရော

အဲဒီအရေခြုံထားတဲ့ အဲဒီသင်္ကန်းဆိုတာရော မင်းဂရုစိုက်ဦးမှာလား။

ဒါကို မင်းချင့်ချိန်နေဦးမှာလား အကျူရယ်။

အခန်း (၁၆)

“ကွန်ရက်”

ဟု မှုမရဲလေးခေါ်လိုက်တဲ့ သူမရဲ့အသံက လည်ချောင်းဝ
တွင် တိမ်ဝင် အက်ရှင်နေရပါသည်။

သူက အသံလာရာဆီသို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်ကာ စူးစူးငါးငါး
ပင် သူမရဲ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“မင်းတို့တွေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးရေးထားတဲ့ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း
ငါတို့မိသားစုတွေက လိုက်သရုပ်ဆောင်ပေးရမှာလား။ မင်းပြန်တော့
မိန်းမပျို၊ နာစရာနုလုံးသားလည်း ငါ့မှာမရှိတော့ဘူး။ ငါ့မင်းကို ဘာမှ

၁၈၈ ◻ မယ်နိုင်

မလုပ်မိခင် မင်းပြန်တော့ မိန်းမပျို”

“အစောက ကျွန်မဘာကိုမှမသိခဲ့တာအမှန်ပါ ကွန်ရက်။ ရင်ထဲကစိတ်အတိုင်း နေလာခဲ့တာပါ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဇာတ်ဆရာက ဘယ်လိုဇာတ်ညွှန်းပေးလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“ဦးလေးကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ရှိခိုးမိသွားခဲ့တဲ့ ငါ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ခု ငါ့အမေက အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေပြီ။ ဘာများဘယ်လိုပုံနဲ့ ငါတို့ကို ထပ်နှိပ်စက်ဖို့ ဇာတ်ညွှန်းဆွဲပြီးပြန်ပြီလဲ။ ဟမ်း... ဘယ်လောက်ပဲ ဘုရားရေ ခြုံထားခြုံထား ငရဲဆိုတာကို ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့စားအောက်က လွတ်သွားရင်တောင် သူ့ကို တရားက ကြည့်မနေပါဘူး”

“ဦးပွင်းက နောင်တတွေကို ရင်မှာပိုက်ပြီး မချီမဆန်နေခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေကို ရှင်မှမသိတာ”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“ထိုက်တန်တဲ့ခံစားမှုက သူ့မှာရှိပြီးနေပြီပဲ။ ပြီးတော့ တရားဥပဒေရဲ့အဆုံးအမကိုလည်း ခံယူပြီးနေပြီ။ ရှင်နားလည်ဖို့သင့်ပြီ”

မုန်တိုင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်တွင် ◻ ၁၈၉

“ဘာ!”

တဖက်စောင်းနင်းပြောနေသော သူမရဲ့စကားလုံးများက သူ့ဒေါသကို ဆွပေးနေတာအမှန်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ သူမနား တိုးကပ်သွားပြီး...

“မေမေ့ကို မင်းနားမလည်သေးပါဘူး။ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မင်းတို့တွေ နားမလည်ကြသေးပါဘူး။ မင်းမှ ဘာကိုမှမခံစားရသေးတာကို။ ဟား... ဟား... ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မယ်လေ။ မင်းကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်သင်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်အကျိုးမှကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းရဲ့မွေးစားခင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ... ဟားဟား...”

ဟုဆိုကာ ရှေ့သို့ မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာ တိုးလာသည့် ကွန်ရက်ကြောင့် သူမမှာ လန့်ဖျန်သွားရတာအမှန်ပါ။

သားရဲတွင်းထဲရောက်ထိနေသော သမင်ပျိုလေးနှယ် သူမမှာ ခြူးလမ်းကိုစဉ်းစားရင်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ရှောင်ဖယ်လွှာခဲ့သည်မှာ နံရံနှင့်ကျောပင် ဖိကပ်၍နေခဲ့ပါသည်။

ရွေးချဲ့နေသော သူ့မျက်နှာနီရဲရဲက တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမနား
နီးကပ်လာသောအခါတွင် မူ သူမမျက်ဝန်းအစုံတို့ကို ပိတ်ချပစ်ပါတော့
၏။

မွေးစားဖခင်အပေါ်ထားရှိတဲ့ ကွန်ရက်ရဲ့အမုန်းများသာ ပြေ
လျော့မယ်ဆိုလျှင် သူမဘဝကို သူမ မနုဗြောတော့ပါချေ။

မျက်လုံးတစ်လုံးကန်းလျှင် တစ်လုံးအလျော်ပေးလိုက်လျှင်
ကျေပါတယ်ဟုဆိုလျှင် သူမဘဝကိုပေးခဲ့သော သူမရဲ့မွေးစားဖခင်
အတွက် သူမဘဝကို ပုံပေးလိုက်ချင်မိပါသည်။ သို့သော် အပျိုစင်ဘဝ
ကို တပ်မက်သော မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့ ဖြစ်
လာမည့် ထိုဆုံးရှုံးမှုကြီးကိုတော့ စိုးကြောက်မိပါသည်။

သူက မိုက်ရွေးရဲဆန်စွာပင် သူမကိုယ်လေးကို စေ့ခနဲပွေ့ချီ
ကာ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး သူမကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချကာ တစ်ခုခုလုပ်
ရန် ကြံစည်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“ဖြန်း! ခွေးထက်မိုက်တဲ့လူမိုက်... ဖြန်း!”

“မေမေ”

သူ အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ မေမေက သူ့ကို
စားတော့ပါးတော့မတတ် မျက်ဝန်းနီနီကြီးနှင့်စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခွေးလိုကောင်၊ မင်းက လူမဟုတ်ဘူး၊ ခွေး... ခွေး... ခွေး
လိုကောင်”

“မေမေ”

သူအံ့သြလွန်း၍ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင်ကို မျက်
ရည်တွေအရွှံ့သားနှင့် မေမေ့ကို တောင်းပန်သလိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မခေါ်နဲ့၊ အဲ့လိုအသံက မင်းနဲ့မလိုက်ဘူး၊ မခေါ်နဲ့”

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါမေမေရယ်၊ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ သား
အိမ်သစ်တော့ကို မထိန်းနိုင်လွန်းလို့ပါ။ သားကိုခွင့်လွှတ်ပါမေမေရယ်”

ဟုဆိုလိုက်ပေမယ့် နီကျင်သော မျက်ဝန်းစိုစိုမှာ သူ့အပေါ်
အိမ်သစ်ထွက်နေသည်ကို ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပါသည်။

သူသိပ်ကြောက်ပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်းမျိုးကို သူ့ထိတ်လန့်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ
အသိအာရုံထဲတွင် ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘဲ မေမေ့ရဲ့ခြေရင်းတွင် ထိုင်
ချကာ မေမေ့ရဲ့ခြေသလုံးကိုဖက်ပြီး...

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါမေမေရယ်၊ သားကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ သား
ဘာလုပ်ရမှာလဲမေမေ၊ သားရင်ထဲမှာ နာတယ်။ ဖေဖေ့ကိုရော အကျွ
ကိုပါသတ်ပြီး မေမေ့ကို ဒီလိုဘဝရောက်အောင်ပို့ခဲ့တဲ့လူကို သားတွေ

ပြီး သားဘာလုပ်ရမလဲ မေမေရယ်။ သားဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သားရင်ထဲ
ကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါ မေမေရယ်။ နှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်နေပြီ။ ဒီလူကို
သားသာ တစ်ခုခုမလုပ်ရရင် တမလွန်က ဖေဖေနဲ့အကျွန်ုပ်ကို သား
ဘယ်လိုမျက်နှာပြုမှာလဲ။ သားတို့မိသားစုကို ပျက်စီးအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့
ဒီလူကို သားက ဘာမှလက်တုန့်ပြန်လို့မရဘူးလား မေမေရယ်။ သား
ကိုပြောပါဦး။ သားရင်ထဲမှာ ဆူပွက်နေကုန်ပြီမေမေရယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သားကိုအသည်းနှာစွာစိုက်ကြည့်မိပါ၏။

သားရယ် မင်းက ငယ်ပါသေးတယ်။ မင်း လူအကြာကြီးလုပ်
ရဦးမယ်။ မင်းဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ သားရယ်။ မင်းကို မေမေက လူ
ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့
တဲ့အတွက် ငါက တာဝန်မကျေတဲ့အမေတစ်ယောက်ပါ။ မင်းအတွက်
ပါ သား။ မင်းသာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဒီအခေ
က ဒီထက်ရက်စက်တဲ့စကားလုံးရှိရင်တောင် အသည်းနှာခံပြီးပြောချင်
ပါတယ်။

မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်။ မင်းရဲ့စိတ်ကိုသိတာ
ပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းဘဝကို ကောင်းကောင်းရှင်သန်စေချင်တာပါကွယ်
ဟု သူမရင်ထဲမှာသာ ပြောမိလိုက်ပါသည်။

“ဟမ်၊ မေမေ၊ သား ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ
မေမေရယ်”

“ဟု လောင်ကျွမ်းစွာ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်လျှင်...”

“မင်းကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

ဟုသောစကားသံနှင့်အတူ အင်္ကျီအဖြူရောင် ကတုံးပြောင်နှင့်
လူတစ်ယောက်က လှေကားရင်းဆီမှ ဘွားဆန့်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုလူကြောင့် အားလုံးမှာ တဒဂ်တော့ကြောင်နသွားရပါသည်။

“ဝဋ်ကြေးရှိရင် ဆပ်နိုင်ရတယ်။ အဲ့ဒါမှ ငါအသေဖြောင့်နိုင်
မှာမို့ ခု ဒီကိုလာခဲ့တာပါ”

ဟုတည်ငြိမ်စွာပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
သော ဦးဖြူကြီး (ခေါ်) ဉူးကုသလကြောင့် အားလုံးမှာ မှတ်တက်နေမိ
ကြပါသည်။

“စော်ရဲလူက ကြီးမိန့်ပေးခံရတယ်။ ဉာဏ်လင်းလည် ထောင်
ထဲမှာပဲ သေသွားပြီ။ ငွေမောင်နဲ့ မြတ်လှလည်း တစ်ကျွန်းပို့ခံရတယ်။
အဲ့တော့ မင်းတို့ဒေါသဖြေစရာ ငါတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တယ်။
မင်းပေးသမျှအပြစ်ကို ခံယူဖို့ ငါလာခဲ့တာပါ။ ခု ငါသေဖို့အဆင်သင့်
ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနေ့ကိုစောင့်ရတာ... စောင့်နေရတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း

ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ငါသေပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ခဲ့ပါပြီ”

ဟု နောင်တကြီးစွာရနေပြီး တရားသဘောနားလည်နေသံနှင့်
ပြောလျှင် မောကြီးမှာ ဒေါသကို ဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နံရံမှ
ဓားကိုဆွဲလိုက်ကာ ထိုလူနား မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ တိုးကပ်သွားသည်ကို
သုက မယုံနိုင်စွာ မှင်တက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် မိန်းမပျိုကတော့
သူမရဲ့မွေးစားဖခင်ရဲ့ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ...

“ကျွန်မကိုအရင်သတ်လိုက်ပါ အဒေါ်ကြီး”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ပြောပစ်ပါတော့သည်။

သူမက မကြောက်မရွံ့ပင် ဒေါ်မောကြီး၏ဓားအောက်တွင် ရဲရဲ
ကြီးနေကာ...

“ကျွန်မဘဝကို ဒီမွေးစားအဖေကပဲ ပေးခဲ့တာပါ။ အဖေသာ
မရှိခဲ့ရင် မိန်းမပျိုဆိုတဲ့ကျွန်မက လမ်းဘေးမှာ ထပ်ပြတ်ပြီး သေပြီးနေ
တာကြာပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးရှင်က ကျွန်မရဲ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ မှူ
မလှသေဆုံးသွားမှာကို ကျွန်မက ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ ကြည့်နေနိုင်
ရမှာလဲ။ ကျွန်မကိုအရင်သတ်လိုက်ပါ အဒေါ်ကြီး”

“မိန်းမပျို၊ မင်းဖယ်ပါ”

“ဖယ်သား အဒေါ်ကြီး”

“မဖယ်ရင် မင်းကိုပါ ငါခုတ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်းဆိုလိုက်စဉ်မှာတော့ မိန်းမပျိုဆိုတဲ့သူမက
မျက်လုံးတွေကိုပိတ်ကာ ခေါင်းမောထားလိုက်ပါ၏။

ဒေါ်မောကြီးရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

သို့သော်လည်း ဒီဇာတ်မျှော်ကြီးကိုအဆုံးသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး
နေပြီမို့ မျက်ဝန်းတွေကိုစုံပိတ်ကာ ဓားကို လေထဲမြှောက်လိုက်ချိန်မှာ
တော့...

“မေမေ”

ဟုသောအသံကို လျှောက်ရင်းဆီမှာ ထပ်မံကြားလိုက်ရပါ
တော့သည်။

“မလုပ်နဲ့ မေမေ”

ဟုသောအသံနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာသောခြေသံ
က သူမနားတွင် ရပ်တန့်သွားကာ သူမလက်ထဲမှဓားမှာ ဆွဲလှမြင်းခံ
လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်!”

ထိုပြေးတက်လာသောလူကြောင့် အားလုံးမှာ မှင်တက်မိသွား

ကြပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ထိုလူမှာ ကွန်ရက်နှင့်ခွဲမရအောင် တူနေသူမို့ပါပဲ။

ကွဲပြားတာဆိုလို့ သန့်ပြန့်သော အဝတ်စားကောင်းကောင်းနှင့်

ကြည်ပိုင်းသောမျက်မှန်တစ်ခုကလွဲလို့ပေါ့။

သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကို သူကိုယ်တိုင် မပြောပေမယ့် အားလုံးမှာ ထိုလူကိုသိနေကြပါသည်။

“အကျွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ၊ အကျွပဲ ကွန်ရက်”

ဟုဆိုကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေခဲ့ကြပါ၏။

မောကြီးမှာ ကွန်ရက်ကိုကြည့်လိုက် သူမလက်ထဲမှတေးဆွဲထူ ယူသူကိုကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ မျက်မှန်တစ် ထားသော ထိုလူရဲ့ပါးပြင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းကိုင်ကာ...

“သား... သားလယ်”

ဟုသာ တစ်လုံးတည်းသာခေါ်နိုင်တော့ပြီး မျက်ရည်တွေ ဦး ပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကာ ထိုသားရဲ့လက်ပေါ်မှာပင် မေ့လဲကျသွား

တော့သည်။

“မေမေ... မေမေ... မေမေ”

ဟူသောခေါ်သံတွေက ညံ့လို့ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် မောကြီးမှာ

ဘာမှမကြားနိုင်တော့ပါချေ။

အခန်း (၁၇)

နားကျပ်နှင့် ပရက်ရှာကပ်ကိုသိမ်းပြီးမှ...

“အရမ်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သိပ်ကိုအားနည်းနေလို့ပါ။ မကြာခင် သတိရလာမှာပါ”

ဟုပြောနေသောအကျူကို ကွန်ရက်က လေးမောပြီးကြည့်နေခြင်းပါ၏။

အကျူက ကွန်ရက်ကို ဆွေးဆွေးလေးကြည့်ပြီး...

“မင်းမျက်လုံးက မေ့ခွန်းတွေအများကြီးရှိနေတာကို ငါမြင်နေတယ်။ မင်းနဲ့ငါ စကားပြောကြရအောင်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူနှင့်အကျူမှာ အတူတူပင် အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ အိမ်၏မျက်နှာစာရှိသစ်တုံးလေးမှာ အတူထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

အကျူက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ကာ အိတ်ကပ်မှတစ်ခုခုကိုထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ထံပေးလာခဲ့၍ သူက ယူကြည့်လိုက်ရာ မှတ်ပုံတင်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော မှတ်ပုံတင်ထဲမှ နာမည်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ အကျူ့ရဲ့မှတ်ပုံတင်ထဲတွင် ကွန်ရက်ဆိုသည့်

သူ့နာမည်က အစားထိုးဝင်ရောက်နေလို့ဖြစ်ပါသည်။

“အကျူ”

“အကျူဆိုတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ မသိတော့ဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာ ကွန်ရက်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့နာမည်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဦးဖြူကြီးသာ စိတ်ကောင်းမဝင်ခဲ့ဘူး၊ အမြင်မှန်မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ခုချိန်မှာ ငါတို့အရိုးတွေဟာ ဖေဖေနဲ့အတူ ဆွေးနေခဲ့ပြီ”

ဟုဆိုကာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အချိန်က သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတယ်နော်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အသွင်အပြင်တွေကို အဲဒီအချိန်က အများကြီးနှုတ်ယူပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်”

ဟုဆိုကာ ပို၍စူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကိုကြည့်စမ်း ကွန်ရက်၊ မင်းကိုမြင်နေရသလို မခံစားရဘူးလား၊ ငါကတော့ မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါလိုခံစားရတယ်”

“မင်းက အသက်ရှင်လျက်ရှိနေလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် မေမေ့ကို ဒီလိုအကြာကြီးပစ်ထားခဲ့ရတာလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းမှာတော့ သူက အစ်ကိုဖြစ်သူကိုသေချာစွာ အကဲခတ်ကာ...

“ဒါဆို မင်းနဲ့မေမေ တွေ့ဖြစ်ကြတာလည်း မကြာသေးဘူးလေ”

“မင်းဘယ်လိုသိလဲ”

“မင်းရဲ့မေခွန်းမှာ အဖြေက ငါနေပြီလေ၊ လေယူလေသိမ်းအရ ငါခံစားမိတာပါ။ မင်း ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ငါဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ နှစ်သက်အများကြီးကြာသည်ထိ မေ့နေခဲ့တယ်”

“ဘာ!”

“မေမေက စိတ်မိစီးမှုဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်ကိုမေ့ထားခဲ့တာပါ။ စိတ်ကြောင့်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဆန်းပြားတယ်၊ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ကိစ္စပဲ။ ကိစ္စအားလုံးကို ပြန်လက်ခံသွားတယ်။ ငါထင်တာကိုပြောရရင် သားအပေါ်ထားတဲ့ချစ်မေတ္တာကြောင့်ပဲ။ စိတ်က ကုသွားတာ။ မေမေကိုယ်တိုင်ကပဲ သူ့ရောဂါကိုကုသွားတာ။ ငါယူဆချက်ပြောရရင်တော့ ကိစ္စတွေ၊ ဖြစ်ပျက်မှုတွေနောက်မှာ သူဟာ သူမ မဟုတ်ချင်တော့တဲ့ စိတ်အားလျော့ခြင်းကြောင့်လို့ထင်တယ်။ မေမေနဲ့ငါက ဖြစ်ပျက်ပုံခြင်းမတူကြဘူး။ ငါကတော့ အရာအားလုံးကိုမေ့သွားခဲ့တယ်။ ကွန်ရက်ဆိုတဲ့နာမည်တစ်ခုက လွှဲလို့ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်က ငါ အကဲဆီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒါမှ ငါအားလုံးကိုပြန်သတိရခဲ့တယ်။ ငါက မင်းထက်ပိုပြီး ဦးဖြူကြီးကိုမုန်းတီးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့အသက်သခင်ကလည်း ဦးဖြူကြီးပါပဲ”

“ဘာ!”

“ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ကိုပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ ဖေဖေက ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ မင်းမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါ ဦးဖြူကြီးကြောင့်ပေါ့”

“အဆိပ်ပေးပြီး ဖြေဆေးပါ ပေးနေတာပေါ့”

“အမှန်က ဦးဖြူကြီးလည်း ဇော်ရဲလူတို့လိုလူမိုက်ပျိုးပါပဲ။ ငါဒေါသတွေ ငြိမ်းချမ်းလာတဲ့တစ်နေ့မှာတော့ သူက ငါ့ကိုပြောပြတယ်။ သူ့ရဲ့မိုက်မဲတဲ့စိတ်ကိုရပ်တန့်ပေးခဲ့တာက ငါတို့မိသားစုရဲ့ချစ်ခြင်းပေတ္တာတွေကြောင့်တဲ့။ သူ့ကို ငါတို့ကပဲ ဆုံးမလိုက်တာတဲ့။ ငါတို့ဟာ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေတဲ့”

“ဒီလေလုံးတွေအောက်မှာ မင်းက ဖျော့ပြောင်းသွားခဲ့တာပဲပေါ့”

“ငါနားလည်ပါတယ် နာကြည်မှုဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သိမှ ဖြေဖျောက်နိုင်တဲ့အရာပါ။ ငါ မင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး ဦးဖြူကြီးအကြောင်းပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေထားပါတော့၊ မင်းကရော ဘာလို့အကျူလို့ ဦးနော်ဝါးကို ပြောရတာလဲ”

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ ရှိလို့ပေါ့ကွာ”

ဟုဆိုတော့ ညီဖြစ်သူက အစ်ကိုလုပ်သူကို နားလည်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါလုံးဝထင်မထားတာက မင်းကို မေမေနဲ့အတူ တွေ့ရမိမိမယ်ဆိုတာပဲ”

“မင်းက ငါ့ကိုသေပြီထင်လို့လား”

“ငါ့စမ်းတယ်၊ မေမေကစိုသေးတယ်ထိုတာသိလို့ ငါပြန်လာတာပဲ၊ မင်းကိုတော့ လေ့ငေါ်တင်ပြီး မျှောလိုက်တာတဲ့။ သေသလား၊ ဂုဏ်သလား၊ မသိဘူးလို့ပြောတယ်။ ငါ့အတွေးထဲမှာတော့ ဒီလောကမှာ မင်းမရှိနိုင်လောက်တော့ဘူးလို့ တွေးထားတယ်။ ဪ ခါနဲ့ မင်း ဖေဆေဆီ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလား”

“ဘာ!”

သူ့အံ့သြသွားကာ အကျူကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်နေမိမိ အကျူက သူ့ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့ပြင်ကိုရောက်တော့...

“ငါ ဒီရွာကိုရောက်ရောက်ချင်း ‘ဖေဖေနဲ့အရင် စကားတွေ ပြောတယ်။ ဖေဖေကိုတောင်းပန်ခဲ့တယ်။ မင်းမှာလည်း ဖေဖေကိုတောင်းပန်စရာရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ဟိုးမှာ အိပ်စက်နေတာက ငါတို့ရဲ့ဖေဖေ ဦးအောင်သော်ပါပဲ”

ဟုဆိုကာ စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်က အုတ်ဂူခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ခုကိုညွှန်ပြလျှင် ထိုအုတ်ဂူကိုကြည့်မိတဲ့သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ မယုံကြည်

နိုင်ခြင်းတွေများစွာ ပြည့်နှက်နေရပါသည်။

တစ်နိုင်ငံနှင့်လမ်းလျှောက်လာရင်း ထိုအုတ်ဂူကြီးနားရောက်တော့ လူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ကြပါတော့သည်။

“ဟင်! ခင်ဗျား...”

ဟု ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ဆိုလိုက်ပေမယ့်...

ထိုလူကတော့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာပင် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးကိုကြည့်ကာ...

“ငါ့ကိုမင်းတို့သတ်ချင်လည်း ဒီအချိန်မှာ ငါသေဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါမသေခင် မင်းတို့မသိသေးတဲ့အကြောင်းကို ငါပြောပြသွားချင်ပါတယ်။ ကိုအောင်သော်လည်း နားထောင်လို့ရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ အဝေးကြီးကိုမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဲ့ဒီနေ့က လူယက်တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် မင်းတို့အိမ်ထဲခွင့်မတောင်းဘဲ တင်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဇော်ရဲလူက ကိုအောင်သော်နဲ့စကားတွေ အခြေအတင်ဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ပြောရမှာတော့ နားရှက်စရာပါ။ ငါတို့အဖွဲ့ထဲက ဉာဏ်လင်းနဲ့ ဇော်ရဲလူက မစာကြီးကို သဘောကျနေကြတယ်လေ။ သူတို့ရဲ့အကြံက ကိုအောင်သော်တို့သတ်ပြီး မစာကြီးကိုယူမယ်ပေါ့။ သူတို့အကြံတိုင်း သူတို့လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

ငါနဲ့စိန်လင်း၊ မြတ်လှကတော့ ငွေရချင်ရုံသက်သက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ အကျွန်ုပ်က ဒီပြဿနာထဲပါလာခဲ့ရတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကိုအောင်သော်က အသက်စွန့်ပြီး ဇနီးသည်ကိုကာကွယ်ချင်တယ်။ ဇနီးကလည်း ခင်ပွန်းကိုကယ်ထုတ်ချင်တယ်။ ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ကလေးကလည်း အမေဖြစ်သူကိုကာကွယ်ချင်တယ်။ ငါဟာ ကလေးလောက်မှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့သူပဲ။ အဲ့ဒီမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း ပြေးခွင့်သာပါရဲ့နဲ့ မိသားစုကိုပစ်ပြီးမပြေးဘဲ အန္တရာယ်ထဲတိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက မိုက်လို့မရဘူးလေ။ အဲ့ဒီချိန်မှာသာ မိုက်လိုက်ရင် ငါလည်း လေးယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါတို့က တစ်ဖွဲ့တည်းသားတွေလေ။ ငေးနေတဲ့ငါ့ကို ဒါတွေရှင်းပြီးလိုက်ခဲ့ဖို့မှာသွားခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီမှာ ငါ ဖြစ်ကမ်းဘေးကိုပြေးကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လျော့က အဝေးကြီးကို ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဒါနဲ့ ငါက သွေးအိုင်ထဲက ကလေးကို မြေမြှုပ်ဖို့ မလိုက်တော့ ကလေးက မသေသေးဘူးဆိုတာကို ငါသိသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ငါက ကလေးကိုမပြီး ဆေးဆရာအိမ်မှာ ဖိုက်ဆံတွေ မတန်တဆပေးပြီး အပ်ထားခဲ့ပြီး ငါပြန်လာတော့ မအကြီးက နေရာမှာမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ငါလည်း ဇော်ရဲလူမသိအောင် ကိုအောင်သော်တို့

သင်္ကြံလဲခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေပေးပြီး နိုင်းစေခဲ့တာပါ။ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး။ ကလေးကိုကယ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးဆရာအိမ်က ကလေးကို ဇော်ရဲလူတို့ မရိပ်မိအောင် မြို့ပေါ်ခေါ်ပြီး ဆေးကုသခဲ့တယ်။ ကလေးက အသက်မသေခဲ့ပေမယ့် အတိတ်မေ့သွားခဲ့တယ်။ ဒါ ငါ့အတွက် ကံကောင်းမှုတစ်ရပ်ပဲလေ။ တစ်နေ့မှာ ဒါ့ကို ဇော်ရဲလူတို့သိသွားပြီး ငါ့ကိုရန်ရှာလာကြတယ်။ အဲ့ဒီကလေးကိုပါ အစဖျောက်ပစ်ဖို့ ကြံစည်ကြတယ်။ ငါဘာလုပ်လို့လုပ်ရမုန်းမသိခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဆိုးဝါးတဲ့ ဓားပြမှုကြောင့် ရဲတွေက ဖိုက်စိပ်တိုက်လိုက်နေကြပြီလေ။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့မှာ ရွေးစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါ ကလေးကို သေချာအပ်နှံခဲ့ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး အဖမ်းခံခဲ့တယ်။ ငါနဲ့အတူ ဇော်ရဲလူတို့ အားလုံးကပါ ထောင်ထဲဆွဲခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ငါ ထောင်ထဲမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ နားလည်သွားခဲ့တယ်။ ထောင်က ထွက်လာတော့ နယ်တကာနဲ့ အောင် လှေပေါ်ပါသွားတဲ့ကလေးကိုရှာခဲ့တယ်။ မစင်ကြယ်တဲ့ ငါ့ဘဝတို့ ဆေးကြောရင်းနဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ အကျွန်ုပ်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ကလေးတို့ ငါ ခပ်ဝေးဝေးက တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မင်းဆိုပို့ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းဟာ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးချမ်းသာမှုပါပဲ။ မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ဘဝက

အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကိစ္စတွေက ကျင်လည်သွားပြီဆိုတော့
နောက်နှစ်ရက်ထိ ငါအသက်ရှင်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ ထာဝရတရား
ထိုင်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ အေးဆေးစွာထွက်သွားသဖြင့် သူ့မှာ ဝမ်းနည်း
ဒေါသကြီးနှင့်ပင် နေရာ၌ အပုံလိုက်ထိုင်ချပစ်ပါတော့သည်။

“မင်းငိုချင်နေတာပါ ငိုလိုက်ပါ။ ငါ့တုန်းကလည်း ငါအော်
အော်ပြီး ငိုပစ်ခဲ့မိတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငြိမ်းချမ်းမှုကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ပါ”

“ငါ့ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါကွာ... ဆူပွက်နေပြီ။ မေမေ
ကြောင့် ငါဘယ်လောက်ထိ ရင်နာခဲ့ရသလဲ၊ သိလား”

“သိပါတယ်။ ငါနားလည်ပါတယ်။ လူတွေအားလုံးထက် ငါ
က မင်းအပေါ် ပိုနားလည်ပါတယ်။ ငါတို့က အမြဲတစေအစ်ကိုတွေလေ”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သားမှာ ရင်းနှီးစွာပင် ရင်ချင်းအပ်တွေ
ဖက်လိုက်ကြပါသည်။

ပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေချာစွာကြည့်
ကာ...

“မင်း”

“ဘာလဲ၊ မိန်းမရပြီလားလို့မေးမလို့လား”

“အင်း”

“ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိသေးဘဲနဲ့ မိန်းမယူရမှာ
လား၊ မင်းတော့ မိန်းမမရသေးမှန်းငါသိတယ်”

“ငါတို့နဲ့နေမှာလား”

“ဒီရွာက ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းမှာ တာဝန်ကျတယ်လေ။
မင်းနဲ့ငါနဲ့ အရင်ကလို စစ်တိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ
က ဆရာဝန်နော်။ မင်းက သေနတ်ပစ်တော့”

“မင်းလုပ်ပြီး ငါ့ကိုချောက်တွန်းဦးမှာလား”

“ဟားဟား... သိပ်ကောင်းတဲ့နေ့တွေပဲ။ ကျေးဇူးပဲကွာ။ ခု
ချိန်ထိ မင်းအသက်ရှင်နေပေးလို့ တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါတို့ဘဝ
တွေက တစ်မျိုးပဲနော်။ မိတ်ဆွေကနေ ရန်သူဖြစ်သွား။ ရန်သူကနေ
မိတ်ဆွေဖြစ်လား။ နောက် ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ ထပ်တွေ့ရဦးမှာလဲ။
ဘဝဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်”

“ခါးလွန်းတယ်၊ မတန်ဘူး၊ ပေးဆပ်ရတာနဲ့ ပြန်ရလိုက်တာ
မတန်ဘူး”

“အဲ့ဒီစကားပြောဖို့က အချိန်စောနေပါသေးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မေမေ့ကားအောက်က ဟိုသတို့မိလေးကြောင့်လေ”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ပြုံးမိသွားကြပါသည်။

ထိုအပြုံးရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သူတို့မှလွဲ၍ မည်သူမှ မသိနိုင်ပါ။

အခန်း (၁၈)

မုန်တိုင်းရဲ့နောက်က လေပြည်ညှင်းလေးပဲဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရမှာပဲဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ သူတို့မိသားစုက စည်းစည်းလုံးလုံးဖြင့် မျှော်ရှင်စွာ ဆုံနေကြတော့ ထိုမြို့လေးတွင် ထိုမိသားစုရဲ့သတင်းက သင်းလို့ထုံလို့ နေပေတော့သည်။

သားတစ်ယောက်က ကျန်းမာရေးဆေးပေးခန်းက ဆရာဝန်၊ နောက်သားတစ်ယောက်က အမေဖြစ်သူရဲ့ဘေးတွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်၍နေ၍ ဒေါ်ဇာကြီးမှာ ခုတော့လည်း ပြည့်စုံ၍နေပေလေသည်။

အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သမုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဒေါ်ဇာကြီးမှာ ခုတော့ ဘုရားတရားနှင့်သာ အေးချမ်း၍နေလေတော့၏။

ကွန်ရက်ဆိုတဲ့အစ်ကိုလုပ်သူက အတိုးချကာ မေမေ့ကိုအနီး ကပ်ပြုစုပြီး နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပြုံးနေခဲ့သလို ခံစားချက်တွေမဲ့နေ ခဲ့ပြီမို့ မျက်နှာမှာလည်း ဝင်းပကာ အရောင်တွေတောက်ပနေ၍...

“အဘဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့ပုံစံက ဒီလိုပဲကွယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒီလို ပဲကွယ်။ နိမ့်ချီတစ်ခါ သာချီတစ်လှည့်ပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝကို အကျဉ်းချ မထားဘဲ ထွက်ပေါက်ရှာခဲ့တော့ ကေနိတွေ့တာပါပဲ”

“အဘ”

“အင်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲကွာ”

“အဘထွက်သွားဖို့စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်၊ မင်းသိတယ်”

“အဘက ထူးဆန်းတဲ့စကားတွေ ပြောနေပြန်ပြီလေ”

“သားသမီးနဲ့မိဘဆိုတာ ဘာလဲသိလား လူလေး”

ဟုဆိုကာ အဝေးသို့ငေးကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မိသားစုဆိုတာ အသိုက်အမြုံလေးတစ်ခုပဲ။ ငှက်မကြီးက ငှက်ကလေးတွေကို မွေးတယ်။ ငှက်ကလေးတွေက အတော့်အလက် မစုံသေးခင်ချိန်မှာတော့ အသိုက်အမြုံထဲမှာပဲ ငြိမ်သက်ပြီးနေကြတယ်။ အတောင်စုံပြီဆိုရင်တော့ ပျံသန်းတော့မှာပေါ့။ သူတို့ပျံသန်းနိုင်အောင် လို့ ငှက်မကြီးက အစားအစာတွေနဲ့ဖြည့်တင်းပေးရတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ငှက်မကြီးသာ အသိုက်အမြုံထဲမှာ ကျန်ရစ်ရသူပါပဲ။ အဘဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပါပြီ။ လူလေးရဲ့အပြုံးကိုလည်း မြင်နိုင်ခဲ့ပြီ”

“ဒီမှာပဲနေပါလား အဘရယ်”

“လူလေးသာ အဘဆီမရောက်ခဲ့ရင် အဘက အမြဲတစ် ယောက်တည်းနေရမှာပါပဲ။ အဘကို ခဏတာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်လာ လုပ်ပေးတဲ့လူလေးကို အဘကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဘ”

“လူလေးရဲ့သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ဆက်ပြီးရှာဖွေပါ။ ဒီပျော်ရွှင် မှုက အေးချမ်းပေမယ့် မပြည့်စုံသေးဘူး”

“ဘာလိုသေးလို့လဲ အဘ”

“လူလေးက အရွယ်ရောက်ပြီလေ။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန် တန်ပွင့် မဟုတ်ရင်တော့ အဲ့ဒီအပင်က အလကားပဲ။ အဆီဒီသီးဖြစ်ပါ

၂၁၄ ၀ မယ်ခိုင်

“ဟေ့၊ သီးခွဲမှ အဆိပ်ပင်လို့အမည်တပ်လို့ရမှာပေါ့”

“...”

“လူလေးကို ဘာအပင်လို့ အဘ သတ်မှတ်ရမလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ့ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“လူလေးက ရိုးတော့ အဘစိတ်ပူမိတာအမှန်ပဲ”

“ဘာကိုလဲ အဘ”

“ဈေးဝယ်တဲ့သဘောကို လူလေးနားလည်သလား”

“ဟမ်”

“ချိုချိုသာသာပြောတဲ့ဆိုင်က ပိုပြီးရောင်းကောင်းတယ်။ ဈေးချင်းတူရင်တောင် ချိုချိုသာသာပြောတဲ့ဆိုင်မှာ ပိုဝယ်ချင်ကြတယ်”

ဟုဆိုသော အဘစကားရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရုတ်တရက်တော့ သူ သဘောမပေါက်လိုက်ပါ။ ညနေပိုင်းတော့မှ အကျွန်ုပ်အတွက် ပြုံးပျော်၍ စကားပြောရင်း ပြန်လာသောမိန်းမပျိုကိုတွေ့တော့မှ သဘောပေါက်နားလည်သွားရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတမည်ကြီးခံစားနေရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အပင်တွေရေဖျန်းနေခြင်းကို ရုတ်တရက်ရပ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်တွင် ဘုရားခန်းထဲဝင်ဖို့ ကြံရွယ်နေသောမေမေနှင့် ဆုံမိကြပါ၏။

၂၁၅ ၀ မယ်ခိုင်

“သား၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမေမေ”

ဟုသာပြောပြီး ထွက်သွားသောသားကြောင့် သူမရင်ထဲက သိလိုက်ပါသည်။

သားက သေချာပေါက် တစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ဦးနှောက်ပြန်သွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါလားဟု ယုံကြည်စွာ တွေးပြီး သားဖြစ်သူကိုနှစ်သိမ့်ရန်အတွက် သားရဲ့အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ဂုတ်တုတ်ကြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသော သားကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“သား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

ဟုဆိုကာ သားရဲ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သားရဲ့လက်ဖမိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ”

“ဟင်”

“အဲ့ဒီထွဲကြီးကို ဘာလို့ မိန်းမပျိုကိုလေးလိုက်တာလဲ”

“မသိဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မိန်းမပျိုကို ရင်ထဲက ခြင်းနီးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲသား။ မိန်းမပျိုက လှကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမပြောင်ရှင်းနေသော မေမေလည်ပင်းကိုကြည့်ကာ အကြံတစ်ခုခုရသွားပြီးမှ အထုပ်လေးတစ်ခုကို ကုတင်အောက်မှ ထုတ်လာကာ အထုပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုနှိုက်ပြီး မေမေလည်ပင်းတွင် ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“လှတယ်၊ အရမ်းလှတယ်၊ ဒါ အရင်က မေမေဝတ်ခဲ့တဲ့ဟာပဲ”

ဟုဆိုတော့ မေမေက သူ့ကို အရည်ကြည်များလွှဲနေသော မျက်ဝန်းလေးနှင့်ကြည့်ကာ...

“ဘဝဒဏ်တွေ ဘယ်လိုပဲပေးခဲ့ပေးခဲ့၊ အသွင်အပြင်သာ ပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့် စိတ်ရင်းကတော့ အရင်တုန်းကလို နူးညံ့တုန်းပဲ”

“သားကိုယ်ပိုင်ရှာထားတာမဟုတ်ပေမယ့် မေမေ့ကို ပစ္စည်းအပ်စရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ သားရယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ရှုံ့အိတ်လေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လာကာ မေမေ့ကိုပြပါ၏။

မေမေက ဒီရှုံ့အိတ်လေးကိုမင်တော့ မျက်ရည်ကိုမထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပဲ ငိုပါတော့သည်။

“မေမေ”

“ဒါ... ဒါလေးက”

“မေမေ၊ သားကိုလွယ်ပေးလိုက်တာလေ”

“သားစွင့်မကြည့်ဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူက ခေါင်းသာခါပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ မေမေက သူ့ကိုပြန်ကြည့်ကာ အိတ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ ရွှေတိုငွေစလေးအချို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“သားက ငယ်တုန်းကလို မှန်မှန်ကန်ကန်ကြီးပါပဲ။ ရှေး၊ ဒါတွေကို သားယူထား၊ လိုတော့ သုံးလို့ရတာပေါ့”

“မေမေပဲ ယူထားပါ၊ သား မေမေ့ကိုပေးချင်လို့”

“အင်း၊ သားလက်ထပ်တဲ့အခါကျတော့ မေမေက သားကိုပြန်ပြီးလက်ဖွဲ့မှာပေါ့”

“သား မေမေနှဲ့ပဲနေမယ်မေမေ။ မေမေသာ သားအတွက် အကောင်းဆုံးပါ”

“အဲ့လိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သားရယ်”

“သား အခု သာယာချမ်းမြေ့နေပါပြီ”

“တဖွတ်ထိုးမလုပ်ဘဲ ချင်ချိန်ပြီးနေတတ်တဲ့သားရဲ့အကျင့်ကို”

မေမေကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သားသာ တစ္ဆတ်ထိုးစိတ်နဲ့ ကိုဖြူကြီးကို သတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မေမေတို့ဆီ ဒီလိုသာယာအေးချမ်းမှုလည်း ရောက် လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားကိုလည်းမသိလိုက်ရတဲ့ အတိတ်နဲ့အတူ အဲဒီအမှန်တရားကနေ ပျောက်ဆုံးနေလောက်ပြီ။ ပြီးတော့ ဒီလိုသာ ယာမူတွေလည်း မရှိနိုင်ဘူး”

ဟု မေမေက ချီးမွမ်းပြောဆိုတော့မှ တစ်ချိန်လုံး အကျွ.ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်စိတ်ကိုသာ သဘောကျခဲ့သောသူက ဒီတစ်ကြိမ်မှာပဲ သူ့ စိတ်ကို သူ့သဘောကျမိပါ၏။

“နှစ်တွေအကြာကြီး စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာက ငါ့သားပါပဲ။ မေမေ့ကိုကုသခဲ့တာလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်နေတဲ့သားမဟုတ်ဘဲ ငါ့သား လေးပါပဲ။ မေမေ့အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့သားရဲ့စေတနာတွေက မေမေ့အတွက် အစွမ်းအထက်ဆုံးဆေးထိုးအပ်ပါပဲ”

ဟု ပညာမတတ်သောသူ့ကို မေမေက အကျွ.ထက် တော် ပါတယ်ဟု ချီးကျူးလိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲသွားရပါသည်။

ဒါ ပေးပေးက ဆု စိတ်အားငယ်မှာစိုး၍ တမင်ပြောတယ်ဆို တာသိ၍ သူ့ရင်ထဲရှိခက်ကပ်သည် သူ့မှာလည်လိုက်မိ၏။

ပေးပေးက သူ့ပေးပေးက လိုပညာတတ်ပဟုတ်၍ သူ့အတွက်

ဝမ်းနည်းနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

သူ့ကြောင့်တော့ မေမေ့ကိုဝမ်းမနည်းစေချင်တာအမှန်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မေမေ့ကို ရဲရဲကြီးမျက်နှာချင်းဆိုလိုက်ပြီး...

“အကျွ.က သားရဲ့နာမည်နဲ့ ရပ်တည်နေပြီး သားက အကျွ. ရဲ့နာမည်နဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့တာပါ မေမေ။ ဖေဖေ တစ်ချိန်က ပြောခဲ့ဖူး ပါတယ်။ အကျွ.ဆိုတဲ့သားက ဖေဖေလို စီးပွားရေးလုပ်။ ကွန်ရက်က ဆရာဝန်ကြီးလုပ်လို့လေ။ အခုဖြစ်နေတာနဲ့မလွဲပါဘူး။ ဖေဖေလိုဖြစ် အောင် သားကြိုးစားမှာပါမေမေ။ မိသားစုကို ဖေဖေလိုပဲစောင့်ရှောက် မယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ပြီးသွားတဲ့မေမေ့ရဲ့အပြုံးတစ်ချက်က သူ့ကို ခွန်အားတွေပေးခဲ့သည်မှာအမှန်ပါ။

အခန်း (၁၉)

မေမေ ဘုရားရှိခိုးသံကြားတော့မှ သူက အိပ်ရာမှနိုးလာကာ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးမှ ညအိပ်အင်္ကျီလဲဝတ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင် လာခဲ့ပါသည်။ ထင်းတုံးလေးများကို တစ်တုံးနှင့်တစ်တုံးစေ့ပြီး မီးမွှေး လိုက်ပြီးမှ ဆန်ကို အိုးထဲထည့်ကာ ဆေးလိုက်ပြီး မီးဖိုပေါ်တင်လိုက် ပါသည်။ အိုးဆူလာတော့မှ လက်ခွနှင့်ကိုင်ကာ ချူပြီး မီးခဲရဲနှင့် မီးဖို ပေါ်ပြန်တင်ကာ ခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

သူစိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ခြံထဲမှသီးနှံအချို့ကိုခူးကာ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ မေမေ့ကို မီးဖိုခန်းထဲ၌ တွေ့လိုက်ရ၏။

“မေမေ ဟင်းချက်မလို့လား”

“အင်း၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းခံကြတာကို အမိချက်မလို့လေ”

“သား ချက်ပေးရင်ရော”

လုပ်ပါခဲ့တော့ သားရယ်။ သားပင်ပန်းလှပါတယ်။ နေ့ခင်း
ဘက်ဆို ခြံစိုက်ရတာက “လွယ်တာမှတ်လို့”

“မေမေ”

“အင်း”

“ညက အကျွန်ုပ် ပြန်မလာဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း၊ မွေးလူနာရှိလို့ မပြန်တော့ဘူးဆိုပြီး မိန်းမပျိုနဲ့အမှာ
ပါးခဲ့တာပဲ”

“မိန်းမပျိုက မကြာခဏနေမကောင်းဖြစ်ပုံရတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဆေးခန်းကိုချည်း ရောက်နေလို့ပါ”

“သားမသိဘူးလား။ မိန်းမပျိုက ဆေးပေးတာဝန်ယူထားတာ
လေ”

သူ လုံးဝမသိတာအမှန်ပါ။ ဒီအကြောင်းကို အကျွန်ုပ်ကလည်း
သူ့ကိုတစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးပါ။

“ကျောင်းဖွင့်ချိန်ဆိုရင်တော့ ကျောင်းဆရာမ။ ခုလိုကျောင်း
အားချိန်ဆိုတော့လည်း အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်တော့ဘူးပေါ့လေ”

ဟုဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလိုခံစားရပါသည်။

ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တွေရဲ့ကြားမှာ ပညာမတတ်သူမို့ သိမ်ငယ်
သွားမိတာလား။

“သားရဲ့ညီ ပြန်မလာခဲ့ရင်တော့ သားကပဲ ညီလေးကိုထမ်း
ချိုင့် သွားဖို့ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

ဟုဆိုပြီး အိမ်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာကာ မေမေရေချိုးရန်
အတွက် ရေကိုဖြည့်ပေးပြီး သုံးရေပါ ဖြည့်ပေးပြီးချိန်မှာတော့ မေမေက
ထမင်းချိုင့်ပြင်ပြီးနေ၍ သူက ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲကာ ဆေးခန်းရှိရာ ရွာ
လယ်လမ်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

လူစဲနေသော ထိုဆေးခန်းထဲ သူဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်
မှာ ထမင်းလက်ဆုံစားနေကြသော ညီဖြစ်သူနှင့် မိန်းမပျိုကြောင့် သူ
ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားခဲ့ရပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပြုံးပျော်လို့ပါလား။ လိုက်ဖက်လိုက်တာဟု
သူ့ရင်ထဲမှာ ထင်မိနေပါသည်။

“အဲ့တော့၊ ဆရာနဲ့ဆရာမက ရည်ငံနေကြသလားမသိဘူး နော်”

“နေနဲ့လ၊ ရွှေ့ပြောင်းပါဟယ်”

ဟု သူ့အနားပြတ်သွားသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲ ခံစားသွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုဆေးခန်းထဲသို့ မဝင်တော့ပါဘဲ နောက်ပြန် ဆုတ်၍ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေမိပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒီရွာကို စရောက်ချိန်က သူ ပထမဆုံးထိုင် ခဲ့ဖူးသော သစ်ပင်ကြီး၏အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“မောင်ရင် တွေ့ပြန်ပြီနော်”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သူ့နားလားထိုင်သောလူကြောင့် သူ ကြည့်မိလိုက်ရာ သူနှင့် ဒီရွာမှာ ပထမဆုံးဆုံစည်းခဲ့သူပဲဖြစ်၏။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထိုလူရဲ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို လုံးဝရင်း နီးနပ်နှင့် ဖော်ရွေနေလှပါသည်။

“မောင်ရင်တို့မိသားစုရဲ့အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒီမြို့မှာ တခမ်း တနားပဲဗျို့”

ဟုအစချီကာ သူ့ဘေးနားထိုင်ပြီး သူ့လက်ထဲမှချိုင့်ကိုကိုင်

လိုက်၏။

“ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ဟူသောမေးခွန်းကို သူ မဖြေချင်၍ ပြန်မဖြေပါ။

“ငါ့နာမည်က ဦးမြင့်ရွှေလို့ခေါ်တယ်ကွယ့်။ ငါ့ရဲ့အိမ်က ဟိုး ထိပ်မှာ။ တစ်ချိန်က မောင်ရင်ရဲ့ဖခင် ကိုအောင်သော်က အများကြီး ကူညီခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုအောင်သော်ရဲ့ကျေးဇူးက ငါ့အပေါ်မကင်းပါဘူး။ မောင်ရင် အချိန်ရရင် ငါ့ဆီလာလည်လို့ရပါတယ်။ သတင်းစုံစုံကြားရ တာပေါ့”

“ကျွန်တော် လာဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုသာ တိပြောချပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့၏။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက...

“သားပြန်လာလား”

ဟုဆိုပြီး ထမင်းချိုင့်ကို လှမ်းယူလိုက်တော့...

“ဟင်! ထမင်းတွေ”

“ပို့စရာမလိုတော့ပါဘူး။ သူက စားနေပြီ”

ဟုသာပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်ကာ ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက် ပါသည်။

မအကြီးက မသာမယာဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာကိုအကဲ
ခတ်ပြီး...

“သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“သားဟာ အသုံးမကျသူတစ်ယောက်လို ခံစားနေရတယ်
မေမေ။ သား အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်တယ်။ သားကို ခရီးထွက်ခွင့်ပေး
ပါ မေမေ”

“သားရယ်”

“သား မနက်ဖြန်ပဲ ခဏခရီးထွက်မယ် မေမေ။ သားလည်း
ဖေဖေလိုတော်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်”

“သား သဘောကျကျေနပ်မယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ”

“တောင်ပံဖြန့်ပျံသန်းချင်တဲ့သားရဲ့အတောင်တွေကို မေမေ
ချိုးမပစ်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားလောကကြီးက အကွေ့အကောက်
ပေါများတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံပါနဲ့။ သတိပီရိယရှိပါ သား။ ပြီးတော့
ရတာနာသုံးပါးကိုလည်း မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“သားညီကိုရော မပြောတော့ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ညမှပဲ အသိပေးတော့မယ်”

ဟုဆိုခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ သူ့အသိမပေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

မေမေရော၊ အကျူရော အိပ်ရာမှမနီးသေးခင်မှာ သူထွက်ခဲ့
တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အရက်ဆွမ်းကပ်ပြီးပြန်လာသော မိန်းမပျို
နဲ့ဆုံစည်းမိပါ၏။

သူက မိန်းမပျိုကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖြတ်ကျော်သွား
ဖို့ကြံရွယ်ပေမယ့်...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟူသော မေးမြန်းခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။

အဝတ်အိတ်ကြီးနှင့် ထွက်လာသောသူ့ကို မြင်ကတည်းက
ခရီးသွားမှာပဲဆိုတာ သိနေခဲ့ပါသော်လည်း မေးမိလိုက်ခြင်းရယ်ပါ။

“ခရီးထွက်မလို့”

ဟူသာ တိုတိတ်ဖြေပြီး ဖြတ်ကျော်မည်ပြုခိုက်...

“ငါ့ကို ခုချိန်ထိ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

ဒါ သူမေးရမယ့်မေးခွန်းပါ။

သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေက ရိုင်းစိုင်းသွားမိခဲ့တဲ့အတွက် သူက
မိန်းမပျိုကိုတောင်းပန်ချင်မိခဲ့တာပါ။ သို့သော် သူ့မှာ ထိုအခွင့်အရေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

မရှိခဲ့ဘူးလေ။

“ငါ့ပုံက အဲလိုဖြစ်နေလို့လား”

“အဲဒါဆို နင် ငါ့ကိုဘာလို့စကားမပြောတာလဲ”

သူပြန်မဖြေပါ။ သူမကိုကျောပေးပြီးမှသာ နေလိုက်ပါသည်။

“နင်သိပ်မုန်းတဲ့လူရဲ့ မွေးစားသမီးဖြစ်နေလို့လား။ ငါ့ရဲ့မွေးစားအဖေကို နင် အဲ့လောက်ထိမုန်းသလား”

ဟုသူမက မဆီမဆိုင်ဆိုလာခဲ့ပေမယ့် သူက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ အံ့ကိုကြိတ်၍သာ နေခဲ့ပါသည်။

“နင် ငါ့ကိုမုန်းနေသလားကွန်ရက်။ ငါ့ကိုမကြည့်ချင်လောက်တဲ့ထိ မုန်းနေသလား။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ နင်ပြောပါ။ ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောပါ”

ဟုပြောနေပေမယ့် သူက ဘာမှလည်းမပြော၊ သူမကိုလည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ငြိမ်သက်ပြီးမှသာ နေလိုက်ပါသည်။

သူ့ရဲ့မလုပ်မယှက်ပုံကြောင့် သူမရင်ထဲ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားရကာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင်...

“အဲဒါ နင်နဲ့အကျွန်ုပ့်ကွာခြားချက်ပဲ။ နင်ဟာ ဘယ်တော့မှ အကျွန်ုပ့်ဖြစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု စိမ်းစိမ်းကြီးပြောချလိုက်မိပါသည်။

“အကျွန်ုပ်က ရဲရင့်တယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တယ်။ အရာရာတိုင်းကို စိတ်ထဲရှိသလိုလုပ်ဆောင်တယ်။ နင်အားကျခဲ့ရတာလည်း ဒါပဲမဟုတ်လား။ မှတ်ထား ကွက်ရက်။ နင်ဘယ်တော့မှ အကျွန်ုပ့်မဖြစ်လာနိုင်ပါဘူး”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမဘက်သို့ သူ့မျက်နှာကြီး ချာခနဲ လှည့်လာခဲ့ရပါသည်။

အရိုင်းဆန်နေသော သူ့မျက်ဝန်းရင့်ရင့်ကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

သူက သူမထံသို့ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာခဲ့ပြီး ရဲရင့်ရင့်ပင် သူမကျောလေးကိုဆွဲယူကာ သူမရဲ့ပါးပြင်နုကို ကြမ်းရှုရှာ နမ်းပစ်လိုက်၏။

သူမမှာ ထိုအပြုအမူအတွက် မှင်တက်သွားနေမိစဉ်မှာပင် သူ့ရဲ့ကျောပြင်က သူမနှင့်ဝေး၍သွားခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၂၀)

တစ်ပတ်မျှကြာပြီမှ ဒီရွာကိုခြေချမိချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ဘတ်
တစ်ခုလုံး နွေးခနဲခံစားလိုက်ရပါသည်။

ထိုတဒဂ်အပြုအမူအတွက် သူမအပေါ် အားတုံ့အားနာခံစား
နေရပါသည်။

သူလုပ်ချင်ရာလုပ်မိပြီးမှ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို
ရှက်သလိုကြောက်သလိုကြီး ခံစားနေရပါသည်။

အဲဒါဆို သူမကိုရောင်နေရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဆိုးနေ
မယ့်သူမကို တောင်းပန်ရမှာလား။

သူ ဒါကို မဆုံးဖြတ်တတ်ပါ။

ကံကြမ္မာက သူ့ကိုစမ်းသပ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူရင်မဆိုင်ရဲ
သောသူမက သူ့ရဲ့ရှေ့တည့်တည့် ကိုက်တစ်ရာအကွာအဝေးတွင် သူ
နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး လာနေခဲ့ပါသည်။

သူရင်တုန်သွားရပါသည်။

သူမကို ဘာပြော၍ပြောရမှန်းမသိပါ။

သူမက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ့ပါးကိုရိုက်ခွဲလေမလားဟု ရင်
တမမနှင့် လျှောက်နေရတာမို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက မခိုင်တခိုင်ဖြစ်နေ
ရပါသည်။

သူမနားရောက်ခါနီးလေး ဒူးတွေက ချောင်ကျချင်လေဖြစ်နေ
ရပါသော်လည်း မိမိစိတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်အားပေးလိုက်ပါသည်။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် သူမပါးရိုက်လျှင်လည်း ခံမယ်ဟု ရဲရဲရင့်ရင့်ပင် ရင်ဆိုင်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ အနည်းငယ်ရဲရင့်လာခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမနားသို့ ရဲရဲကြီးချဉ်းကပ်လာပြီး သူမနှင့်
ဆုံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေထောက်ကိုစုံရပ်ကာ မျက်စိကိုပိတ်ချ
ပစ်ပါတော့၏။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူမရဲ့ရိုက်ချက်ကို ခံယူစို့အသင့်ပဲဟူ၍

ဖြစ်ပါသည်။

သူမမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်းနီးကပ်လာတဲ့သူကြောင့် ရင်
တုန်ရလွန်း၍ သူ့ကိုမကြည့်မိအောင် အားတင်းကာ မျက်စိကိုစုံပိတ်
ပြီး သူ့ကိုဖြတ်ကျော်လာမိပါသည်။

ခြေစုံရပ်ထားမိသည့်သူ့ရဲ့ခြေထောက်မှာ အချိန်အနည်းငယ်
ကြာသွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အပေါ်သို့ ဘာသက်ရောက်မှုမှရှိမလာ၍
ပိတ်ထားသော သူ့မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် သူမ
က ရှိနေတော့ပါ။

သူ အနည်းငယ်အံ့သြသွားရကာ နောက်ကျောဘက်သို့ပြန်
လှည့်ကြည့်တော့ သူနှင့်တော်တော်အလှမ်းကွာနေပြီဖြစ်သော သူမရဲ့
ကျောပြင်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။

သူမရဲ့ကျောပြင်ကို သူ့ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမက သူထံ
ချာခနဲလှည့်ကြည့်လာ၍ သူ့မှာကြောင်တက်တက်နှင့်ပင် မျက်နှာကိုကွက်
ခနဲလှည့်ပစ်လိုက်ရ၏။

သူမ သဘောကျသွားမိပါ၏။

ဒါ သူမကို သူငေးကြည့်နေခဲ့လို့လား။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မချင့်မရဲဖြစ်ရပါ၏။

“ဘာကြောင့် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တာလဲ။ ဟွန်း... သေ

စမ်း”

ဟုဆိုကာ မိမိရဲ့ဦးခေါင်းကို မိမိရဲ့လက်ဖြင့်ရိုက်ပစ်မိပါ၏။

ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော သူမရဲ့မျက်နှာကို ကြိုးစားပြီး တည်ပစ်

လိုက်ပါ၏။

သူမ ဆေးခန်းသို့ရောက်တော့ ဆရာက လူနာအချို့နှင့်အလုပ်
ရှုပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူမက ထမင်းချိုင့်လေးကိုချကာ ကူညီဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေ

ဟန်နှင့်ရပ်နေတော့...

“အပြင်ဘက်က လူနာတွေကို အဖျားတိုင်းထားပါ”

ဆိုတာနှင့်ပင် သူမတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်သွားကြပါတော့
သည်။

နေ့လယ်ထမင်းစားနားချိန်ကျမှ သူမက ပါလာသောထမင်း

နှင့်ဟင်းကိုပြင်ဆင်ကာ...

“ဆရာ၊ ထမင်းစားဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ဟုဆိုတော့ ဆေးစာရင်းတွေလုပ်နေသော သူက လုပ်လက်စ

ကို အပြီးသတ်ကာ လာခဲ့ပါသည်။

သူက ဇွန်းကိုကိုင်လိုက်ပြီး ဟင်းကိုနှိုက်လိုက်သည်တွင်...

“ကွန်ရက်၊ သူပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဒီဆေးခန်းကိုအလာ လမ်းမှာ အိတ်ကြီးနဲ့ပြန်လာတာကို
တွေ့လိုက်တာ”

“တွေ့လိုက်တာဆိုတော့ မနှုတ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့ကြဘူးဆိုတဲ့သဘော
ပေါ့”

“သူက ကျွန်မကိုစကားပြောချင်ပုံမရဘူး”

“ဒီကောင်က ဒီလိုပါပဲ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်မှမဟုတ်ဘူး။
စကားကိုနည်းတာပါ။ ဒါ သူ့အကျင့်လေ။ ငယ်ငယ်တည်းက ဒီအတိုင်း
ပဲ။ ကိုယ်က ချောက်တွန်းလိုက်လို့ အဆူခံရရင်လည်း ဘာဖြေရှင်းချက်
မှမပေးဘူး။ စကားနည်းတယ်၊ အနိုင်မတိုက်ဘူး၊ အလျော့ပေးလွယ်
တယ်”

“ဆရာကရော”

“ကိုယ်ကတော့ သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

၂၃၆ ၉ မယ်ခိုင်

“ဒါကြောင့် ဆရာကို သူ့အားကျခွဲတာထင်တယ်”

“ဟမ်”

“သူပြောပြတဲ့ အချို့ချို့အကြောင်းအရာလေးနဲ့ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်တာပါ”

“မိန်းမပျိုနဲ့ ကွန်ရက်က သိပ်ကိုရင်းနှီးကြမယ့်ပုံပဲ”

“ရှင်”

“ဪ၊ ကိုယ့်စကားက တခြားအဓိပ္ပာယ်ရသွားရင် ဆော့နိုးပါ။ ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ”

ဟုဆိုတော့မှ မညီညာလှတဲ့ သူ့မခံစားမှုတွေက ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

“ကွန်ရက်က သိပ်စကားမပြောဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူပြောလိုက်တဲ့စကားတိုင်းကလည်း ရင်ထဲကလာတာပါ။ သူက စကားကိုလှအောင် မပြောတတ်တာပါ”

“ဆရာတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ကိုဘာမှမတူဘူးနော်။ ကွန်ရက်က သူများကိုစိတ်မဝင်စားဘဲ အေးအေးကြီးနေတတ်တယ်။ ဆရာက သူများတွေကိုစိတ်ဝင်စားပြီး သူများရဲ့စိတ်ခံစားမှုကိုတွေးတယ်”

“သတ်မှတ်ချက်က စောနေပါသေးတယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ကျန်းမာရေးဆရာဝန်လေ။ ဒါ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလိုနေတာ မဆန်းပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို အပြင်ပန်းကကြည့်ပြီး မှန်းလို့မရဘူး။ သူ့ကို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ်တောင် နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လွယ်လဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို အကုန်သိဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့။ မင်းကို ကိုယ်တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွာထဲမှာ သတင်းတွေပွနေတာကို မင်းလည်းကြားမိမှာပါ”
ဟုဆိုတော့ သူမက ငြိမ်သက်၍နေခဲ့ပါသည်။

“သူတို့တွေပြောကြသလို ကိုယ်တို့အတည်တွဲရအောင်လား”

“ရှင်”

“ဒီစကားက မလေးနက်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ပြင်ပြောင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ကစကားတစ်ခွန်းထက် ရင်ထဲမှာပိုလေးနက်တယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိထားပေးပါ။ ကိုယ်လည်း သူ့ရဲ့ညီမို့ ဒီလိုစကားမျိုးကို သိပ်လှအောင် မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး မင်းကိုပြောတာ ပထမဆုံးပါပဲ။ ကိုယ် မင်းကိုလက်ထပ်ချင်တယ်။ ကိုယ်တို့က အချို့

တန်ပြီလို့တွေးမိလို့ပါ။ မင်းစဉ်းစားပါ။ မင်းမနှစ်သက်တဲ့ဖြစ်ချက်ရှိရင် ပြောပါ... ကိုယ်ပြင်ပါ့မယ်။ ကိုယ်စောင့်နေပါ့မယ်။ မင်းဆုံးဖြတ်ပြီး တဲ့နေအထိပေါ့။ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကြင်ယာဘက်ဖြစ်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းနေပါ့မယ်”

ဟု လက်တွေ့ဆန်ဆန်ပြောနေသော ထိုလူငယ်ချောချော ကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ မတင်မကျကြီးခံစားနေရ ပါသည်။ ဒါ သူမကို ရည်းစားစကားပြောတာပေါ့။

သူလိုဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ရည်းစားစကားပြောနည်းက ဒီ လိုတဲ့လား။

မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားစကားမဟုတ်ဘူး။ ဒါ သူမကိုလက်ထပ် ခွင့်တောင်းနေတာ။

အဲ့ဒီလိုပြောတာက အဆင့်ကျော်နေပြီလို့တော့ ထင်ပါသည်။

အဲ့ဒီလိုလည်း စွပ်စွဲ၍မပြောနဲ့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အချိန် တန်ပြီလို့တွေးမိလို့တဲ့၊ မင်းစဉ်းစားပါတဲ့။

ဒါပညာတတ်တစ်ယောက်ရဲ့ချုပ်ကိုင်မှုလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီးမှ ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း က ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဒီကမ်းလှမ်းမှုကို သူမက ရင်ခုန်ရဦးမှာတဲ့လား။

သူမ စိတ်တိုမိပါသည်။

သို့သော်လည်း သူမလေးစားရသော ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ် နေ၍ ယုန်ဖြူမလေးအတိုင်းပင် သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့၍နေခဲ့ပါသည်။

သူက သူမရဲ့လက်ကို ဖွဖွလေးဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်မျှော်လင့်နေပါ့မယ်၊ အဖြေကောင်းတစ်ခုကိုပေါ့”

ဟု စူးနစ်ရီဝေစွာစိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်းပြောသွားတဲ့သူ စကားကြောင့် သူမရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဗလောင်ဆူသွားရပါသည်။

သူမကို ဘာဖြစ်လို့များ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးက အဲ့လို အကြည့်မျိုးတွေနဲ့ နှိပ်စက်ချင်တာလဲ။

သေစမ်း! မိန်းမပျို၊ သေလိုက်စမ်း! ဟုသာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ သည့် မိမိရဲ့စိတ်ကို အပြစ်တင်လိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

“မင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ ထမင်းစားရန်ပြင်နေသောသူ့မှာ ဘယ်ဟင်းခွက်
ကို နှိုက်ရမုန်းမသိဖြစ်သွားရပေမယ့် မေမေက သူ့ကိုပြုံး၍ကြည့်ပြီး

“အချိန်တန်ပါပြီကွယ်၊ သားတို့အရွယ်ရောက်ပါပြီ၊ ဒါကိုစဉ်း
စားသင့်ပြီ။ ဘာလဲ... သားငယ်က တွေ့နေပြီလား”

“ရှေ့ကာက ပိတ်ရင်ထားတော့ ကျော်တက်ဖို့ခက်နေတဲ့အခြေ
အနေပါ မေမေရာ”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ကလေးပြောလျှင် အားလုံးမှာ သူ့ကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြပါသည်။ သူက ဒါကိုရှက်သွား၍ တွေ့ကရာဟင်း
ကို ဇွန်းဖြင့်ကော်ကာ စားမယ်ကြံတော့ ထိုဇွန်းကို ညီဖြစ်သူက ဆွဲ
ထားပါ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါစားမလို့လေ”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ့မှာ ရှိနေပြီထင်တယ်”

ဟုစတော့ သူ့မှာ ပို၍ရှက်သွားရပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ... ဘယ်ကလဲ”

ဟု ညီဖြစ်သူက စနေပေမယ့် သူက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ပြုံး
စိစိလုပ်ကာ...

“မင်းကရော ရှိနေလို့လား”

“အချိန်တန်ရင်တော့ သိရမှာပေါ့”

“ငါလည်း အချိန်တန်ရင် သိရမယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း၊ ငါပြောတဲ့တိုင်း လိုက်မပြောနဲ့”

ဟုဆိုကာ ငယ်သေးတဲ့အရွယ်များလိုပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
စနေနက်တော့ မေမေက...

“မေမေ့အရွယ်လည်း မြေးတွေနဲ့နေရမယ့် အရွယ်ရောက်ပါ
ပြီ၊ ဆည်းလည်းခံလေး ကြားချင်တယ်။ သား သမီး မြေး မြစ်ဆိုတာ

အိမ်ရဲ့ဆည်းလည်းလေးတွေပဲ”

“ဒါပဲနော် မေမေ၊ အဲ့ဒီဆည်းလည်းလေးကို သားဖန်တီး
လိုက်ရင် အဲ့ဒီခေါင်းလောင်းကြီးကိုဖြုတ်ပစ်ရမယ်”

“ခွေးကောင်”

ညီဖြစ်သူက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ထိုသို့စလျှင် အစ်ကိုလုပ်
သူမှာ ပြုံးစိစိနှင့်...

“အမှန်က မေမေက သားတို့ကို မိန်းမပျိုနဲ့သဘောတူတာ
ကွယ်။ မိန်းမပျိုက ရုပ်ရည်လည်း သင့်တယ်။ အကျင့်စာရိတ္တလည်း
ပြောစရာမရှိဘူး။ စိတ်ထားလေးကလည်း လှတယ်။ သားတို့သဘော
မကျကြဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးနေမှုကို မိခင်လုပ်
သူက ဘယ်သိလိမ့်မလဲ။

“ဒါပေမဲ့ သားတို့ရွေးချယ်လာတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမဆို
မေမေလက်ခံမှာပါ။ သားတို့ကို မေမေယုံပါတယ်။ ကောင်းတဲ့မေမေသား
တွေရဲ့မိန်းမလည်း ကောင်းမှာပဲ။ ဪ၊ ထမင်းစားပြီးရင် မိန်းမပျို
ဆီ ဟင်းသွားပို့လိုက်ဦး၊ သာကြီး။ ငါးကလေးမီးအုံးကို မိန်းမပျိုက
သိပ်ကြိုက်တာကွယ်”

ဟုဆိုတော့ အကျွန်ုပ်မှာ...

“သားသွားပို့လိုက်မယ်လေ။ သား မိန်းမပျိုကိုပြောစရာရှိနေတာ၊ အဲ့ဒါသွားမယ်လို့ စဉ်းစားထားတော့ လမ်းကြိုတာပေါ့”

ဟုဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စားလက်စကို လက်စသတ်ကာ...

“သား ပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ ထမင်းခိုင်းမှ ထရပ်လိုက်တော့ မိခင်လုပ်သူမှာ သားကိုအကဲခတ်ပြီးမှသာ စားလက်စကို ဆက်စားနေလိုက်ပါ၏။

“သားလည်း ပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ယောက်ပါ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ဇာကြီးမှာ ရင်ထဲပူသွားရပါသည်။ အနောက်လှေကားဘက်ဆင်းသွားသော သားကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အရှေ့လှေကားဘက်သို့ ချိုင့်ကိုင်ပြီး ထွက်သွားသောသားငယ်ကိုလည်းကောင်း ဆွေးမြေ့ရှိစေကြည့်ပြီး သက်ပြင်းပူကို တနင့်တဖိုးရှိုက်လိုက်မိ၏။

ငယ်ရာမှ ကြီးလာသောသူမလည်း တစ်ခုခုကို ရိပ်မိကောင်း ရိပ်မိပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၂၂)

“ကိုယ်ပြောတာကို စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ရှင်! ”

“ကိုယ့်ကိုငြင်းစရာအချက်တွေရှိနေလို့ အချိန်သွဲ့နေတာလား”

ကိုယ်က လိုအပ်ချက်သိပ်များနေသလား”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားချင်သေးလို့ပါ”

“စဉ်းစားဖို့လိုသေးသလား”

“တစ်ဘဝလုံးစာဆိုပါ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နားလည်ချင်တယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်မစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတယ်”

ဟု တကယ်ပဲ ရှုပ်ထွေးနေပုံမျိုးနှင့် နဖူးကြောလေးများ တင်း
နေသည့်သူမကို သူ့အကဲခတ်နေမိပါသည်။

သူမက တစ်ခုခုကိုအပြင်းအထန်စဉ်းစားနေပုံမျိုးနှင့်...

“ကျွန်မ ဆေးပညာစာအုပ်တစ်ခုမှာ ဖတ်ရတာတစ်ခုရှိတယ်။
အမြွှာတွေအကြောင်းပေါ့။ အမြွှာတွေဟာ တခြားမောင်နှမသားချင်း
ထက် ပိုပြီးစိတ်ချင်းနီးစပ်တယ်တဲ့။ အကြိုက်ချင်းလည်းတူတယ်။ တစ်
ယောက်ရဲ့ခံစားမှုကို တစ်ယောက်က အလိုလိုသိနေတတ်တယ်တဲ့။ အဲ့
ဒါ တကယ်ပဲလားဟင်”

“အင်း၊ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မကတော့ သိပ်မယုံချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဆရာနဲ့ ကွန်ရက်ကြောင့်ပေါ့။ ရုပ်ချင်းသာ ချွတ်စွပ်တူနေ
ပေမယ့် နေပုံထိုင်ပုံ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ စကားပြောပုံတွေဟာ ဘယ်လိုမှ
ဆက်စပ်လို့မရအောင် ခြားနားနေတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးအကြည့်

တွေ ဆရာက နှည့်သိမ်းမို့သလောက် ကွန်ရက်က အရိုင်းဆန်တယ်”

“ဟား... ဟား၊ ဘာများလဲလို့ကွာ။ ဒါတော့ ဖြတ်သန်းခဲ့
ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ချင်းမှမဟုတ်တာ”

“ပြီးတော့ ဆရာပြောဖူးတယ်လေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆရာ
ကိုယ်တိုင်တောင် ကွန်ရက်ကိုနားမလည်ဘူးလို့”

“အင်း”

“ကျွန်မ ကွန်ရက်ကိုနားလည်ချင်တယ်”

ဟု မထင်မှတ်ဘဲ ပြောချလိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့ထံမှ စကား
သံတို့က ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါသည်။

“စကားကို မပြောချင်သလိုလိုနဲ့ပြောတာက ဘာသဘောလဲ။
ကပ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းတမ်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မသိကျိုးနွံပြုတတ်တာက
ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ဘယ်အကြောင်း
အရာမျိုးကို အလေးအနက်အထားဆုံးလဲ”

ဟု စိတ်ပါလက်ပါကြီးပြောကာ နဖူးကြောလေးများပင် တွန့်
ခွေနေပါသောသူမက သိပ်ကိုစိတ်ရှုပ်ထွေးနေမှာပဲဆိုတာ သိသာလွန်း
လှပါသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံ သူနဲ့ပေါင်းသင်ဆက်ဆံရတာက အရှုံးလို့ပဲ။

မမျှော်လင့်ထားရင် တွေ့ပြီး၊ တွေ့ချင်နေရင် ပုန်းအောင်းနေတတ်တဲ့ သေမင်းတံမန်နဲ့တူတယ်။ ပြောချင်ရာပြော လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့စိတ် သူပဲကြည့်ပြီး သူ့များစိတ်ကို လုံးဝပြန် မကြည့်ဘူး။ သူက ဘယ်လိုလှလဲ”

ဟု စိတ်ပါဝင်စားစွာပင် တစ်လုံးတစ်ခဲချည်းပြောနေပါသော သူမကိုငေးကြည့်ရင်းနှင့်ပင် သူ့နားလည်လိုက်ပါသည်။

ဒါ သူမက ပေးလိုက်သော သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးအဖြေပဲပေါ့။

“သူ့စိတ်ကိုနားလည်ချင်ရင် သူ့နဲ့အနီးဆုံးနေရာမှာ နေမှဖြစ်မှာပေါ့။ အချိန်လိုတယ်လေ”

“ရှင်”

“မင်းရဲ့စိတ်ကို မင်းကိုယ်တိုင်နားမလည်ပေမယ့် ကိုယ်နားလည်သွားပါပြီ”

“ရှင်”

“မင်းအပေါ် ကိုယ့်ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကိုယ်ပြန်ရှင်သိမ်းပါတယ်။ အဲ့ဒီစကားတွေကို မင်းမကြားခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလို့ မှတ်ယူထားလိုက်မယ်”

“ရှင်”

“ဒါမှ ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြာကြီးခင်သွားလို့ရမှာလေ”

ဟူသောစကားကိုသာပြောပြီး လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုနှိုက်ထုတ်ကာ သူမထံလှမ်းပေးပြီး...

“ဒါကို ကွန်ရက်ဆီ ပို့ပေးပါလား”

“ရှင်”

“ဒီရက်ပိုင်း ကွန်ရက်ရဲ့ပုံကို ကိုယ်နားမလည်ဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ကွန်ရက် ဒီမနက်ပဲ မေမေနဲ့ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ အကြာကြီးခရီးထွက်တော့မယ်တဲ့”

“ရှင်”

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ မေမေက ကိုယ့်ထက် ပိုမှာပေါ့။ ခုချိန်ဆို သူ ကားလမ်းမပေါ်ကို သွားနေလောက်ပြီ။ မသွားခင်တော့ ဖေဖေဆီဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်ချင်နှုတ်ဆက်လိမ့်မယ်။ မင်းလိုက်သွားပြီး မသွားဖို့ပြောလိုက်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းတစ်သက်လုံး နောင်တရနေလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘဲ ဆရာလက်

ထဲမှစာအိတ်ကိုသာ ဆွဲယူပြီး ပြေးထွက်လာမိပါတော့သည်။

ကားလမ်းမနှင့် ရွာက အတော်ဝေးတာမို့ သူမမှာ အချိန်အတန်ကြာ ပြေးလွှားရ၍ မောပန်း၍ပင်နေပါပြီ။

နဖူးမှချွေးများကာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးပြန့်ကား၍ စီးကျနေခဲ့ပေမယ့် သူမ မရပ်မိသေးပါချေ။

ငါးမိနစ်လေးပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ မနောက်ကျချင်၍ပါ။

သူမ ကားလမ်းမကြီးထဲရောက်တော့ အဖြတ်အသွားကင်းရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ကွန်ရက်... ကွန်ရက်”

သူမ မောမောပန်းပန်းနှင့်ပင် ထိုနာမည်ကို အော်ခေါ်ပါသော်လည်း ပြန်ထူးသံတို့က ဆိတ်သုန်းနေရပါသည်။

“သွားလိုက်ပြီလား... ကွန်ရက်... ကွန်ရက်”

ဟု သူမထပ်အော်ပါသော်လည်း ကွန်ရက်ရဲ့အခိုင်အယောင်ကိုမူ ဝိုးတဝါးပင်မတွေ့ရ၍ သူမမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာပင် ကားလမ်းမကြီးဘေး ထိုင်ချပစ်မိပါ၏။ သူမမျက်ဝန်းမှမျက်ရည်ကြည်တို့က စီးကျလာရပါသည်။

“ဒီမျက်ရည်တွေက ဘာကြောင့်ကျလာမှန်းမသိဘူး”

ဟု မချီတင်ကဲလေး ရေရွတ်မိပေမယ့်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ ရှိုက်ကြီးတငင်ကြီးပင် ငိုကြွေးမိသွားတော့၏။

“ဘာမှလည်း မပြောဘူး၊ နှုတ်လည်း မဆက်သွားဘူး၊ အရူးလိုကောင်... အရူးကြီး”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိလေးရေရွတ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပင် ထလာပြီး ခြေဦးတည့်ရာလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ ဦးအောင်သော်ရှိရာ စိန်ပန်းပင်နားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါတော့သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားကို ဖေဖေကို သားပြောပြချင်ပါတယ်။ ဖေဖေ နားထောင်ပေးပါ။ အဲ့ဒီလိုမှမပြောပြရရင် သားရင်ထဲနေလို့မကောင်းဘူးဖေဖေ”

ဟူသောစကားသံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရ၍ သူမမှာ လန့်ဖျန်ပြီးမှပင် စိန်ပန်းပင်နောက်ကွယ်၌ ပုန်းခိုမိသွားခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းသာသွားပါ၏။

ကွန်ရက်က သူမထင်သလို ထွက်မသွားသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူမမှာ ဝမ်းနည်းလိုက်ရတာ။

သူကတော့ ဒီမှာ အေးအေးသက်သာထိုင်လို့မရဘူး။

၂၅၂ ◻ မယ်နိုင်

ဟုပင် မကျေမနပ်လေးနှင့် ရင်ထဲမှာပင် ပွစိပွစိပြောမိလိုက်ပါ၏။

“ငယ်ငယ်တည်းက အကျွန်က သားထက် သွက်ဖျတ်လတ်ပါတယ်။ အရာရာ သားထက်သာတယ်။ သူနဲ့သား အကြိုက်တူခဲ့ရင် သားကပဲ အမြဲလျော့ပေးခဲ့တာ အစဉ်အလာကြီးတစ်ခုပဲ ဖေဖေရယ်။ အကျွန်ကလည်း ဒါကိုသိရက်နဲ့ အမြဲ သားအပေါ် ဗိုလ်ကျခဲ့တယ်။ ဗါပေမဲ့ အခုတော့ အကျွန်က မသိပါဘူးဖေဖေ။ သားကပဲ အလျော့ပေးခဲ့ပြန်တာပါ။ သားက အကျွန်နဲ့ယှဉ်ရင် အရာရာသေးသိမ်တယ်လေ။ သူမက သားကိုမရွေးဘဲ အကျွန်ကိုပဲရွေးမယ်ဆိုတာ သားသိတယ် ဖေဖေ။ ကိုယ်ရှုံးမယ်မှန်းသိနေတဲ့ပြိုင်ပွဲကို အစတည်းက ဝင်မပြိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ သား ယူဆမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဖေဖေ။ သား ပိန်းမပျိုကိုအရမ်းချစ်မိနေပြီ။ သားရင်တွေ ပေါက်ထွက်တော့မယ်။ အကျွန်နဲ့ အဲ့ဒီလိုမြင်ရတိုင်း ရင်နာတယ်။ ဒါကြောင့် သားကို သွားခွင့်ပြုပါဖေဖေရယ်”

“ထွက်ပြေးသွားတာက ပြဿနာကို ငြိမ်းအေးစေလိမ့်မယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား ကွန်ရက်”

“ဟင်! မင်း”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မကို သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလို့မှ သတ်မှတ်နေရောသလား ကွန်ရက်။ ဟမ်း၊ ကျွန်မက ရှင်တို့လူခဲ့ဖူးတဲ့သက်မဲ့အရာထွက်တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ ခံစားတတ်တယ်၊ ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်၊ ချစ်တတ်တယ်၊ မုန်းတတ်တယ်။ လူရှင်လူ... ရှင်သိပ်တရားလွန်တယ် ကွန်ရက်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုချင်တိုင်းပြုပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင် ဂရုမစိုက်သလိုနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ဟမ်း၊ ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ပြောချင်တာကို ရဲရဲပြောပါလား။ မဖြစ်သေးတဲ့ အကြောင်းအရာကို ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလောက်တွေ့နေရတာလဲ။ ဟမ်း၊ အမှန်ကိုပြောရရင် ရှင့်ကို ကျွန်မစိတ်တိုတယ်။ ရှင်မှတ်ထားပါ ကွန်ရက်။ ရှင်ဟာ ရှင်အားကျခဲ့တဲ့အကျွန် ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာဘူး။ အဲဒါ ရှင်နဲ့ သူရဲ့ကွာခြားချက်ပဲ”

ဟုဆိုကာ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာတော့ သူမရင်ထဲသို့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေက ပြင်းပြစွာနေရာယူသွားရပါ၏။

သေလိုက် ကွန်ရက်... အဲ့ဒီနေရာမှာပဲ သေလိုက်တော့၊ ငါက မိန်းကလေးလေ။ နင့်ကို ငါ ဒီထက်ပိုပြောလို့ဖြစ်ပါတော့မလား။ သေလိုက် ကွန်ရက်... သေလိုက်တော့ဟုသာ ရင်ထဲမှာ ကျိန်ဆဲနေပေမယ့် သူများ ခေါ်လာလေဦးမလား ဟုနားစွင့်နေခဲ့ပါသည်။

ဒီအချိန်မှာသာ မိန်းမပျိုဟုလေးပဲ သူက ခေါ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ ဦးတော့၊ သူမက မရှက်စာမ်းပင် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ ပြေးဝင်မိတော့ မှာ ကေနပ်ပင်ဖြစ်ပါသော်လည်း မောင်မင်းကြီးသားထံမှ အသံတို့က ဆိတ်လျဉ်းနေရပါသည်။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်သာ ခြေဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရပါသော် လည်း သူမ နောင်တရချင်သွားပါသည်။

လှည့်ထွက်လာပြီးမှတော့ ပြန်လှည့်ဖို့မသင့်တော့ပြီမို့ မထူး ပါဘူးဟုသာ ရှေ့ဆက်သွားနေရပေမယ့် သူမစိတ်တွေက ကွန်ရက်နား ကျန်ထားခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

သူမ အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေရပါသည်။ ကွန်ရက်က ရွာက ထွက်သွားပြီးရင် ပြန်လာချင်မှလာတော့မှာပါဆိုတာကို သူမ သိနေ၍ လည်း ကွန်ရက်ကို ထွက်မသွားစေချင်ပါ။ သူမအပေါ်ထားတဲ့ ကွန်ရက် ရဲ့သဘောထားကိုလည်း ခိုးနားထောင်၍ သိပြီးပြီမို့ မထူးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ ချာခနဲပြန်လှည့်လာပြန်ပါ၏။

မထူးတော့ဘူး ကွန်ရက်ရေ၊ မြင်းကမလှုပ်လည်း ခုံက လှုပ် ရတော့မှာပဲဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ပြောမိလိုက်ပါသေး၏။

ထွက်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်လှည့်လာတဲ့မိန်းမပျို ကြောင့် သူ့မှာ တစ်ခုခုကိုပြောရန် အားယူနေစဉ်မှာပင် မိန်းမပျိုက သူ့နားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူက မိန်းမပျိုကို ကြောင်တက်စွာကြည့်နေတော့ မိန်းမပျို ကလည်း သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ကြည့်ကာ တဒင်္ဂတော့ တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာပြောရမုန်းမိသဖြစ်သွားပြီးမှ မိန်းမပျိုက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားကာ သူ့ထံသို့ တစ်ခုခုလှမ်းပေးလာပါ၏။

“ရင့်ညီ ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

ဟုသာပြောကာ လှမ်းပေးပြီး မျက်နှာကြီးကိုလွှဲနေတဲ့မိန်းမ ပျိုကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနာကျင်လာရပါသည်။

“မိန်းမပျို”

ဟူသော ဆွေမြည့်ရီဝေနေသည့် သူ့အသံ ကြားချိန်မှာတော့ သူမမျက်နှာလွှဲပြီး မနေနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ရာ ချွမ်းဆို ရီဝေနေသည့် သူ့မျက်ဝန်းဆွေးဆွေးလေးများနှင့် ဆုံမိသွားရပါသည်။

ထိုသို့ဆုံစည်းမိသွားတဲ့တဒင်္ဂလေးမှာပင် မျက်လုံးချင်းစကား ပြောမိသွားပါ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူက သူ့စိတ်သူ ဘာဖြစ်မှန်း မဆရာသိ

နိုင်တော့ဘဲ သူမရဲ့လက်ဖျားလေးကိုဆွဲကာ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်
ထဲ ဆွဲသွင်းထားမိတော့၏။

“ချစ်တယ်၊ မင်းကိုငါ အရမ်းကိုချစ်မိနေပြီ မိန်းမပျိုရယ်”

ဟုပြောလိုက်တာနှင့်ပင် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံသွားရပါတော့
သည်။

သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြုံးနေခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ထိုအပြုံးကို
သူ့နှလုံးသားက သိနေပါ၏။

ထိုအချိန်မှာ လွင့်ကျသွားသော ဘာမှမပါသည့်စာအိတ်လွတ်
တစ်လုံးကိုမူ မည်သူမှ သတိမပြုမိလိုက်တော့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာ
ပေတံမှမပါပါလားဟု အကျွန်ုပ်တို့ ကွန်ရက်က ခုချိန်မှာ ကောင်းကောင်း
သိရှိနားလည်သွားပေလိမ့်မည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးကတော့ သာယာသောနေ့သစ်တွေဆီ တက်လှမ်း
ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပေလိမ့်မည်။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ... .

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC